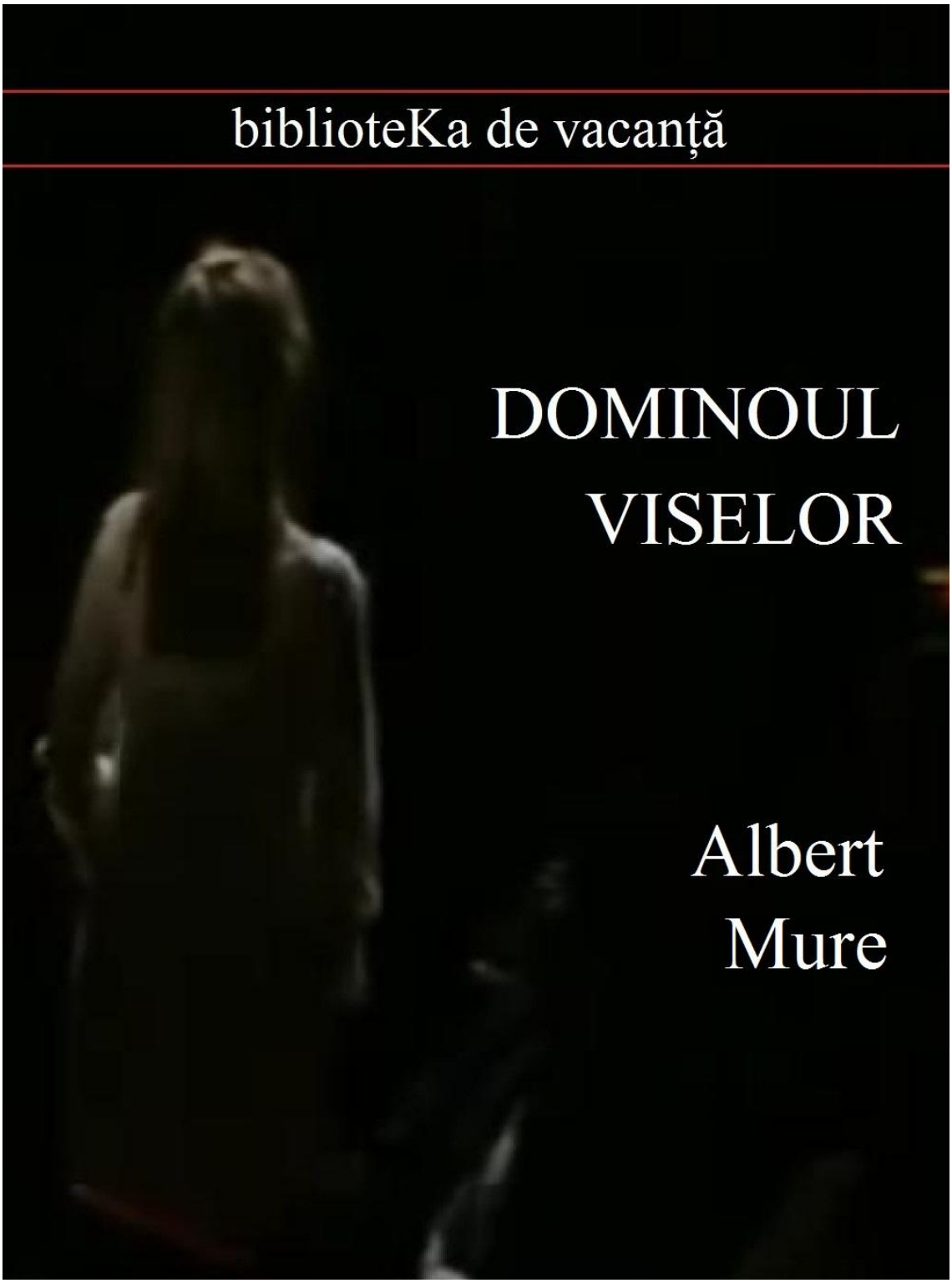
biblioteKa de vacanță
DOMINOUL
VISELOR
Albert
Mure

Albert Mure

DOMINOUL VISELOR

Viața femeilor care intră în contact cu un misterios joc video

suferă schimbări dramatice.

PROLOG

...Toc!

O secundă goală.

Toc!... Toc!...

-Voi veni şi mâine seară, Eliza, să ştii.

Şi, astfel, în fiece seară.

A început să vină din ziua în care mi-am mutat mărunţişurile, hainele, mobila, obiceiurile în casa mătuşii Maria. După moartea mătuşii, se ştie. Bate uşor în uşă, spune că revine, apoi pleacă. Întâia oară m-am speriat de moarte şi-mi amintesc că mi-am petrecut restul nopţii cu mîna încleşatată pe gîtul unei sticle pe care o dibuisem nu ştiu cum sub pat. Asta ca, la nevoie, să mă pot apăra. N-a intrat însă nimeni.

A doua seară la fel. A treia seară la fel. A patra seară la fel. Câteva săptămâni am fost bolnavă, galbenă şi cei din jur nu înţelegeau ce mi se întâmpla.

Trecură aşa multe luni. Deoarece vizitatorul meu părea paşnic, m-am obişnuit cu bătăile degetului său în uşă, cred că deget era, cum te obişnuieşti cu cântecul cucului cuibărit în pendulă.

Nu venea la o oră fixă. Venea seara. Recunosc, e drept, cu un pic de ruşine, vocea lui începuse să-mi placă. Era vocea profundă şi inteligentă a unui bărbat. Iar eu eram femeie. Asta putea să însemne ceva.

Am ajuns până acolo încât într-o seară l-am dorit, l-am aşteptat. M-am aşezat în genunchi pe covorul rece, cu urechea lipită de uşă. Vino, îi şopteam în gând, vino odată! Aveam impresia că întârzia.

Deodată: Toc! Inima mea: cât un purice. Toc!... Toc! Glasul lui:

-Voi veni şi mâine seară, Eliza, să ştii.

Am deschis uşa brusc, tremurând şi cumva împotriva voinţei mele. Zgomotele unor paşi grăbiţi se stingeau către capătul coridorului. Nimeni în aer, nimeni pe podea.

Am alergat înainte, cu jumătatea din mine care tremura de frică trasă de mână de jumătatea care vroia să știe.

În curte, sub razele lunii, ceva... dar nu. Lângă nuc, fata vecinului săruta pe gură un băiat pe care în ultima vreme îl văzusem vânzând înghețată în cartier. Săriseră gardul, probabil.

Stăteam, ca nebună, mă uitam țintă la ei. În depărtare pâlpâiau lumini mari, toate galbene și înconjurate de întuneric. Mi-am cerut scuze bâlbâindu-mă destul de tare și m-am retras. Deși ar fi fost normal, sigur, să o facă ei. Bărbatul și glasul lui, nicăieri. Mi-am zis după aceea, iar ideea mi-a dat teamă, că în lipsa mea intrase în dormitor, că era acolo și aștepta. Că mă aștepta. Mi-a trebuit o jumătate de oră până am decis să deschid ușa. Nu era acolo.

În dimineața aceea am dormit și am visat mult.

M-am gândit. Poate nu ieșise atunci în curte. Sau era băiatul cu înghețata și se înțelesese cu fata vecinului. Dacă fata vroise să-mi joace o festă? Prostii...

Noaptea următoare am petrecut-o în altă odaie, odaia dinspre grădină. Aveam nevoie de o certitudine: venea pentru mine, sau venea pur și simplu să bată la ușă?

Așteptam înfrigurată și, tot timpul, simțeam cum prinți preschimbați în porumbei soseau să gângurească la geam. Într-un târziu, l-am auzit!... Ciocăniturile... Vocea amestecată cu vâjâitul prunilor din grădină... Venea pentru mine! M-a cuprins, subit, o bucurie stranie. Venea pentru mine. Bătuse la ușa asta. Aflase că eram acolo, nu în camera mea. Așadar știa. Oriunde, oricum, mă vedea.

În zilele care au urmat, când se întâmpla să mă aflu în baie, să zicem, mă surprindeam cuprinsă de un sentiment de sfială. El mă vedea. Mă vedea oare?

Viața mea luase cu hotărâre un nou curs. Încercam, cât puteam, să-i ajut pe oamenii din jur. În casă, în oraș, n-are importanță unde. Ca să plac lui.

Am căpătat după un timp curajul de a deschide ușa, dacă doream. Așteptam să spună ce avea de spus - nu l-am întrerupt niciodată - și mă lăsam cu toată greutatea pe clanță. Dar nu era. Nici el, nici băiatul cu înghețata, nici fata vecinului, nici altcineva.

Venea în fiecare seară.

Trecură ani. Trec anii, îmi spuneau unii și alții, rămâi fată bătrână, Eliza. Găsește-ți un bărbat dintr-o bucată, fato. E vremea ta. Este adevărat, se perindau prin cercul meu de cunoscuți diferiți bărbați, care mă plăceau mai mult sau mai puțin, pe care îi plăceam mai mult sau mai puțin. Nu-i adevărat. Nu-i plăceam. Cum puteam să-i plac când știam că, în fiecare seară, cineva bătea la ușă pentru mine? Numai pentru mine.

O dată am plecat două săptămâni la o prietenă de departe. Mă îndoiam, mă întrebam, doream, știam că o să mă urmeze și acolo. M-a urmat. Acolo, și în orice loc se întâmpla să înnoptez. Nu mi-e frică s-o spun: îl iubesc. Doamne, cum îl iubesc!

Vine seara, bate la ușă. Vocea îi este neschimbată:

-Eliza...

Ah, cum spune Eliza...

Era spre primăvară, pe la începutul lui mai, ora două și jumătate, după prânz, când mi-a venit gândul cel bun. Cum am putut ca atâția ani să nu mă gândesc la asta? Am fost nebună. Nebună, oarbă. Nu știu cum am fost.

Am trecut la fapte. Îmi închipuiam că nu o voi putea face singură și că voi fi nevoită să apelez la ajutorul vreunui vecin. Dar n-a fost așa. M-am descurcat binișor. Folosindu-mă de o rangă al cărei capăt l-am fixat pe prag, încet, am ridicat ușa, scoțând-o din balamale. Am târât-o afară în curte, răvășind carpetele pătrate și zgâriind dalele de gresie neagră. Am vândut-o pe o nimica toată, în chiar după-amiaza aceea, unui bătrân necăjit.

După cină, am stat la oglindă. Acolo, în cameră, aproape de ușă. Ploua. Norii schimbau fulgere între ei. În fereastră, fluvii oblice formau delte pe sticla verzuie. El, poate, nu poate, sigur, îmi vedea pielea albă a feței, cerceii de păr de la urechi, sprâncenele arcuite, nasul cârn, pieptenele de os și surâsul de carne.

La timpul știut m-am vârât sub pătură și am așteptat. Nu mai avea cum să vină și să bată la ușă fără să-l văd. Rafalele ploii, crengile ce loveau în geam mă făceau să stau cu auzul la pândă. Vedeam bine ușa. Prin ușă.

Ascultând șipotul ploii când bogată, când rară, am simțit pe neașteptate cum...

-Toc, toc...

Degetul care ciocănise la ușă atinse și întrerupătorul pentru a aprinde lumina.

-Bună dimineața, iubito, șopti Alex lăsând pe măsuța din dormitor tava cu micul dejun.

-Cum? îngăimă Lucia trezită din visul rămas fără final.

-Bună dimineața, spuse din nou Alex.

- ...Am visat ...că mă cheamă Eliza.

-Eliza? Nu-i nimic. Am pregătit croissante și pentru Eliza și pentru tine. Hai, trezește-te.

Lucia se ridică în coate, adormită, își trecu mâna prin părul bogat ce-i ajungea până la umeri. Îl privi lung pe bărbatul cu care se căsătorise în urmă cu cinci ani. Când trecuse timpul acela? Da, trecuseră cinci ani petrecuți alături la bine și la rău, timp în care Alex umpluse pivnița de la subsolul imobilului cu portrete ale ei. Îl iubea cu o dragoste profundă, mare cât cerul gri din fereastra acoperită de stropii unei ploi de vară. Simți dorința puternică de a-l strânge în brațe. Se ridică din pat.

Primele care se întâlniră fură buzele. Alex o aduse încetișor mai aproape, trase în piept aer cât încăpea între două săruturi. Îi mușcă buza de jos și lobul urechii. Îi sărută ochii închiși, fruntea albă, apoi ochii deschiși.

Se potriveau. O blondă suplă și un brunet cu un zâmbet incredibil nu aveau cum să nu se potrivească.

Locuiau tot în mansarda modestă unde se mutaseră imediat după nuntă, pe strada La Palma numărul 99. Fuseseră la limită cu banii toți anii ăștia, nici acum nu le mergea prea grozav. Lucia se obișnuise se fie mulțumită cu puțin. Viața alături de un desenator freelance mereu preocupat să-și vândă lucrările pe la ziare și reviste, nu era o viață ușoară. Nici ea, dactilografă cu jumătate de normă, nu câștiga mare lucru. Dar lipsa banilor și căutarea stresantă a unei stabilități financiare erau acoperite de iubirea care le guverna viața de fiecare zi. Despre nopți, ce să mai vorbim.

Lucia se desprinse din îmbrățișare și se opri lângă fereastră, împreună cu imaginea reflectată de sticla udă. Căută cu privirea un curcubeu. Cerul Madridului rămăsese gri.

Deschise ușa ce dădea spre terasă. Peste drum, berăria lui Toni, Mustața Galbenă, era deschisă. Dintr-o furgonetă albă, tineri vânjoși descărcau cutii de carton cu inscripția *Fragil*.

-Cred că Toni își renovează localul, zise ea.

-Nu e asta, răspunse Alex sorbind din cafea. Mi-a spus zilele trecute că în sala de mese o să deschidă un locutorio (*nota editorului; locutorio = local specific spaniol, asemănător cu un Internet café, dotat cu cabine telefonice și, în multe cazuri, cu computere conectate la Internet, unde se pot găsi spre vânzare, de asemenea, băuturi, produse alimentare, accesorii informatice și de telefonie etc.*). Cică aproape nimeni nu mai merge să mănânce la prânz.

-Și de clienții din locutorio cine-o să se-ocupe?

-Nevastă-sa. Japoneza.

-Un locutorio într-o berărie? Ce idee. Sigur n-o să meargă, opină Lucia cu voce tare.

Din smochinul care străjuia intrarea în local, vântul scutura picături mari peste băieții cu cutiile, ceea ce pe aceștia îi deranja vizibil.

În cameră, Alex era ocupat să înmoaie de zor un biscuit în cafeaua cu lapte. Ochii Luciei se plimbară de la copacul ud la buzele soțului ei, ude și ele. I se așeză alături și ciuguli de câteva ori dintr-un croissant cu ciocolată. Masa era mică, dar întotdeauna se găsea loc, printre vechile farfurii și cești nu prea mari, pentru patru coate. Lucia adora momentele când erau singuri. Aici, între pereții zugrăviți în albastru deschis, se scrisese povestea lor. Și spre ce altceva puteau să ducă acești ani de iubire, decât spre alți, alți ani de iubire?

-Ce faci azi? întrebă ea.

-Ce fac azi, îi repetă el cuvintele. Vreau să trec pe la Săptămâna, pe la redacție, poate încasez banii pe ultimele două luni. Apoi merg să plătesc chiria. Apropo, dacă

vine proprietarul, să nu deschizi. N-are sens să-i dai explicații, îi plătesc eu după-amiază.

Lucia încuviință. Își aminti visul întrerupt și se gândi că ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l audă, singură în apartament, era un ciocănit la ușă.

Între timp, desenatorul se îmbrăcase și era pregătit să iasă.

Pare greu de crezut că poți săruta cu pasiune la despărțire pe cineva pe care l-ai mai sărutat cu pasiune în diminețile ultimilor cinci ani. Totuși, Alex asta făcea.

Prima parte

Lucia

1.1

Era 15 septembrie, orele unsprezece, unsprezece și ceva. O zi obișnuită.

Alex urca mulțumit îngusta stradă La Palma, pe care adesea o urcase fără niciun fel de satisfacție. Încasase banii pentru câteva desene publicate în Săptămâna și trecuse pe la bancă pentru a vira chiria restantă în contul proprietarului. Privea micile prăvălii pitorești de pe La Palma, toate cu tendele multicolore lăsate, se gândea ce-ar putea să-i cumpere Luciei, o surpriză, o floare, o prăjitură, o ciocolată, ceva. Cu gândurile aiurea, lăsă în urmă și florăria și cofetăria, se pomeni în fața casei. Nu, n-avea de gând să intre. Aruncă o privire spre Mustața Galbenă și văzu pe trotuar camioneta unei firme de inscripționare, pictată strident pe toate părțile cu maimuțe violete. Cocoțat pe o scară de aluminiu, dar mai puțin agil decât maimuțele de pe mașină, un bărbat slăbuț se străduia să lipească pe fereastra mare a berăriei literele *LOCUTORIO*, în roșu.

Cu gâtlejul uscat, Alex se decise: o să bea o Coca Cola rece. Se apropie de intrare. Pe ușa berăriei era lipit un anunț: *Angajez ajutor de bucătar*. Păși peste prag dând la o parte sforile cu mărgele care împiedicau intrarea muștelor. La mese, nici țipenie de om. Numai lângă bar, așezați pe taburete înalte de lemn, un tânăr roșcovan și o bătrânică așteptau încordați fără să consume nimic.

Curând apăru Antonio, proprietarul, ieșind din bucătărie cu niște coli A4 în mâini.

-V-am citit curriculumul. Dumneavoastră vă mulțumesc, îi spuse tânărului roșcovan înmânându-i una dintre foi. Deocamdată *nu*.

-Pot să revin? vru băiatul să știe.

-Mai încercați, deocamdată *nu*, fu ferm barmanul. O zi bună.

Tânărul părăsi localul cu coada între picioare.

-Tu rămâi pentru o perioadă de probă, îi spuse bătrânei. Cum scria aici că te cheamă?

-Veronica, îi reaminti ea.

-Bine, Veronica. Orarul tău e de la opt la șase, în fiecare zi. Luni închidem. În plus, marți deschidem numai la douăsprezece. Deocamdată îți pot da șapte sute de euro, nu știu mai încolo cum va fi. Îți convin condițiile?

-De acord.

-Ia șorțul ăsta și pregătește o tavă cu salată rusească. Ai în frigider tot ce-ți trebuie. O să-ți explice soția mea.

-Da, domnule.

Antonio, cu ochii celui care a plătit și vrea să știe pentru ce, privi cum slăbuțul lipea pe geam litera *U*.

În fosta sală de mese, Alex văzu birouri cu computere. Pe pereții laterali fuseseră instalate cabine telefonice. Evident, afacerea mergea prost. Vremea restaurantelor pline trecuse. Muncitorii care înainte veneau să ia prânzul la ora două dispăruseră odată cu locurile lor de muncă. Pe tavan și pereți, bucăți mari de jambon agățate acolo cu mult timp în urmă continuau să-și aștepte cumpărătorii.

-Bună, Alex. Cu ce te servesc? îl descoperi Antonio pe desenator.

-O Coca Cola.

-Fără gheață, ca de obicei?

-Nu. De data asta cu gheață.

-O gustare?

-Nu, nimic.

Desenatorul primi recipientul cu Coca Cola. Sorbi din lichidul răcoritor, cu impresia că în local mirosea a tămâie sau a ceva de genul ăsta. Probabil avea legătură cu japoneza, nevasta lui Toni.

În mai puțin de un minut, termină de băut, lăsând în pahar cuburile de gheață scăldate într-un lichid de culoarea nămolului. Brusc, perdeaua de mărgele fu spintecată pe verticală de mâna unui client care intră în mare viteză. Era șeful magazinului de

antichități de la capătul străzii, Colțul Clasic, Pablo se numea. Toți îi ziceau argintarul, fiindcă vitrina lui gemea de obiecte de argint.

-O bere mică, Toni, ceru el.

-Mda, răspunse barmanul indispus.

-Salut, Alex, îl salută anticarul.

Desenatorul răspunse amabil:

-Ce mai faci?

Se cunoșteau puțin, din vedere. Alex cumpărase câteva cărți vechi de la acest bărbat cult, încărunțit înainte de vreme, pe a cărei față se putea citi mereu expresia unei melancolii misterioase. Argintarul primi berea și bău jumătate aproape pe nerăsuflate. Pe televizorul imens al berăriei se vedea o cursă de formula unu. Câțiva tipi curajoși își conduceau nebuni bolizii, îndreptându-se parcă spre moarte, ceva mai repede decât o face lumea în general.

Apăru din fosta sală de mese soția lui Antonio, japoneza, începu să spele geamurile de la stradă cu o unealtă din cauciuc negru pe care o înmuia mereu într-o mică găleată cu apă și detergent. Tot spălând, femeia se trezi față în față cu slăbuțul care, de partea cealaltă a geamului, lipea litera *I*. Își zâmbiră involuntar.

-Nanako, o strigă brusc Antonio pe un ton ridicat. Ai șters de praf ecranele computerelor?

-Da, sigur.

-Mai șterge-le o dată.

-Dar, Antonio..., se opuse femeia.

-Te rog, mai șterge-le o dată.

Măi să fie, își spuse Alex, *gelos trebuie să fie barmanul ăsta. Cu soția nu se vorbește așa.* Clubul bărbaților geloși avea membri pe tot pământul, așa că unul în plus într-o berărie din Madrid nu conta prea mult.

Femeia se retrase în cele din urmă, umilită de porunca soțului ei care primea paharul gol din mâna argintarului. Desenatorul privi lung pe fereastră. Dintr-o ambulanță era coborâtă o bătrânică ce locuia la etajul unu, chiar în scara lui. Șoferul deschisese ușile din spate și manevra cu grijă telecomanda unei platforme pentru a înlesni coborârea femeii imobilizată în scaunul cu rotile.

În berărie se auzea un schimb de replici șoptite, dar nervoase, între Toni și Pablo. Alex trase cu ochiul și îl văzu pe argintar lăsând pe tejghea un fel de plic alb, probabil bani.

Bătrânica fusese dată jos din ambulanță, o infirmieră îi împingea deja căruciorul spre locuința unde urmau să urce cu ascensorul. Argintarul privi ceasul de perete și se ridică.

-La revedere, le strigă tuturor ieșind din local la fel de grăbit precum intrase.

Argintarul, argintarul, își spunea în gând Alex întorcând cuvântul pe toate părțile. *Argintarul*. Colțul Clasic, magazinul lui, vindea și cărți de mâna a doua. Asta era. O să-i cumpere Luciei o carte. Lucia era o devoratoare de cărți de calitate, puține lucruri o încântau la fel de mult ca lectura. Desenatorul plăti și fugi pe urmele bărbatului cărunt.

Îl ajunse la capătul străzii, în timp ce acesta pătrundea pe ușa Colțului Clasic.

-Poftim, intră, îl invită argintarul și își anunță soția că sosise.

Femeia trebăluia printre rafturi, aranja niște veioze vechi undeva în fundul încăperii.

-Pablo, pot cumpăra o carte? Mai ai cărți?

-Sigur. Astăzi cumperi de la mine. Mâine predau afacerea.

-Ce spui?

Argintarul arătă spre literele mari lipite în fereastră: *Predau magazinul*.

-Nu merg vânzările, așa-i? întrebă Alex.

-M-ai întrebat despre cărți. Au rămas vreo două sute de volume. N-am cumpărat cărți recent, nu se fac bani cu cărțile. Nici cu antichitățile nu se mai fac bani... Alege repede ce vrei, trebuie să pregătesc niște acte și plec.

-Bine, bine.

Desenatorul începu să caute printre rafturile ticsite, ba cu privirea, ba cu degetele, stresat, așa cum nu-i plăcea să caute ceva. Cărți, cărți. Eventual, un volum despre fluturi. Sau despre vise. Lucia era una dintre femeile cărora le plăceau cărțile despre vise și despre fluturi.

-Ceva despre fluturi? întrebă Alex.

-Marta, avem vreo carte despre fluturi? strigă Pablo către femeia rămasă undeva în spate.

-Nu. Nimic despre fluturi.

-Ai auzit, nimic, mormăi anticarul cu ochii în ecranul computerului de pe măsuța sa.

-Înțeles.

Desenatorul văzu pe ultimul raft de sus, aruncată la întâmplare peste grămada de cărți, un fel de copertă din pânză albă pe care cineva scrisese cu o cariocă mov: *Dominoul viselor*. Era o husă cu două compartimente, în fiecare se găsea câte un CD. Îl întrebă pe Pablo:

-E un DVD, un film?

-Ce?

-Ăsta, *Dominoul viselor*.

-Nu, e un joc video, veni răspunsul.

Un joc video într-un magazin de antichități. Asta i se păru straniu lui Alex. Privi atent cele două discuri aurii și scoase unul din husă. Erau ca noi, totuși pe ele scria stângaci, cu aceeași cariocă mov: *Dominoul viselor*. Instrucțiuni nu, numele fabricantului nu.

-N-are manual? întrebă desenatorul.

-Nu.

-Dar funcționează?

-Sigur că funcționează. Îți garantez. L-am instalat pe computerul de acasă și merge.

-Cât costă?

-Cinci euro. E la mâna a doua.

-Doar cinci euro? Îl iau.

Alex scoase din portofel și lăsă pe masă o bancnotă gri. Părăsi argintăria și pe argintar ducând husa jocului video în mâna stângă. Mai sărac cu cinci euro, dar, deși nu știa bine de ce, încântat de achiziția făcută, ca atunci când cumperi un obiect de la care ai așteptări mari.

Intră în imobilul cu numărul 99, aflat la doi pași, urcă fugind cele trei etaje până la unica ușă de la mansardă. Ușa lui.

Lucia nu sosise. Mai bine, oricum nu i-ar fi plăcut să-i dăruiască jocul video înainte de a ști despre ce era vorba. Putea fi vulgar. Sau pentru copii. Trebuia să-l probeze.

Merse la laptopul rămas aprins, introduse un CD în fanta care îl absorbi cu zgomot. Pe ecran apăru mesajul: *Așteptați, se încarcă*. Fereastra de text arăta nivelul de încărcare: *1%, 2%...*

Între timp, Alex ieși o clipă pe terasă. Căută cu ochii silueta Luciei între sutele de siluete de pe strada devenită aglomerată. Oamenii se îndreptau spre casele lor să ia masa de prânz.

Pe fereastra principală de la Mustața Galbenă sclipeau deja literele roșu aprins: *LOCUTORIO*. Cine nu cunoștea localul s-ar fi putut întreba pe bună dreptate: Ce e ăsta, berărie sau locutorio?

Îl zări în stradă pe Pablo, în fața ușii de la Colțul Clasic. *Da, se predă afacerea*, își zise desenatorul. *Cine o fi nebun să preia din mers o afacere care nu merge?*

Anticarul se întoarse pe călcâie și intră în magazin, nu înainte ca Alex să zărească în mâna lui ceva ca o husă albă, plată. Identică cu husa pătrată de la *Dominoul viselor*.

1.2

-Ce-i înăuntru? întrebă Lucia. Două discuri. *Dominoul viselor*. Ție ce-ți spune numele ăsta?

-Multe și nimic. Un - Alex o sărută - cadou pentru tine.

Lucia se ridică pe vârfurile picioarelor și îi mulțumi în același fel. Sărutându-l.

-De unde l-ai cumpărat?

-De la Colțul Clasic, magazinul de antichități. Ieri l-am luat. Îl cunoști pe argintar, pe Pablo.

-Nu, nu-l știu. N-am intrat niciodată. Toate cărțile de acolo mi le-ai cumpărat tu. Hai să vedem cum e, zise ea așezându-se în fața laptopului.

-L-am instalat, dar n-am apucat să văd despre ce-i vorba, o asigură Alex.

-Ce-avem noi aici? întrebă ea făcând clic pe iconul jocului, o inimă roșie aflată în interiorul unei sticle verzi.

Pe ecran se deschise o fereastră cu textul: *„Dominoul viselor nu se poate juca fără să introduceți discul și fără conexiune la Internet. Introduceți discul."*

-Alex, discul.

-Da. Uite, l-am introdus.

Altă fereastră: *„Meniu. Opțiunea un jucător – fără parolă. Opțiunea doi jucători – cu parolă."*

-Alege opțiunea *un jucător*, o îndemnă desenatorul. Avem un singur computer.

-Bine, un jucător. Îmi spune: *Partidă nouă*. Și-mi dă trei variante: *Misiune, Vis* sau *Jurnal*.

-Alege ce vrei.

-O.K., *Misiune*. Îmi oferă diferite scenarii.

-Alege, alege.

-Am ales: *Metropolă*. Îmi cere numele. Bine, pun Lucia... Dar, Alex, cum să joc fără instrucțiuni? L-ai luat fără manual.

-N-avea manual.

-Chiar și la mâna a doua, de obicei îți dau manualul.

-Dar ți-am spus, nu e dintr-un magazin de mâna a doua. E de la Pablo, argintarul.

-Nu cumva a uitat să-ți dea manualul?

-Nu, draga mea. Am întrebat și mi-a zis că nu-l are. Stai, își aminti Alex. Spunea Pablo că l-a instalat pe computerul lui și că merge. Dacă-l are de mult timp și a jucat, trebuie să fi prins multe trucuri. Vrei să mergem să vorbim cu el?

-Du-te tu. După aceea îmi spui și mie.

-Hai, Lucia, vino cu mine. Să auzi ce-mi zice, doar te interesează. Dacă ți-e lene, te duc în brațe până la colț, glumi el.

-Bine, vin. Mergem acum?

-Acum.

-Să mă încalț, spuse ea luându-și cu abilitate sandalele în picioare fără să se aplece.

Alex aruncă o privire pe fereastră. O ceață neobișnuit de densă învăluia strada La Palma, ca o pătură lungă.

Coborâră scările ținându-se de mână.

-Am luat un disc cu noi, zise el.

-În husă erau două discuri. Informația e pe amândouă, nu?

-Nu. Discurile sunt la fel. Se joacă la două computere și fiecare jucător are nevoie de unul.

Ajunși afară, se descoperiră mergând printr-un tunel cu pereții de ceață, o ceață caldă și albă, ca-n visurile Luciei.

-Rareori vezi ceață în septembrie, comentă ea strângând mâna bărbatului mai tare de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă în vreo groapă ascunsă sub voalul alb.

-Poate e din cauza poluării.

-Crezi?

Până la Colțul Clasic nu făcură mai mult de o sută de pași. Ce bine, magazinul era deschis. Luminile galbene ale vitrinei abia se puteau vedea, vechiturile din spatele sticlei păreau înfășurate în fumul timpului din care veneau.

Dar, surpriză. În spatele măsuței lui Pablo stătea un bătrânel cocoșat și pleșuv, cu ochelari în ramă galbenă. Într-un costum negru a cărui modă trecuse, părea el însuși o antichitate.

-Bună ziua, îi salută omulețul.

-Bună, răspunse Alex. Pablo, șeful, este aici?

-Domnul Martínez a abandonat afacerea. Mai exact, mi-a predat-o. Am preluat-o eu. Nu vă îngrijorați, am rămas cu toată marfa. Și-o să mai aduc.

-Nu, nu e vorba de marfă, era ceva personal. Îl cunoaștem. În cartier i se zicea argintarul.

-Acum argintarul sunt eu, Luis de Frutos. Don Luis la dispoziția dumneavoastră.

-Don Luis, știți unde locuiește Pablo? interveni Lucia.

-A locuit aici, la etaj, cu soția lui. V-am zis, a lăsat afacerea. Era plin de datorii, asta să rămână între noi. L-am auzit zicând că pleacă din oraș.

-Ne scuzați, spuse Lucia și îl trase pe Alex lângă rafturile cu albume de artă.

-Spune, iubita mea, șopti desenatorul. Ți-a venit vreo idee?

-Uite ce-i, m-am gândit că poate nu era singurul exemplar. Vreau să spun, jocul video, *Dominoul*, s-ar putea să mai fie unul prin magazin.

-Ai dreptate. Ieri de pe terasă chiar l-am văzut pe argintar cu o husă albă în mână, era exact ca a noastră.

-Să-l descoasem pe Luis.

Se apropiară de măsuță.

-Care-i problema? întrebă cocoșatul.

-Aveți de vânzare jocuri video?

-Jocuri video? Glumiți. Ăsta e magazin de antichități.

-Nu glumim. Am cumpărat de la Pablo un joc de mâna a doua chiar ieri. De-aia îl căutăm.

-Din câte știu, nu e niciun joc video printre obiectele astea. Oricum, dacă vreți să vi-l schimb sau aveți vreo reclamație, nu vă pot servi.

-Nici vorbă de asta. Nu vă faceți probleme. Ne uităm puțin pe rafturi, poate găsim ce căutăm.

-Căutați, arătă cocoșatul spre grămezile de cărți.

Începură să cotrobăiască mai întâi pe rafturile ticsite cu volume, și de asemenea prin rafturile cu antichități.

-Eu caut în rafturile de sus, tu uită-te la cele de jos, propuse Alex.

Prăvălia era mai mare decât își imaginaseră, mult mai mare. Majoritatea obiectelor de argint sau de bronz păreau să nu fi fost clintite din loc de ceva vreme. Într-un colț, niște scări duceau spre etaj. Trecerea era blocată cu un lanț de care era atârnat un pătrat de plastic cu textul *Interzis*.

-Sus la etaj sunt mărfuri? strigă Alex către cocoșat.

-Nu, sus este o locuință.

-În regulă, se resemnă desenatorul.

Cât le luă să termine de căutat? Douăzeci de minute? O jumătate de oră? Oricum, destul de mult.

-Ai găsit ceva, Lucia?

-Nimic.

-Hai să mergem.

Își luară la revedere de la cocoșat, mulțumindu-i pentru amabilitate.

-Vă mai aștept, le zâmbi el cu un aer de comerciant nesincer.

Reveniră în strada îngustă, în ceața unde oamenii deveniseră la fel de mulți ca volumele de pe rafturile din Colțul Clasic.

-Ce-ar fi să jucăm o partidă de *Domino*? O să descoperim pe rând și regulile, încercă Alex s-o liniștească.

-De ce nu? Totuși, acasă avem doar laptopul. Ca să fim amândoi în aceeași partidă e nevoie de două computere.

-Asta nu-i o problemă. Am jocul la mine, iar peste drum de casa noastră s-a deschis...

- ...un locutorio, ghici Lucia ce vroia el să spună. Cu Internet. Așa-i. Fii atent ce facem. Nu vreau să joc singură. Tu te duci la locutorio, eu merg acasă și ne conectăm amândoi.

-Nu uita. Ca să intrăm în aceeași partidă, trebuie să introducem parole identice. Dacă nu facem așa, jucăm partide separate.

-Evident. Hai s-alegem o parolă. Ce zici de... *croissant2011*? Ții minte?

-Sigur că da. Croissant. Mâncarea ta preferată. Și anul în care suntem, 2011.

-Bine, *croissant2011*.

-Stau cam o oră, apoi vin acasă, zise el.

-Mulțumesc pentru joc, Alex.

De puține ori îi zicea Lucia mulțumesc fără să-l sărute. Nici de data asta nu făcu excepție. Îl sărută acolo, în oceanul de ceață care făcea străzile, piețele și orașul mult mai mici.

1.3

Alex: conectat.

Lucia: conectată.

Scenariu: Sicriul.

Tot orașul se afla în stradă să vadă convoiul funerar. Adulți și copii se opriseră pe trotuare sau ieșiseră la ferestre să privească sicriul lung, de culoare maro, purtat de căruța mortuară a primăriei trasă de doi cai negri. Atracția pe care o exercita sicriul cel maro asupra acestor gură-cască se datora faptului că înăuntrul lui se aflau doi morți, nu unul. Era vorba de doi pensionari, soț și soție, ce decedaseră la azilul de bătrâni și a căror poveste emoționase populația orașului. Istoria care circula de la o casă la alta zicea că în urmă cu trei zile, dimineața pe la orele unsprezece, cei doi fuseseră găsiți fără viață în camera de la azil unde locuiau împreună de mulți ani. Doctorul legist chemat să certifice moartea pensionarilor fu intrigat de poziția cadavrelor: bătrâneii muriseră îmbrățișați, înconjurându-se puternic unul pe celălalt cu mâinile și cu picioarele. Dat fiind că mușchii cadavrelor deveniseră complet rigizi, doctorului îi fu imposibil să le despartă, chiar și după ce apelase la ajutorul unor infirmieri vânjoși. S-a luat legătura cu primăria și s-a cerut permisiunea ca cei doi să fie puși în același sicriu. Pe lângă motivele legate de poziția cadavrelor, doctorul a explicat și că un sicriu costa mai puțin decât două sicrie. Primarul, conștient că înmormântarea se făcea pe cheltuiala bugetului local și știind că la vârsta decedaților nu era necesară autopsia, semnă decizia de aprobare. Acum sicriul defila prin oraș, în drum spre cimitir. Deși nimeni nu-i cunoștea pe morți, ineditul situației atrăsese o grămadă de curioși, în urma căruței se formase o coadă de un sfert de kilometru care paralizase circulația prin zonă.

În fața celui mare liceu al urbei se adunaseră o mulțime de adolescenți, dornici să vadă sicriul. Dar nu toți aveau ochi pentru convoi și pentru căruță. Alex, un adolescent în ultimul an de liceu, o sorbea din priviri pe Lucia, fata blondă dintr-o altă

clasă, pe care o visa noaptea și ziua. Când Lucia porni spre casă, Alex o urmări de la distanță, lăsând în urmă convoiul funerar și balamucul creat de acesta.

Întrucât drumul către locuința Luciei șerpuia printr-un cartier de blocuri cu patru etaje, lui Alex îi fu ușor să o urmărească fără să fie văzut. În cele din urmă, ea, care nu se bănuia observată, își sfârși plimbarea intrând în blocul de la capătul unei alei flancate de brazi pitici. Alex știa care era fereastra fetei de la etajul unu, se așeză pe banca de pe o alee paralelă, de unde putea vedea perfect blocul. Zări mâna albă a Luciei deschizând fereastra, după care timp de o oră nu sesiză niciun fel de mișcare în apartament. Hotărî să meargă să mănânce ceva și să se întoarcă pe înserate.

Acasă, maică-sa îl dojeni iubitor:

-Unde ai întârziat, dragul meu?

-M-am îndrăgostit, mamă.

Pe femeia care curăța de coajă un cartof la chiuvetă, cuvintele o lăsară paf.

-Și facultatea? îndrăzni să întrebe ea iscoditoare. Ai spus c-o să-nveți pentru facultate, Alex.

-Mă duc și la facultate, n-ai grijă.

Tânărul scoase din frigider o farfurie cu calmari prăjiți și mâncă jumătate cu multă pâine. Își anunță mama, ocupată în continuare cu gătitul:

-Dau o raită pe afară.

-La ora asta, Alex?

-Mamă, ți-am spus. M-am îndrăgostit.

- ...La unsprezece să fii înapoi.

Peste douăzeci de minute, Alex se afla așezat pe aceeași bancă situată strategic. Afară se lăsase întunericul, fereastra Luciei era intens luminată. O vedea trecând din când în când de la un perete la altul. Era mulțumit că o putea mângâia cel puțin cu privirea. Când o văzu rămânând mai mult timp aproape de fereastră, se ridică de pe bancă. Era minunată! O observă luând o coală mare de hârtie și lipind-o pe geam cu

bucăți de scotch. Fata se întoarse înspre fundul camerei și dispăru din câmpul lui vizual. Ce-o fi însemnând hârtia de pe geam? Alex se apropie să vadă. De sub fereastră, putu citi literele roșii scrise cu o cariocă groasă: URCĂ. I se înmuiară picioarele. Fusese descoperit.

Ăsta e momentul, își spuse. Trebuia să fie curajos. Intră în scara blocului neștiind ce-ar fi trebuit să facă sau să spună. Ajuns la etajul unu, rămase contrariat. Alți cinci colegi de la liceul lor stăteau în fața ușii, iar tatăl fetei, într-o pijama cu dungi portocalii, încerca să le vorbească, deși se părea că situația îl depășea. Băieții se străduiau să-i explice omului de ce sunaseră, dar acum tăcură văzându-l pe Alex apropiindu-se.

-Bănuiesc că și tu veneai la noi, i se adresă bărbatul din ușă.

-Așa e, recunoscu Alex cu un nod în gât.

-Chestia asta trebuie lămurită. Imediat. Lucia! strigă alarmat tatăl fetei spre interiorul apartamentului.

Ea apăru pe hol, într-un trening alb, privind amuzată scena creată la ușa casei.

-Ai pus tu în geam un afiș pe care ai scris URCĂ? o întrebă tatăl.

-Ei, nu e un afiș. O foaie de hârtie...

-Uite, arătă tatăl spre cei șase băieți. Rezultatul.

-Dar nu a fost pentru toți, tată. A fost pentru el, spuse indicându-l pe Alex.

-Aha? se lămuri bărbatul. Atunci intră, tinere. Trebuie să vorbim. Cât despre voi ceilalți, îmi pare rău. Va trebui să vă găsiți altă fată trăznită.

Sub privirile tuturor, Alex pătrunse în casă. Tatăl Luciei închise ușa.

-Merg să dau jos foaia de hârtie din geam, spuse fata.

-Bine faci, comentă bărbatul. Tu, băiete, așteaptă-mă pe sofa, în sufragerie. Mă duc să pun niște haine pe mine.

Alex se așeză timid într-un colț pe sofaua îmbrăcată în catifea brună. Deci aici locuia Lucia. Prima care intră în sufragerie fu chiar ea, încântătoare în treningul alb,

arborând un surâs care ar fi înnebunit pe oricine. Veni și se așeză lângă el, ceea ce îl făcu să privească în jos, spre genunchii ei delicați. Atunci se petrecu ceva incredibil. Fata îi luă mâna într-a ei.

Așa îi găsi tatăl Luciei. Alex vru să lase mâna tinerei, însă nu se putu elibera din strânsoare.

-Băiete, văd că ai intenții serioase, i se adresă bărbatul așezându-se pe un scaun în fața lor.

-Într-adevăr, se pomeni tânărul zicând. Vreau să o cer pe fiica dumneavoastră în căsătorie.

-Perfect, se entuziasmă tatăl. Putem face nunta chiar azi.

Alex se descoperi îmbrăcat în costum de mire cu papion și văzu că treningul Luciei se transformase pe nebănuite într-o rochie de mireasă. Pe ușă intră mama tânărului având în ochi lacrimi de bucurie.

-Sunt atât de emoționată, copii, se smiorcăi ea.

Alex nu înțelegea dacă Lucia îi luase mâna împingându-l spre ieșire, sau timpul era cel care îi trăgea pe amândoi înainte gonind nebunește. Tot ce sesiza erau o mulțime de fețe vesele înghesuite lângă geamul unui taxi îndepărtându-se de blocul Luciei, a cărei mână îl ținea încă strâns. O privi cu atenție, sesiză că nu mai era o adolescentă, ci o tânără mireasă de o frumusețe uluitoare. Își vârî tandru degetele în pletele ei lungi, o sărută cu înflăcărare pe gură. Când se desprinseră din sărut, Alex descoperi că nu se aflau pe bancheta din spate a taxiului ci într-un pat imens, întinși sub o pătură galbenă cu romburi roz. Pe noptiera de alături observă un certificat de genul celor eliberate de primărie. Îl luă, citi numele lor. Erau căsătoriți.

-Cum a fost? îl întrebă Lucia lipindu-se cu delicatețe de pieptul lui gol.

-Poftim?

-Prima noapte. Cum a fost?

-Prima noastră noapte...? bâigui el încercând să înțeleagă sensul întrebării. A fost...

Brusc, sună telefonul mobil de pe noptieră, Lucia răspunse.

-E pentru tine, spuse. Te caută de la companie.

Alex puse cu nedumerire telefonul la ureche și auzi:

-Domnule director, trebuie să veniți imediat la birou. Acțiunile firmei au crescut pe neașteptate la bursă cu treizeci la sută. E ceva nemaipomenit. Toți vă așteaptă.

-Serios? întrebă el. Vin cât de repede pot.

Lucia dispăruse și revenea în dormitor, cu părul mult mai scurt și cu fetița în brațe.

-Hai, Noelia, ia-ți la revedere de la tăticu, trebuie să plece repede la serviciu.

Alex se descoperi îmbrăcat, luă în brațe copila ca s-o sărute pe obrajii grăsulii.

-Pa, tati. Te așteptăm, îi strigă din fereastră Lucia cu fetița în brațe în timp ce el intra în limuzina din fața edificiului.

La lăsarea serii, se întoarse acasă epuizat după o zi lungă, plină de videoconferințe și semnarea a tot felul de contracte. Intră în fugă în bucătărie, unde Lucia îi lăsase pe masă o farfurie cu păjitura preferată și un bilețel: „Pentru tine, iubirea vieții mele. Sunt la coafor. Noelia învață în camera ei". Alex mușcă din prăjitură întrebându-se ce-ar putea să însemne „Noelia învață în camera ei". Văzu pe frigider o fotografie în care apăreau el, Lucia și o adolescentă de vreo șaisprezece ani ce semăna fantastic cu mama ei. Nu se poate, își spuse. Vru să meargă în camera Noeliei, dar cineva sună la ușă. Se duse să deschidă. Dădu nas în nas cu un adolescent în geacă de piele.

-Bună seara, îl salută surprins băiatul ca și cum s-ar fi așteptat să găsească pe altcineva.

-Poftim, tinere. Ce dorești? întrebă Alex.

-Știți, Noelia mi-a spus... mi-a arătat...

Tânărul încerca să-și găsească cuvintele. Alți câțiva băieți urcară pe rând scările și se opriră în fața ușii. Alex nu știa ce să creadă. Apăru Noelia din camera ei.

-E vina mea, tată, rosti adolescenta. Am lipit pe geam o foaie de hârtie pe care am scris URCĂ.

Auzind-o, Alex se clătină, simți o înțepătură ascuțită în piept. Se prăbuși inert pe podea. Văzu ochii Noeliei înconjurați de ochii altor zeci, sute și mii de băieți. Își pierdu cunoștința.

Când se trezi din leșin, se afla alături de o Lucia cu părul cărunt și cu fața plină de riduri. Stăteau așezați împreună pe marginea unui pat alb, un medic cu ochelari le repeta:

-E preferabil să rămâneți aici, la azil. Atât dumneavoastră, cât și soția, aveți nevoie de îngrijire medicală permanentă.

Lucia era o umbră a fetei superbe care fusese, el abia respira. Medicul ieși lăsându-i singuri. Sleiți de puteri, știind că moartea se apropia, se întinseră în pat și se îmbrățișară puternic cu mâinile și cu picioarele. Așa îi găsi dimineață medicul legist. Cu aprobarea primăriei, fură puși în același sicriu, îmbrățișați, întreg orașul se adună să vadă convoiul lor funerar. Când căruța cu doi cai trecu pe lângă cel mai mare liceu din oraș, o grămadă de adolescenți ieșiră în stradă să privească sicriul, deși câțiva băieți trăgeau cu coada ochiului la colega lor blondă și neverosimil de frumoasă. În momentul în care fata porni pe aleea dintre blocuri, doi luptători de sumo apăruți de după un colț se apropiară în grabă de căruță și, spre consternarea tuturor, traseră cu putere de capac ca să deschidă sicriul unde cele două corpuri zăceau îmbrățișate.

1.4

-Excelentă partidă, conchise Alex pentru sine.

Îi plăti japonezei un euro pentru ora de Internet și se îndreptă spre casă. Pe stradă bătea un vânt puternic, risipind ceața în totalitate. Desenatorul încheie nasturii vestonului. Trase vântul în piept și intră în imobil.

În mansarda vieții lui îl aștepta femeia vieții lui. Lucia. Nu trebuia să-i observe ochii mai mult de o secundă ca să-și dea seama dacă era sau nu mulțumită. Era mulțumită. Îi plăcuse jocul.

-Dragul meu, mi-ai făcut un cadou minunat, îi spuse și-l trase pe sofa pentru a se cuibări în brațele lui.

-Păcat că n-avem manualul, zise Alex. Știu c-ai fi vrut să-l ai.

-Uneori rămân cu impresia că există posibilități pe care nu le pot încerca fiindcă nu le cunosc. Ai văzut ce complex e jocul. Ferestrele cu opțiuni dau spre alte ferestre cu opțiuni, și așa mai departe. Lista cu scenarii e imensă.

-Cred că totul are de-a face cu conexiunea la Internet.

-Sigur au o bază de date extinsă. Chestiile astea se pot actualiza mereu.

-Da, știu.

-Dar nu știi cât e ceasul, zise ea. Trebuie să plec la serviciu. Azi lucrez după-amiază.

-Atunci ne vedem diseară. Rămân acasă să termin un desen pentru Săptămâna.

-Dacă ai timp, caută ceva pe net. Poate reușești să descarci un manual de joc. Intră pe forumuri, undeva, știu și eu…

-Fac tot posibilul.

-Un sărut.

Plici! Iar minunea lui blondă dispăru.

Lui Alex nu-i plăcea sofaua fără Lucia, se mută în scaunul pe cinci roți din fața laptopului. N-avea niciun chef de lucru. Vicente de la Săptămâna îi ceruse o lucrare grafică pe tema globalizării, dar era total lipsit de inspirație. Mai bine să încerce să caute pe Internet un manual pentru joc.

Se conectă pe forumul unei cunoscute reviste de jocuri video. Pe chat se aflau câțiva utilizatori ce sporovăiau despre jocuri pe care desenatorul n-avea de gând să le probeze vreodată.

Lansă întrebarea: „Mă poate ajuta cineva cu informații despre un joc video numit *Dominoul viselor*?"

„Nu știu nimic."

„N-am auzit de așa ceva."

„Habar n-am."

Și lista continua cu răspunsuri de același gen.

Un oarecare roxyroxy583 îi sugeră: „Încearcă să cauți pe Missisipi. E cea mai mare bază de date în materie de jocuri video. Are tot ce se poate găsi pe planetă."

„Mersi", răspunse Alex.

Intră pe Missisipi.

Introduse numele jocului, dar nu obținu nimic relevant.

Imposibil, își spuse, *trebuie să fie pe undeva jocul ăsta*.

Luă de pe masă husa albă pe care stătea scris cu litere majuscule: *DOMINOUL VISELOR*. Niciun indiciu, nici în exterior, nici în interior. Absolut nimic despre firma producătoare. Ciudat. Nici pe ecran nu apărea nimic când deschideai jocul. Asta îl puse pe gânduri. În mod normal toate firmele își făceau publicitate, și încă ce publicitate, în timp ce fabricanții acestui joc se ascundeau în spatele unei perdele de anonimat. *Să fie ceva periculos în joc?,* se întrebă. *Sau ceva ilegal?*

Accesă căutătorul Google și dactilografie:

„Dominoul viselor."

În lista de rezultate găsi o sumedenie de aiureli. De la explicația viselor în care jucai domino, până la jocuri tradiționale de domino și alte jocuri de masă. Despre *Dominoul viselor,* nimic. Asta sfida logica.

Dar el avea în mâini jocul. Și argintarul folosise *Dominoul*. În plus, fabricantul părea activ. Conexiunea la Internet se realiza automat, fără dificultate.

Ce putea să însemne misterul ăsta?

Nu era pentru prima dată când cumpăra un joc de mâna a doua. Știa multe magazine care vindeau jocuri ieftine. Merita să dea o raită și să pună câteva întrebări. Scrise pe o etichetă de hârtie, cu majuscule, numele jocului, o vârî în buzunarul stâng. Lăsă mâna stângă în același buzunar, cu dreapta închise ușa locuinței în urma lui.

Coborî în gura de metrou Tribunal, aflată nu departe.

Pe peron, o mulțime de persoane, unele cu fețele obosite de muncă, altele obosite să caute muncă.

Luă linia 1 până în Sol. De aici se pierdu pe străduțele ticsite de turiști, încercând să nu lase la o parte niciunul dintre magazinele de jocuri video, mici sau mari, pe care le cunoștea.

În supermagazinele de profil hotârî să nu caute. Marfa lor era la vedere, pe Internet, deci sigur nu aveau *Dominoul*.

Intră în primul magazin de mâna a doua ce-i ieși în cale, aproape de piața Callao. Aici produsul de bază erau discurile de vinil. Venise iar moda lor. Magazinul avea de vânzare chiar și picupuri.

-Ai jocul ăsta video? o întrebă Alex pe fata mexicană de la casă.

-Nu, spuse ea fără să privească foaia.

-Nici nu te-ai uitat la nume, protestă desenatorul.

-Ba m-am uitat.

-Ba nu te-ai uitat. *Dominoul viselor*. Aveți jocul ăsta?

-Nu.

-Pot să verific pe rafturi?

-Desigur.

Alex căută meticulos, puțin iritat, fără să găsească ce dorea.

Plecă spre următorul magazin, unul mic, situat la colțul unei alei pietonale. Incinta era pătrată, cu ieșiri spre ambele străzi.

-Aveți jocul ăsta? îl întrebă pe un tânăr plictisit, înalt cât jucătorii de baschet, arătându-i eticheta cu numele.

-Să văd. Cred că da.

-Da?

-Pe aici era. Stați un minut.

Alex rămase fără grai. Să fi fost atât de simplu? Al doilea magazin, și gata, căutarea luase sfârșit.

Îl privi pe baschetbalist în timp ce acesta umbla la niște rafturi joase.

-Aha, aici este. Uite-l, spuse omul și scoase pe tejghea o cutie mică cu imaginea unei galaxii. *Planeta viselor*.

Dezamăgirea se citi în ochii și în glasul clientului:

-Nu. Nu-i asta.

-Nu e *Planeta viselor*?

-Nu. E *Dominoul viselor*.

-Bine. Îmi pare rău.

-Și mie.

Alex ieși fără să înțeleagă dacă fusese vorba de o confuzie, sau dacă lunganul încercase să-i vâre acel joc pe gât cu orice preț într-o zi fără vânzări.

Trecu așa, din magazin în magazin, scoțând eticheta, arătând-o, și băgând-o la loc în buzunar. Spre seară, micuțul dreptunghi de hârtie era ferfeniță, literele de-abia se puteau citi.

La lumina felinarelor, desenatorul se opri să-și odihnească picioarele pe unul dintre podurile aruncate peste râul Manzanares. Se rezemă de balustradă, scoase eticheta din buzunar. O făcu cocoloș, o aruncă în apa neagră și curgătoare.

O zi pierdută, își spuse.

Încotro să o apuce? Magazinele erau pe punctul de a închide.

Realiză că se afla în zona Atocha, la o aruncătură de băț de redacția Săptămânii. Își spuse că n-ar fi rău să intre să se așeze câteva minute într-unul din fotoliile îmbrăcate în piele portocalie. Întotdeauna se simțise confortabil în fotoliile alea.

În birourile de la Săptămâna luminile erau aprinse. Vicente, redactorul șef, striga cât îl ținea gura către ziariști ori către secretare, dând indicații scurte și exacte. Ras în cap, cu bretele late tricolore, Vicente părea un *boss* coborât din filmele americane.

-Alex, ce cauți aici la ora asta? Contabilul ți-a virat banii.

-Perfect, nu e vorba de asta.

-Atunci?

-Eram în trecere prin apropiere. Pot să mă așez?

-Bineînțeles, ia loc, îl invită redactorul șef cu amabilitatea arătată unui colaborator de la care aștepți anumite materiale însă fără să-i fii șef.

-Mersi.

-Pari obosit, Alex.

-Am căutat toată ziua un joc video. Inutil.

-Vrei un joc video? Are fiul meu peste o sută, nu le mai folosește, spuse Vicente cu un surâs abia schițat.

-Pe bune? se implică desenatorul nesesizând tonul de glumă. Are cumva *Dominoul viselor*?

Redactorul șef văzu că Alex era cu adevărat interesat și se miră:

-Ai dat în mintea copiilor. N-are fiul meu niciun joc. Le-a vândut pe toate demult ca să-și cumpere un ATV. Am treabă, zi ce vrei.

-Poți să-mi publici un anunț de mică publicitate? La vânzări-cumpărări. Gratis, evident.

Vicente puse energic pe masă o foaie și un pix:

-Scrie repede textul, peste două ore se închide ediția.

Strigă către birourile din spate:

-Miriam, mai am un anunț.

-Încă unul?

Alex luă unealta de scris și mâzgăli repede: „Cumpăr jocul video *Dominoul viselor*. Telefon..."

-Poftim textul, spuse desenatorul lăsând foaia și pixul pe masă.

-Gata, Miriam, vin cu anunțul, strigă Vicente și dispăru pe una dintre ușile ce duceau spre birourile pline de agitație.

Desenatorul rămase întins în fotoliul portocaliu și moale. Era mort de oboseală.

Vicente nu apăru, nici după cinci minute, nici după douăzeci de minute. Alex se ridică somnolent, cu gesturi încete. Se aruncă în iureșul multicolor al stăzii.

Pe terasele pitorești, chelnerii nu pridideau în a servi clienții care își potoleau setea după o zi lungă. Familii întregi stăteau la mese puse una lângă cealaltă, cu copii, cu cărucioare, făcând noaptea să răsune de glasuri.

Pe Alex îl cuprinse, dintr-o dată, dorul de Lucia. Femeia lui îl aștepta acasă. Nu termină de gândit asta că în buzunar mobilul sună tare. Lucia era. Desenatorul, zâmbind, apropie telefonul de ureche ca și când ar fi fost obrazul ei: „Spune, dragostea mea."

1.5

Lucia stătea făcută ghem pe scaunul din fața mesei cu laptopul. Capotul galben de eponj care la piept se răzvrătea de două ori o făcea încântătoare, gândea Alex, în timp ce ea răsfoia gânditoare ultimul număr din Săptămâna și sorbea ceai fierbinte de fructe de pădure. Lăsă cana pe masă, îl chemă pe un ton dojenitor:

-Alex.

-Da, spune-mi.

-A-lex, îi silabisi numele. Probabil nu ești străin de asta.

-Despre ce vorbești?

-Ascultă aici, îți citesc. „Cumpăr jocul video *Dominoul viselor*”. Nu-ți mai spun numărul de telefon. Oricum, ți-au tipărit greșit ultima cifră, la sfârșit au pus șapte în loc de șase.

-A apărut? Am vorbit cu Vicente să-mi publice anunțul, ieri seară am trecut pe la redacție. Probabil le-o fi dictat greșit fetelor numărul.

-De ce nu mi-ai zis?

-Nu ți-am spus? Scuză-mă. Mi-a scăpat. Ieri am alergat prin tot orașul să caut *Dominoul* în magazine de mâna a doua.

-Uite, anunțul apare încă o dată. Al doilea cu alt număr de telefon.

-S-au zăpăcit secretarele. S-a încurcat Miriam, eu știu... era o nebunie în redacție.

-Deci nu mi-ai spus, rosti Lucia prefăcându-se supărată și ieși desculță pe terasă.

Afară era soare. Vântul din ziua precedentă nu obosise, își continua goana prin cartier, rostogolea haotic hârtii și sticle goale de plastic. Alex merse după ea s-o îmbuneze:

-Lucia.

-Lasă-mă. N-am nimic.

Desenatorul o privi cu înțelegere și o îmbrățișă, încercă să-i alunge supărarea imaginară ridicându-i bărbia.

-N-am nimic, insistă ea.

Făcură pace, cu buzele. Pe terasă, vântul continua să bată rece. Nu răcoarea îi ținea apropiați.

-Știi ce? anunță ea. Azi trece mama pe la noi. Are programare la Ministerul muncii. O chestie în legătură cu pensia ei.

-Cu ce vine?

-Cu trenul. N-am timp s-o aștept la gară. După ce sosesc de la serviciu o conduc când pleacă.

-Nu pot merge nici eu la gară, trebuie să fac urgent un desen cu piața Cibeles. S-o îmbrățișezi din partea mea.

Se întoarseră în cameră.

-Trec pe la Colțul Clasic, zise desenatorul luându-și mapa cu foi de hârtie și instrumente de grafică. Vreau să văd dacă Pablo i-a lăsat cocoșatului computerul. S-ar putea să fie chestii interesante de găsit prin fișiere, ceva despre *Domino*. Apoi mă duc în piața Cibeles. Am câteva idei polițiste ca să caut jocul.

-Idei polițiste? Alex, te rog, ai grijă ce faci.

-Pa, rosti el din ușă.

Îndreptându-se spre colțul străzii, desenatorul constată că vântul se domolise. Cum ar fi fost potrivit să-l abordeze pe bătrân? N-avea idee. Nu intenționa să-i spună prea multe despre ce căuta, dar nici să plece fără să primească răspuns la întrebări.

Găsi magazinul de antichități închis. În geam, un bilet lipit cu scotch anunța sec: *Deschidem la 11,00*. De ce, nu explica.

Culmea, își spuse Alex. *Trăim într-o lume a biletelor postate în ușile magazinelor*. Își privi ceasul, rămânea o jumătate de oră până la unsprezece. Timp suficient să servească o cafea în localul lui Toni.

De data asta, interiorul de la Mustața Galbenă era mai animat. Câțiva angajați de la birourile din apropiere își luaseră pauza de gustare și vorbeau agitați despre meciul de sâmbătă seara dintre Real Madrid și Barcelona. Începând de la aceste nume, discuțiile erau interminabile.

-Ce faci, Alex? zâmbi Toni văzându-l intrând.

-Bună. O cafea cu lapte, ceru el.

Barmanul îi pregăti cafeaua, privi spre sala de la locutorio, de unde răzbătea până la ei un vacarm de nedescris. Câțiva puștani jucau la computere un joc în rețea și schimbau replici nervoase. La răstimpuri, se auzea glasul cu accent străin al japonezei încasând convorbirile telefonice:

-Cabina doi, un euro douăzeci... cabina cinci, patruzeci de cenți.

Femeia avea o voce cu personalitate, o voce calculată. Alex înțelese că japoneza știa mai mult decât să spele geamurile. Aproape ca o revelație, desenatorul realiză că îl cunoștea puțin pe Antonio. Îi vizita berăria de vreo patru ani, și nu aflase despre el decât că se născuse în Gijón, lucrase cândva ca ziarist și acum doi ani se căsătorise cu o orientală al cărei nume era dificil de memorat și de pronunțat. Părea băiat de treabă, cel puțin era harnic și amabil. La fel, era discret, o calitate indispensabilă pentru cineva care servise bere la jumătate din cartier.

Desenatorul bău cafeaua până la fund și-și privi ceasul. Unsprezece și cinci. Gata, era momentul să plece.

-La revedere, Toni.

-Pe curând.

Între timp, anticarul revenise, ușile magazinului erau larg deschise. Înăuntru se aflau doar don Luis și un client cu plete blonde și lungi, în haine de rocker, căutând printre păpușile cu cap de porțelan.

-Bună, vecine, strigă Alex văzându-l pe cocoșat la măsuța lui.

-Sănătate.

-Văd c-ați adus noi modele de tacâmuri de argint, încercă desenatorul să facă o introducere.

-Ai venit să întrebi de Pablo, nu-i așa?

Alex rămase mut, își zise că pe strada aceea toți erau mai deștepți decât păreau.

-Și eu vreau să dau de el, continuă cocoșatul.

-De ce?

-Mi-a lăsat pe cap programul de inventariere a mărfii, o pacoste. Eram obișnuit cu vechile registre. Hârtia și cerneala, astea nu mint. Pe când programele te lasă baltă când nu te aștepți. Ești mai tânăr decât mine. Te pricepi să modifici tabele în Excel?

-Am un oarecare habar.

-Vino o clipă.

-Sigur.

-Vezi aici, arătă bătrânul cu degetul pe ecranul computerului. Cum pot copia datele de pe coloana asta ca să le mut simultan pe coloana din dreapta?

-Uite cum, puse Alex mâna pe mouse. Selectezi toate căsuțele, muți cursorul în colțul din dreapta jos. Cauți poziția în care cursorul se transformă dintr-o cruciuliță albă într-una neagră și aduci conținutul căsuțelor spre dreapta. Gata. S-au copiat.

-Tii, ce simplu. Dar uit repede. O să mai treci pe aici, nu-i așa?

-Normal, stau vizavi.

-Acum zi. Ce vrei să întrebi în legătură cu Pablo?

-Îmi ghicești gândurile.

-Spune. Ce dorești?

-Când ți-a transferat afacerea și marfa, Pablo ți-a lăsat computerul lui? Adică, ăsta-i computerul lui Pablo?

Bătrânul îl privi mirat:

-Îți trebuie rabla asta? Au ieșit pe piață altele noi, mai performante. Cu ecranul plat, continuă cocoșatul.

-Ăsta a fost computerul lui Pablo?

-Exact. Ți-am spus adineaori, mi-a lăsat programul de inventariere a mărfii. Pe computer, bineînțeles.

-Programul de inventariere nu mă interesează.

-Atunci?

Alex oscila între două păreri. Să-i spună, să nu-i spună? Nu era nimeni prin preajmă, doar rockerul blond care își făcea de lucru cu păpușile.

-Uite ce e. Poate ți se pare ciudat, am cumpărat de la Pablo un joc video. Îți amintești că te-am întrebat data trecută. Nu știu cum de avea un joc video printre antichități. Îl avea. L-am cumpărat și acum soției mele îi place. Chestia e că jocul n-are manual cu instrucțiuni. Pablo mi-a spus că l-a instalat pe computer. S-ar putea să aibă aici, pe vreun fișier, manualul jocului. Putem verifica?

-Deci asta cauți. Manualul pentru un joc video. Bine, hai. Cum căutăm? Ia mouse-ul.

-Facem clic pe butonul Start. Așa. Acum, observi, în căsuța asta de căutare scriem numele jocului.

-Bine. Scrie-l.

Desenatorul bătu pe taste „*Dominoul viselor*” și apăsă butonul Enter.

Aproape instantaneu, computerul dădu soluția căutării. Fișierul *Dominoul viselor* exista pe discul C, alături de alte programe. Alex intră entuziasmat pe discul C, într-adevăr, printre numeroasele programe instalate se găsea și *Dominoul viselor*. Totuși,

când făcu clic stânga pe joc, computerul îl informă că era vorba de un dosar temporar ce fusese mutat sau șters. Ieși pe desktop cu intenția de a folosi din nou butonul de căutare.

Fu întrerupt de sunetul telefonului fix de culoare crem, aflat pe masă.

-Scuză-mă o clipă, spuse bătrânul și ridică receptorul. Cine e?

Desenatorul își pierdu entuziasmul. Deci jocul fusese aici. Dar nu mai era. Să vezi ce-o să se supere Lucia.

-Când? întrebă cocoșatul un interlocutor invizibil.

Hai, termină odată, gândi desenatorul.

-Unde? mai întrebă bătrânul.

Lui Alex, lista de adverbe rostite de anticar i se părea interminabilă. Într-un final, după ce notă câteva cuvinte pe o foaie dintr-un bloc de note, bătrânul închise telefonul.

Se întoarse spre desenator.

-Soția mea a avut un infarct.

-Asta înseamnă...

-Trebuie să plec.

-Doar cinci minute, se impacientă Alex. Vă rog foarte mult.

-Trebuie să închid magazinul, îi strigă bătrânul rockerului interesat de păpuși care mormăi un „*Bine*” și ieși.

-Nu se poate, gândi desenatorul cu voce tare.

Cocoșatul îl conduse la ușă, închise magazinul coborând persiana metalică și dispăru după colț fără să spună un cuvânt.

Alex, singur pe trotuar, avea deja în minte următoarea destinație: piața Cibeles. Într-un sfert de oră, un autobuz îl lăsă în apropierea imensei intersecții. Studie mult, cu atenție, împrejurimile, pentru a găsi un unghi potrivit, se așeză pe o bordură înaltă și

începu să deseneze statuia de piatră albă din centru folosindu-se de materialele din mapă. Trecătorii îl priveau fugar și își continuau drumul.

În timp ce mâna îi aluneca pe hârtie iar gândurile îi roiau în cap, în buzunar îi sună mobilul. Era Lucia.

-Spune, iubita mea.

-Ascultă-mă cu atenție. Nu găsesc discul meu cu *Dominoul*.

-Ce zici?

-N-am timp să-ți explic. Vorbim mai târziu. Am stat un pic acasă cu mama și acum trebuie s-o duc la gară.

1.6

Alex trecea ca o furtună prin toate locurile din casă unde s-ar fi putut găsi discul pierdut. Începuse cu rafturile de plastic ticsite cu CD-uri și DVD-uri. Nu, *Dominoul* nu era lângă discurile cu muzică și filme. Unde l-o fi lăsat Lucia? Poate între cărțile ei. Răscoli biblioteca. Vise, fluturi, fluturi, iar vise, dar jocul nicăieri.

Căută pe dulapuri, deși știa că o făcea în zadar. Lucia nu l-ar fi pus acolo. Se puse în patru labe și privi sub paturi, chiar și sub mobila de bucătărie. Nimic.

Se trânti pe sofa, luă din frigider și deschise o doză cu suc de portocale. Da, în frigider nu căutase. Deși știa cât era de absurd, se ridică și răscoli printre cremvurști, iaurturi și felii de brânză. Bineînțeles, nimic.

Auzi soneria mobilului.

-Da, Lucia.

-Alex, dragul meu, mama a pierdut trenul. Suntem în Méndez Álvaro, la autogară, o să ia un autobuz spre Valencia.

-La ce oră pleacă autobuzul?

-La unu.

-La unu noaptea?

-Da, trebuie să stau cu ea până atunci. Alt autobuz mai devreme nu este. Nu-ți face griji pentru mine, o să-mi dea mama o bluză.

-Spune-i să plece mâine și veniți acasă.

-O știi pe mama, vrea să ajungă neapărat dimineață să-și facă treaba în grădină și pe lângă casă.

-Bine, dar tu cu ce te întorci?

-Metroul circulă până la unu și jumătate.

-Ești sigură?

-Foarte sigură. Am întrebat. Stai liniștit. La unu și jumătate voi fi toată în brațele tale. Ai căutat discul?

-Dacă l-am căutat? Am întors casa pe dos.

-Și?

-Nici urmă.

-Dar discul tău, Alex?

-Îl am în buzunarul de la veston.

-Încearcă să faci mâine o copie. Vorbește cu cineva care se pricepe. Nu putem juca împreună fără două CD-uri.

-Știu. Mâine mă ocup de asta. Pup-o pe mama. Și... te iubesc.

-Atunci, dacă mă iubești, te rog ceva...

-Ce-ai în minte?

-Mama a făcut curățenie. În găleata de gunoi ai căutat?

-Nu.

-Caută și acolo.

-Bine.

Asta era. Nu căutase în găleata de gunoi. Deși mari speranțe în legătură cu locul ăla n-avea. Merse în bucătărie. În colțul ei, găleata era goală. Absolut goală. O sună pe Lucia:

-Găleata de gunoi este goală.

-Cum?

-Nu-i nimic în pungă.

-Stai puțin.

Desenatorul auzi vocea Luciei, la volum redus: *Mamă, ai aruncat tu gunoiul?... Aha. Nu, stai liniştită, nu-i nicio problemă.*

-Alex, a aruncat mama gunoiul.

-Dacă te iubesc, ce-ar trebui să fac?

-Eu nu spun nimic, spune tu.

-O.K, cobor la container până nu se întunecă de-a binelea. O să caut punga.

-Să faci duș după aceea.

-Te iubesc.

Toți spun că iubirea cere sacrificii, dar nu spun că sacrificii înseamnă să scotocești în containerul de gunoi din stradă. Pe Alex nu-l deranja să caute printre pungile cu resturi, se gândea mai mult la părerea celor care aveau să-l vadă.

Containerele nu erau departe de poartă. Cel galben pentru plastic, cel albastru pentru cartoane și cel verde pentru reziduuri menajere. Deschise capacul containerului verde, nu văzu aproape nimic din cauza întunericului care se întețea. Folosi lumina ecranului de la telefonul mobil. Pretutindeni, pungi albastre și negre. A lor era neagră, știa că Lucia cumpăra întotdeauna pungile negre cele mai ieftine din supermagazin.

Privi în jur spre strada puțin circulată și continuă să caute. Deschise câteva pungi negre uitându-se după obiecte pe care să le recunoască, asta era!, găsi punga lor din a cincea încercare. Descoperi ambalaje de croissante și aparatul de ras uzat pe care îl aruncase chiar el dimineață. Mai găsi șervețele murdare, tot felul de hârtii și coji de fructe, dar nici urmă de disc. Exemplarul Luciei nu se afla acolo.

Se gândea să-și sune soția, când auzi zgomotul unei legături de chei peste drum. Era cocoșatul, răsucea cheia în broască și intra grăbit în Colțul Clasic. Probabil uitase ceva înăuntru.

Lui Alex îi veni fulgerător o idee care îl îngrozi și îl încurajă totodată. Se apropie tiptil de ferestra magazinului de antichități. Îl văzu pe anticar cotrobăind în sertarele de la măsuță cu mișcări lente, bătrânești. Prin ușa rămasă întredeschisă, desenatorul se furișă în interior și se ascunse în spatele unei pendule cu picior. Cocoșatul întârzie vreo

trei minute după care închise lumina și încuie ușa cu cheia în urma lui. Alex rămăsese prins înăuntru.

Asta da, aventură. Cum avea să iasă? Și ce va spune Lucia despre asta?

O vreme, desenatorul nu știu ce se auzea mai tare: ticăitul pendulei, sau inima lui? În afară de năzdrăvăniile din copilărie, nu încercase vreodată așa ceva. N-avea de gând să facă nimic rău. Vroia doar detalii despre *Dominoul viselor* din computerul lui Pablo.

Îi trimise cu mobilul un mesaj scurt Luciei rugând-o să-l aștepte pentru că va ajunge târziu acasă. Nu era neobișnuit să rămână peste noapte în redacția Săptămânii. *Asta am rezolvat-o*, își spuse și închise mobilul să nu fie deranjat.

Prudent, ieși din ascunzătoare. Felinarele din stradă dădeau suficientă lumină astfel încât să vadă pe unde calcă. Dar, pe de altă parte, putea fi observat de afară, iar el nu dorea să se întâmple asta. Trase draperiile groase și opace de catifea roșie pentru a acoperi cele două ferestre mari. Abia după aceea se așeză în fotoliul cocoșatului și aprinse computerul. Dacă avea parolă? Ce bine! N-avea. Bătrânelul era prea stresat de hățișul tehnicii de calcul ca să se gândească la parole.

Calculatorul era plin de fișiere cu fotografii de trenuri și locomotive. Ce pasiune avea bătrânelul! Alex căută și găsi fișierul temporal conținând *Dominoul viselor*. Jocul fusese șters exact pe 15 septembrie, ziua în care desenatorul cumpărase discurile. Căută printre punctele de restaurare a sistemului și jubilă. Exista un punct de restaurare a sistemului pe 14 septembrie. Deci jocul putea fi recuperat. Dar merita să facă asta? Nu jocul în sine îl interesa, ci manualul de instrucțiuni.

Îi veni o idee. Deschise tabelul Excel cu stocul de marfă, pagina de intrări. Căută în ordine alfabetică. Mai întâi „A”. Aparat, arlechin etc. B, C, D. La litera D găsi ce urmărea. Expresia *Dom Vis*. Asta nu putea însemna decât *Dominoul viselor*. Comercianții foloseau abrevieri pentru a-și denumi produsele. În data de 14 septembrie 2011 intraseră în stoc trei exemplare din jocul video. Trei exemplare. Pablo achitase 2 euro de bucată și fixase un preț de vânzare de 5 euro. Exact cât plătise desenatorul.

Se uită în fișierul de ieșiri, nu găsi nicio informație despre datele în care fuseseră vândute jocurile. Ieșirile ori nu fuseseră înregistrate, ori datele de vânzare fuseseră șterse.

Căzu pe gânduri. Așadar, în afară de el, în Madrid cel puțin alte două persoane dețineau *Dominoul viselor*.

Nu avu timp să mediteze la asta deoarece auzi pași apăsați pe trotuar. Cineva se oprise în fața ușii magazinului și zornăia niște chei cu care se pregătea să deschidă. Ce însemna asta? Era anticarul? Se întorsese iar?

Cuprins de panică, Alex își dădu seama că nu avea timp să stingă calculatorul, închiderea dura cel puțin treizeci de secunde. Ce să facă, ce să facă? Urmări cu privirea încotro ducea cablul de alimentare și scoase rapid ștecherul din priză. Ecranul deveni negru lăsând încăperea în beznă. Pipăind, desenatorul se ascunse cât putu de repede în spatele raftului cu cărți vechi.

Omul cu cheile deschisese ușa și se apropia de măsuță. Alex știa că dacă necunoscutul ar fi aprins lumina, el ar fi fost descoperit fără îndoială. Dar omul folosi o lanternă ca să-și lumineze calea până la măsuță. Cine putea fi? Umbra nu era nici mică, nici cocoșată. Deci nu era Don Luis.

Umbra încercă să pornească computerul, nu reuși. Era o umbră inteligentă, identifică repede problema și introduse ștecherul în priză. Aprinse computerul. Din poziția în care se afla, Alex îi zărea doar ceafa, nici aceea prea bine deoarece vizitatorul nocturn avea păr lung și bogat. Da, era rockerul pe care îl văzuse mai devreme în magazin. Ce căuta oare?

Omul deschidea și închidea ferestre pe ecranul computerului, dar dreptunghiul de lumină era așezat oblic și prea departe pentru ca Alex să-l poată vedea clar. Trecu un sfert de oră lung, în care desenatorul se strădui să nu miște, să nu strănute și să nu tușească. Presiunea devenise de nesuportat. Alex decise: trebuia să iasă din magazin, fie ce-o fi. Își luă inima-n dinți și țâșni brusc afară din ascunzătoare. Încercă să se îndrepte spre ieșire cât putu de repede, alunecă pe o carpeta mică despre care în întuneric nu-și dăduse seama că se afla acolo. Căzu pe podea. O durere ascuțită îi cuprinse genunchiul.

Simțea privirea rockerului, probabil la fel de speriată, îndreptată asupra lui. Se ridică în picioare, alergă șchiopătând către ușă lovindu-se de rafturile de pe care căzură și se sparseră ceva ce ar fi putut fi obiecte de ceramică. Ajuns afară, o luă la fugă nebunește încercând să ignore durerea de la genunchi.

Deși rockerul nu ieșise din magazin să-l urmărească, Alex nu se opri din alergare decât când ajunse departe, în zona Universității Politehnice, unde paznicul de la intrare îl privi cu ochi răi.

Coti pe prima străduță la stânga. Alese în minte o rută ocolitoare pentru a reveni pe strada La Palma, gândindu-se la Lucia care probabil se afla deja acasă.

Pășea șchiopătând, evita să se intersecteze cu puținii oameni care păreau umbre și cu puținele umbrele care păreau oameni.

1.7

Lucia se foia în pat, pe jumătate acoperită de cearșafuri. Avea părul încâlcit, un umăr gol îi ieșea din cămașa de noapte ca o portocală bronzată. Încet, se trezea din somn.

-Alex, zise ea fără să deschidă ochii și-l cuprinse în brațe. Ai venit târziu.

-Micul dejun e gata, anunță el.

-Dragul meu, îl alintă ea. Miroși a container.

Asta îl uluia la Lucia. Un croissant și treizeci de secunde de dezmierdări erau suficiente ca să o umple de fericire. Cerea atât de puțin și dădea atât de mult.

-Nu lucrez după-amiază. Ce facem azi? îl întrebă ea.

-Jucăm o partidă de *Domino*. Varianta *Un jucător*. N-am găsit discul.

-Ai căutat la container, nu-i așa?

-Da. În pungă nu era. Mama ta nu l-a aruncat. Nu acolo.

-Vrei să mergem la film? schimbă ea subiectul.

-Ce rulează?

-Dă-mi Săptămâna să mă uit pe programul cinematografelor.

Lucia răsfoi tacticoasă paginile ziarului sorbind din cana cu ceai de pe tavă.

-E o premieră la Cine Renoir. *Sub pânza cortului*. L-au premiat la Cannes.

-Citește-mi prezentarea.

-Ascultă. Jane, o femeie măritată cu un om de afaceri, se angajează să lucreze voluntară pentru o organizație nonguvernamentală ce ajută țările sărace. Munca începe să o poarte din ce în ce mai mult timp departe de casă și...

-O poveste searbădă. N-am chef să văd filmul ăsta, se lamentă el.

-Dar l-au premiat la Cannes.

-Și ce dacă l-au premiat? Acum premiază toate tâmpeniile, zise Alex atingând tastele laptopului. Ascultă aici. Știai că ieri s-a conectat pe *Domino* un jucător cu numele Débora?

-Mama!

-Da, maică-ta.

-Nu-mi vine să cred. Nu mi-a spus nimic.

-Să știi că ea a luat CD-ul.

-Bine, o sun să verific.

-Vezi ce rulează la Filmotecă?

-Da, uite aici. Filmoteca spaniolă, adică Cinematograful Doré. La ora cinci dau *Luminile orașului*, de Chaplin. Vreau să mergem, iubitule.

-Îți place *Luminile orașului*?

-E unul dintre filmele care mă emoționează. Ador finalul.

-Atunci ne ducem. La cinci ai zis?

-La cinci. Vezi că pe frigider ai lista cu cumpărăturile de făcut. Treci pe la Bodybell și ia-mi un parfum de trandafiri. Mi s-a terminat. Până te întorci dau puțin cu aspiratorul și gătesc ceva pentru prânz.

-Încerc să fac o copie a discului. Apoi îl sun pe Domingo.

-Vărul tău, polițistul?

-Da, poate mă ajută să-l localizez pe Pablo.

Alex ieși din apartament, nu înainte de a lua lista de cumpărături de pe frigider și un CD neinscripționat. Merse întâi la Top Computer, magazinul de informatică de peste drum, unde își decodase cândva telefonul mobil. Un bărbos purtând un ecuson pe care scria Julián îl întâmpină:

-Bună ziua.

-Bună. Vreau să fac o copie după un joc video și nu mă pricep.

-Ai jocul?

-Aici e.

-Dă-mi-l. Așa, să-l deschidem... Iar ăsta? bombăni omul. Încep să mă enervez.

-Cum adică, iar ăsta?

-Nu contează, se încruntă bărbosul privind în tavan. Am primit niște coduri super, o să-l copiez. Un disc nou ai, sau îți vând eu unul?

-Nu-i nevoie, am. Poftim. Durează mult?

-Nu. Maxim un sfert de oră.

Bărbosul se dedică în liniște muncii de copiere a jocului video, Alex nu-l mai sâcâi cu întrebări. Important era că se putea rezolva și că Lucia avea să fie mulțumită. Desenatorul observă curând că Julián nu părea atât de sigur pe ceea ce făcea, plescăia mereu lingându-și buzele cu nervozitate, lovea iritat și brutal o tastă pe care o implora *Hai*.

-Nu ai codurile necesare? îndrăzni Alex să intervină.

-Am toate codurile care există! replică deranjat bărbosul. Toate! Nu mă cunoști. Sunt tatăl hackerilor din Madrid. Tatăl meu era bunicul lor...

Omul mai încercă vreo cinci minute.

Se opri brusc. Păru că face un efort vizibil să se liniștească. Închise ochii pentru a se calma și îl privi pe desenator:

-Asta este. Mă depășește. E primul joc care nu se lasă copiat. De când eu copiez jocuri. Nu-i numai atât. Nimeni n-o să ți-l copieze. Discul ăsta are ceva periculos. E blestemat.

-Ce are? Explică-mi.

-N-ai înțelege. Unde lucrezi? Ai legătură cu Interpolul, cu serviciile secrete?

-Eu? Nici vorbă, se miră Alex.

-Normal, doar nu era să-mi răspunzi că da. Recunoaște, ai venit să mă pui la încercare. Să mă amendezi. Nu va fi ușor să dovedești c-am încălcat vreo lege.

-Nici prin gând...

-Pleacă, în momentul ăsta! Gata, se enervă Julián. Uite discul. Pleacă.

...Desenatorul se pomeni în stradă, tulburat, preocupat de ceea ce îi spusese bărbosul. În acel moment îl sună Lucia:

-Alex, Alex...

-N-am reușit să copiez discul.

-De asta te sun. Am găsit *Dominoul*.

-Unde era?

-În cartea de bucate. Mi-a spus mama că a probat jocul în timp ce mă odihneam. Știi, venisem frântă de la serviciu. A intrat pe *Domino*, dar s-a plictisit și a folosit discul ca semn de carte.

-Bravo. Atunci intru la locutorio să jucăm o partidă. Întâi îl sun pe Domingo. Conectează-te peste o jumătate de oră.

În Mustața Galbenă era gălăgie. Câțiva tineri la costum și cravată serveau sandvișuri și Coca Cola. Un tip burtos, cu aere de lider, făcea glume de care ceilalți râdeau. Aveau toți agățate la gât ecusoane cu o fotografie mică, pe dreptunghiul de plastic ieșea în evidență numele unei firme de electricitate. Sigur agenți comerciali ce încheiau contracte la uși.

-Ziua bună, salută Alex. Toni, vreau să dau un telefon de la locutorio. Pentru Internet știu cum se procedează, dar de sunat n-am sunat de la voi. Cum fac?

-Vorbește cu nevastă-mea, în spate.

Alex intră în fosta sală de mese, acum de nerecunoscut pentru clienții berăriei. Pe pereții laterali se aflau douăsprezece cabine telefonice, șase pe o parte și șase pe alta.

În mijloc fuseseră montate zece măsuțe lipite una de alta, fiecare cu computerul ei. Lângă ușă, japoneza se ocupa de clienți la tejghea.

-Bună ziua, îl întâmpină femeia. Ce doriți?

-Să dau un telefon.

-Cabina 12, îi spuse înmânându-i un cartonaș cu cifra indicată. Mi-l restituiți când plătiți.

Desenatorul pătrunse în cabină, aprinse becul din interior și formă numărul de fix pe care Domingo i-l dăduse în urmă cu un an ca pe un mare secret spunând *Nu suna aici decât dacă-i ceva grav.*

-Alo, sunt Alex.

-Alex, de când nu te-am auzit. Să nu-mi pronunți numele. Zi, ce te doare?

-Vezi, te sun pentru o chestie care nu se poate vorbi la telefon.

-Suni de la un locutorio de pe strada La Palma.

-De unde știi? rămase desenatorul stupefiat.

-Nu degeaba lucrez unde lucrez. Linia asta e numai a mea. Nu-ți pot spune mai mult. Vorbește liniștit, nu ne interceptează nici FBI-ul.

-Caut un om. Pablo Martínez. A administrat un magazin de antichități, chiar la colțul dintre La Palma și San Andrés. A predat afacerea acum vreo săptămână și parcă a intrat în pământ.

-Ai vreo răfuială cu el? Îți datorează bani? se interesă Domingo.

-Nici vorbă. Vreau să-i cer o informație în legătură cu un produs din magazinul lui. Fostul magazin.

-Trebuie să fie ceva deosebit, dacă m-ai sunat aici.

-E deosebit. Pentru mine.

-Cum îl găsim, te sun.

-Mersi mult. La revedere.

-Salut.

Alex închise și-i restitui japonezei cartonașul cu cifra 12.

-80 de cenți, ceru ea.

Desenatorul plăti, reveni în berărie. Ceru și bău încet o bere cu lămâie. Nu trecuse jumătatea de oră după care urma să se conecteze la Internet pentru a juca *Domino* cu Lucia.

-Îmi place cum ai aranjat în locutorio, Toni, să știi. Chiar câștigi cu convorbirile astea ieftine?

-Cel mai mult se câștigă la reîncărcarea de cartele telefonice și la trimiterile de bani. Dar și de la convorbiri rămâne ceva.

Conversația le fu întreruptă de sunetul puternic al unei sirene. Pe stradă se adunaseră câțiva curioși, priveau cum din mașina roșie de intervenție sosită în trombă un pompier îndrepta jetul de apă spre etajele superioare de peste drum.

Alex alergă afară. Ardea mansarda lui. Lucia!

Intră în scară și goni pe scări prin fumul de culoarea ciocolatei negre, până la etajul trei. Ușa lor avea urme de lovituri, probabil pompierii încercaseră să o forțeze, fără rezultat. Deschise cu cheia și căută prin camerele înecate în fum până nu-și mai putu ține respirația și fu obligat să fugă pe terasă pentru a lua aer. De acolo, văzu cum Lucia era coborâtă de un pompier pe scara mobilă a mașinii de intervenție. Alergă în stradă.

Lucia fusese întinsă pe o targă, doi infirmieri se pregăteau să o împingă în interiorul unei ambulanțe.

-Sunt soțul ei, urc și eu, îi zise Alex șoferului.

-Cum?

-E soția mea.

-În regulă. Urcă în spate. Ține-te bine. Să nu deranjezi doctorul.

Șoferul închise ușile posterioare ale ambulanței și începu să conducă nebunește pe străzile înguste din centrul Madridului.

-Cum e? întrebă Alex medicul care îi punea Luciei o mască de oxigen pe față.

-Nu pare să fie grav. Pe dinafară. O să vedem cum sunt plămânii.

Lucia zăcea în nesimțire, cu o arsură pe obrazul drept și cu hainele înnegrite de fum. Desenatorul nu știa că nici el nu arăta mai bine.

Scuturăturile ambulanței avură efectul de a o trezi pe Lucia. Își dădu masca la o parte. Văzându-și soțul, ridică mâna să-i arate ceva.

-Alex, îngăimă ea. Am salvat discul.

Strângea în mână exemplarul ei din *Dominoul viselor*.

-Sunt aici, Lucia. Te doare?

-Nu mă doare nimic.

-Cum să nu te doară nimic?

-Lăsați-o, interveni medicul. O puteți ține de mână.

Un infirmier îi puse din nou bolnavei masca de oxigen. Lucia era vie, și mâna în care ținea discul era vie, ambulanța îi purta pe amândoi departe, foarte departe, spre alte săptămâni și luni de iubire, în timp ce pe strada La Palma pompierii stingeau luminile orașului.

1.8

În Unitatea de Arși din spitalul universitar La Paz, unde erau internate persoanele afectate de incendii, nu avea acces oricine. Alex primise cu o săptămână în urmă, când Lucia fusese adusă de urgență aici, două cartele magnetice cu care el sau alte rude puteau intra să vadă bolnava. Asta în programul de vizită de după-amiază, de la cinci la opt.

Desenatorul urca scările din fața spitalului, nerăbdător să-și întâlnească soția. Mama Luciei, cu cealaltă cartelă, se găsea deja înăuntru.

Ajunse la validatorul aflat sub supravegherea a doi agenți de securitate, folosi cartela și intră fără probleme. Un ascensor tapetat în plastic alb îl duse la etajul patru, rezervat arșilor. Din ascensor trecu în holul înțesat de lume.

O asistentă înmâna fiecărui vizitator un halat verde de unică folosință, și învelitori cu elastic pentru cap și pantofi. Purtarea acestora era obligatorie. Abia apoi ți se permitea să intri în saloanele bolnavilor. Alex păși spre camera Luciei îmbrăcat în costumul ciudat care îl făcea să arate ca un cosmonaut. Tot a cosmonaut arăta și soacra lui, așezată lângă patul bolnavei.

-Bună, iubito. Bună, mamă, își salută desenatorul soția și apoi pe Débora.

-Vești bune, îl anunță soacra. Mâine după-amiază îi dau drumul. Arsura de pe obraz se vindecă repede, iar cele de pe mână și picior se pot trata acasă.

-Excelent. Era momentul.

-Cum arată locuința? îl întrebă Lucia.

-Ca nouă. Au reușit să stingă focul la timp. Am înlocuit geamurile simple cu geamuri termoizolante și am zugrăvit. Bine, lipsesc câteva piese de mobilier, dar asta se va rezolva. Doar pe fațada clădirii se văd urme.

-Și pe fațada mea, zâmbi trist bolnava arătându-și obrazul bandajat.

-Ești mai frumoasă ca niciodată, îi oferi el cu tandrețe câteva secunde de mângâiere.

-Lipsește croissantul, glumi Lucia.

-Nu, nu lipsește. Îl am, șopti Alex misterios scoțând din buzunarul interior al vestonului o pungă de hârtie albă. Să nu vadă medicul. A zis că n-ai voie să mănânci decât ce primești aici.

Desenatorul lăsă în sertarul noptierei de lângă pat punga cu croissantul, simți că telefonul mobil îi vibrează în buzunar. Îl pusese pe silențios să nu deranjeze pacienții.

-Nu-mi pronunța numele, auzi la ureche vocea răspicată a vărului său Domingo. Am dat de omul tău.

-Cum?

-Fără întrebări. Notează. Ai pix și hârtie la îndemână?

-Mamă, repede un pix, îi ceru el soacrei scoțând punga cu croissantul din sertar și rupând o fâșie de hârtie.

-Da, am pix și hârtie, îi confirmă lui Domingo în telefon.

-Bine, scrie. Strada Montfort, 73, Málaga.

-Am scris.

-La adresa asta, acum două zile, un oarecare Pablo Martínez Valdés a deschis o afacere cu antichități.

-În Málaga?

-Eu zic că sută la sută e omul tău.

-Mersi, rămân dator.

Femeile îl urmăriseră în liniște pe parcursul convorbirii și așteptau o explicație. Dar desenatorul tăcea încercând să întrevadă cum avea să folosească informația primită.

-Ce e cu Málaga? îl chestionă Lucia.

-Acolo s-a mutat argintarul, Pablo. A deschis un magazin de antichități pe strada... Montfort, zise privind hârtia.

-Trebuie să mergi, spuse ea.

-Dar mâine vei ieși din spital.

-Să vedem, dragul meu. Mama rămâne încă o zi în Madrid. Iar mâine seară tu vei fi acasă. Poți lua avionul sau trenul rapid.

-Ce zici, mamă? își întrebă el soacra care niciodată nu intervenea în planurile lor.

-Alex, poți spune că-ți iubești soția dacă nu ești lângă ea când e bolnavă? răspunse Débora vizibil deranjată de posibila plecare a ginerelui.

-Dar, mamă, obiectă Lucia, merge în Málaga pentru mine.

-Nu înțeleg nimic. Chiar că nu vă-nțeleg. Să știi că tatăl tău nu m-ar fi lăsat singură.

-Serios? ripostă bolnava. În ultima vreme te lasă tot mai des să vii singură în capitală.

-Dacă vin singură e din cauza banilor, nu din cauza...

-Dacă ne-am înțeles, atunci mă duc în Chamartin să văd ce trenuri am spre Málaga, puse punct discuției Alex.

Își luă rămas bun și plecă îngândurat, absorbit de ineditul situației apărute. Se simțea ca un detectiv în misiune. Chiar și detectivii trebuiau să lase îmbrăcămintea verde de protecție într-un sac de plastic pentru a fi aruncată sau incinerată. Desenatorul făcu asta și ieși din spital trecând din nou pe la validator.

Merse pe jos până la gura de metro Begoña, de aici se deplasă la gara Atocha. La casierie își luă bon de ordine și așteptă ca numărul lui să apară pe ecranul de deasupra ghișeului numărul 3.

-Un bilet pentru primul tren spre Málaga, îi solicită casierului.

-Málaga, Málaga, să vedem ce găsim, vorbi ca pentru sine bărbatul scheletic ce părea să nu nutrească pic de pasiune pentru scaunul pe care stătea. Aveți un tren la ora 21,35. Ce clasă vă dau, turist sau preferențial?

-Turist este bine.

-Vă repet datele de pe bilet. Un loc la clasa turist pentru trenul care iese din Madrid Chamartin azi la ora 21,35 și ajunge în Málaga la 00,25.

-Foarte bine.

-Plătiți cash sau cu cardul?

-Cash.

Alex plăti, băgă biletul mare în buzunarul interior al vestonului. Rămâneau trei sferturi de oră până la plecarea spre orașul lui Picasso. Se așeză la tejgheaua unui bar din gară, servi un sandviș și un pahar cu suc de ananas.

Pe televizorul localului rula o telenovelă trecută de suta de episoade și care îl lăsa indiferent. Se mulțumi să-și petreacă restul timpului privind cum turiștii englezi și germani se îndreptau spre scările de la metrou trăgând după ei valize enorme învelite în folie de plastic.

La ora fixată, detectivul de ocazie era în tren.

Un șuierat, și vagonul se urni din loc. Așezat în scaunul tapițat care începu să-l scuture ușor, Alex nu-și aminti decât că pleoapele lui făcură întuneric înaintea nopții...

Dormi adânc, o visă pe Lucia cu fața schimonosită și distorsionată, asemenea femeilor din tablourile lui Picasso.

Se trezi la sosirea în gara Maria Zambrano din Málaga, o clădire enormă învăluită în umbră și răcoare. Se simțea diferit, liber, văzându-i pe ceilalți călători coborând pe peron cu bagaje grele. El nu ducea decât portofelul și fâșia din ambalajul croissantului cu adresa argintarului. Căută sala de așteptare. Pe un scaun de plastic, își continuă somnul până dimineață. Îl trezi pe la șapte femeia de serviciu atingându-i pantofii cu mătura pe care o manevra fără multă abilitate în timp ce asculta muzică în căști.

Părăsind sala de așteptare, descoperi că ziua Málaga era o urbe însorită, plină de viață. Nu se opri să ia micul dejun în gară, preferă să guste întâi savoarea exotică a orașului de pe malul Mediteranei. Comandă o porție de ouă cu șuncă într-un local mirosind a portocale și a alge de mare.

Prin geamul restaurantului, văzu departe gâturile de girafă ale macaralelor ce transformau pitoreasca așezare într-un amestec de vechi și nou. Se gândi să-l roage pe ospătar să-i cheme un taxi, dar în loc de asta întrebă dacă exista prin apropiere o stație de taxiuri.

-Da, o luați în jos pe stradă și prima la dreapta. Veți vedea un șir de taxiuri imediat.

Găsi mașinile albe exact cum le descrisese ospătarul. Așezate în linie, gata să pornească. Urcă în primul și-l informă pe șofer, un marocan:

-Strada Montfort.

Omul porni calm și conduse fără grabă ducându-l prin niște piețe rotunde și largi. Se afundă într-un cartier vechi, opri lângă un Burger King.

-Asta e strada Montfort. La ce număr?

-E bine aici.

-Nouă euro și patruzeci de cenți.

-Păstrează zece euro.

-Mulțumesc.

Deci strada Montfort. La prima vedere, nu părea diferită de unele străzi din zona istorică a Madridului. Alex nu stătu pe gânduri pentru a analiza diferența dintre stilurile arhitectonice ale celor două orașe. Venise cu un scop. Să-l găsească pe Pablo.

Taximetristul îl lăsase la numărul 48, până la numărul 73 avea de mers vreo două minute. Ce să-i spună argintarului? Că venise în Málaga să-i ceară un manual de instrucțiuni despre care Pablo spusese de la început că nu-l are? Cum să-i explice de ce făcuse atâta drum și atâta efort?

Numărul 73, pe trotuarul opus. Antichități. Un magazin mic, cu tende în dungi portocalii și negre.

Închis, anunța o plăcuță de plastic lipită pe geamul ușii, în interior. Alex realiză că în afară de restaurante toate magazinele erau închise. Pătrunse în cel mai apropiat bar, El Molino, ceru o cafea pentru a avea motiv să intre în vorbă cu ospătarul.

-Frumoasă zi pentru plajă, începu desenatorul.

-N-aș zice, răspunse individul purtând sub nas o mustață pe oală. Cu fiesta de azi va fi nebunie pe plajă. Mai bine mergi în altă zi.

-De aia-s închise magazinele, din cauza fiestei?

-Clar.

-Vroiam să vorbesc cu domnul Martínez de la magazinul de antichități. În legătură cu o vază de argint.

-Da, da, a deschis de curând. Nu știu dacă vă amintiți, înainte era un magazin de pantofi, s-au pensionat bătrânii.

-Știți unde locuiește domnul Martínez?

-Vino cu mine, îi răspunse barmanul ieșind de după tejghea ca să-l conducă până la ușă și să-i arate peste drum o fereastră cu perdele mușter la etajul unu. Acolo stă. Priviți, e cineva acasă. Pe ușa aceea se intră.

-Mulțumesc. Să vă plătesc cafeaua... La revedere.

Alex pătrunse pe poarta înaltă și urcă scările de lemn ce duceau la etajul unu. Pe palier, o singură ușă. Atinse soneria. Îi deschise un bărbat pistruiat, cam la patruzeci de ani, în bermude și maiou.

-Bună ziua. Îl caut pe domnul Martínez. Pablo Martínez, de la magazinul de antichități de alături.

-Eu sunt.

-Cum ați spus?

-Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

În acel moment coborî scările de la etajele superioare, alergând grăbit, un copil de vreo șapte ani, salută politicos:

-Bună ziua, domnule Martínez.

-Bună ziua, puștiule, răspunse pistruiatul.

Surprins, Alex bombăni ceva despre cum că se încurcase, că nu acela era numele sau nu acela era magazinul și se retrase arborând atitudinea cuiva care spărsese geamurile casei cu praștia. Pablo Martínez, acel Pablo Martínez, îl urmări cu suspiciune până când desenatorul ajunse la parter și ieși închizând ușa în urma lui.

1.9

Păşind în apartamentul mirosind a zugrăveală proaspătă, desenatorul descoperi că Lucia îl aştepta pe sofa, palidă, într-o bluză crem, cu mâna dreaptă acoperindu-şi obrazul ars, într-un gest sfios, ca şi cum ar fi ascuns o parte intimă a corpului. Fără să vorbească, Alex se apropie şi se aplecă deasupra ei. Îi dezlipi palma de pe obraz, sărută delicat pata roşie şi triunghiulară.

-Dacă într-adevăr vrei să faci asta, spuse ea, mai am o arsură pe cot şi una pe coapsă.

-O să te sărut şi acolo, dar acum vreau să te îmbrăţişez.

De obicei, când strângi pe cineva mult timp în braţe, nu spui nimic. Aşa procedă Alex preţ de cinci minute.

Într-un sfârşit, Lucia vorbi prima:

-Ştii, mâine merg la serviciu.

-Aşa de repede?

-Da. Arsurile nu-s grave, mi-au dat o cremă. Dacă găsesc pe cineva calificat să mi-o întindă peste arsuri, petele roşii se vor atenua, cu timpul poate chiar vor dispărea.

-Cineva calificat? De exemplu, cine?

-M-am gândit la tine.

-Va trebui să-mi spui *doctore*.

-E un cuvânt uşor de pronunţat.

- ...Ce zici de apartament? Îţi place bejul de aici şi din dormitor?

Îmi place vru ea să spună, dar o întrerupse soneria interfonului. Cineva chema de jos, din stradă.

-Cine-i? întrebă desenatorul.

-Agent Carlos Gómez de la poliția locală. Alex García Bustos este?

-Sunt eu.

-Puteți veni o clipă? Dorim să vorbim cu dumneavoastră.

-În ce problemă?

-Vă rog, coborâți în fața blocului. Vă explic aici.

-Bine. În două minute.

Alex și Lucia își întâlniră privirile îngrijorate.

-Dragul meu, ce vor?

-Habar n-am. Poate e vorba despre incendiu.

-Ai făcut ceva și nu mi-ai spus?

-Uită-te în stradă. Ce vezi?

Ea scoase discret capul pe ușa de la terasă.

-Ce vezi, Lucia?

-Nu mare lucru. O mașină de poliție lângă Colțul Clasic. Nimic altceva. Stai. Un agent iese din Mustața Galbenă, e cu Toni.

-Auzi ce vorbesc?

-N-aud nimic.

-Bine, eu cobor. Vorbim după aceea.

-Tu ai făcut ceva, Alex.

-Vorbim după aceea. Îți promit.

El o sărută, îi lăsă mâna și deschise ușa.

Jos îl aștepta agentul de poliție, da, îl chema Gómez.

-Eu sunt Alex García.

-Doresc să vă pun câteva întrebări, precizã polițistul.

-Unde? Nu urcați?

-Nu. Prefer să vorbim în magazinul de antichități de la colț.

-E ceva serios?

-Însoțiți-mă.

Alex merse alături de agent pe trotuarul de peste drum, se uită fugitiv spre terasa mansardei de unde Lucia îi arunca o privire implacabilă.

Trei-patru grupuri de vecini adunați în fața altor intrări șușoteau ceva despre hoți și despre furturile care, zicea cineva, se înmulțiseră în ultima vreme.

În Colțul Clasic se aflau câteva persoane. Erau acolo Toni barmanul, Julián de la magazinul de calculatoare, fata de la coaforul París și vânzătorul de la chișcul de plăcinte.

Luis de Frutos, având o fericire de maniac pe față, își freca mâinile privind la mulțimea de vecini pe care reușise s-o strângă cu ajutorul poliției. Un alt agent, semănând izbitor cu un actor cunoscut, Brad Pitt, vorbea cu Toni, adresându-se din când în când și anticarului:

-Ce să înțeleg, ați închis berăria la zero treizeci sau la unu noaptea?

-Cred că era între, pe la unu fără un sfert, răspunse barmanul. Nu-mi amintesc exact.

-Și n-ați auzit nimic, n-ați văzut nimic suspect la magazinul de antichități?

-Nu.

-Ați cumpărat marfă de aici, din Colțul Clasic?

-Recent, sau mai demult?

-Ce contează, ați cumpărat sau nu?

-Am cumpărat, dar nu de la el, arătă Toni spre cocoșat. De la cel care a avut magazinul înainte, Pablo Martínez.

-N-ai intrat dumneata nici să arunci o privire de când am preluat afacerea? interveni bătrânul anticar vorbind barmanului.

-Nu. Pe cuvântul meu. N-am avut timp.

-Domnule agent, se adresă cocoșatul polițistului, v-am cerut s-o aduceți și pe soția lui. În ultima săptămână mi-au intrat două chinezoaice în magazin.

-Soția mea e japoneză, precizã Toni.

-Ce contează? V-am cerut s-o aduceți și pe soția lui, repetă anticarul ignorându-l.

-Soția mea n-a călcat în magazinul ăsta. Garantez, lămuri barmanul chestiunea în controversă.

Polițistul cu față de actor continuă:

-Ajunge. Cu dumneavoastră am încheiat. Vă mulțumesc... Vorbim cu Alex García. Sunt agent Santiago Barea. Numele complet e Alex García Bustos, ca pe cutia poștală?

-Exact.

Toni părăsi Colțul Clasic trântind ușa fără să salute.

-Nici lui nu-i cereți documentul de identitate? interveni cocoșatul devenit ad-hoc un fel de șef peste polițiști.

Agentul nu-l recunoscu drept șef și continuă către desenator:

-Ați cumpărat marfă de aici?

-Pot răspunde la fel ca Antonio, zise Alex arătând spre ușa pe care ieșise barmanul. N-am cumpărat de când Don Luis a preluat, în fine, înțelegeți...

În acest timp, trei tipi robuști în salopete albastre întindeau prin sală cabluri și vorbeau despre camere de luat vederi, detalii în legătură cu un sistem de securitate performant.

-Domnul de Frutos spune că ați intrat în magazin de la preluare. De repetate ori.

-Așa e. Fostul anticar, Pablo, vindea cărți vechi, reviste, jocuri video. Am cumpărat un joc și Pablo a uitat să-mi dea manualul de funcționare.

-Mai aveți jocul?

-Dar ce s-a-ntâmplat?

Alex era tensionat, poate și pentru că de față era Julián, bărbosul de la Top Computer, unde încercase să copieze *Dominoul*.

-Mai aveți jocul?

-Sunt acuzat de ceva? Puteți să-mi explicați de ce am fost chemat aici?

-Nu e cazul să vă îngrijorați. Azi noapte cineva a intrat prin efracție în magazin. Domnul de Frutos spune că și în urmă cu zece zile a găsit dimineață ușa magazinului deschisă.

-La vârsta asta, e normal... , comentă desenatorul sarcastic.

-V-am cerut s-o aduceți pe soția lui, interveni nervos cocoșatul. Nici pe soția lui n-ați adus-o.

-Bine, bine. Alex García, dumneavoastră n-ați cumpărat recent nimic de aici. Dar soția dumneavoastră? se adresă din nou agentul Santiago Barea desenatorului.

-Nu, nici soția.

-Vă mulțumesc, asta-i tot.

-Sunteți căsătoriți legal, sau doar locuiți împreună? se băgă iar cocoșatul în fața desenatorului, cu vocea răgușită.

-A dispărut ceva din magazin? îl întrebă Alex pe omul legii ignorând intervenția bătrânului.

-Asta e treaba poliției. Cu dumneavoastră am încheiat. La revedere.

- ...La revedere.

-Acum vorbim cu Raquel Vásquez Neiro, de la coaforul París.

-Cel puțin, ați adus o femeie, asta-i bine, îl auzi Alex pe cocoșat.

Părăsi magazinul.

Se îndreptă ușurat spre casă, remarcând că Lucia era tot acolo, pe terasă, rămasă nemișcată în amurgul auriu, statuie galbenă cu degetele mâinii drepte lipite de obraz.

În apartament, primul lucru pe care îl făcu Alex fu să ia degetele Luciei de pe obraz și să i le pună pe gură pentru a-i opri cuvintele.

-Da, am făcut ceva, recunoscu spășit.

Ochii ei erau o apă albastră și tulbure, din care nu știai dacă va ieși o sirenă sau un monstru gata să te înghită.

-Să ne așezăm pe sofa și-ți spun, continuă el.

Evident, sofaua, locul atâtor împăcări, putea suporta încă una.

-Mai întâi, iartă-mă. Am fost prins în vârtejul ultimelor zile, n-am găsit momentul potrivit să-ți zic. A fost *Dominoul*, mama ta, apoi incendiul, apoi Málaga.

Din apa albastră ieși sirena, nu monstrul, și rosti:

-Bine, spune-mi.

-A fost în seara în care am coborât să caut punga de gunoi în container. Magazinul de antichități avea ușa deschisă, bătrânul era neatent. Am intrat, m-am ascuns după o pendulă. El a plecat fără să mă observe și a încuiat cu cheia.

-Alex...

-Vroiam să văd dacă în calculator există un manual pentru *Domino*... un manual sau orice altceva, ceva care să ne folosească.

-Ce-i găsit în calculator? Cum ai ieșit de acolo?

-Aici e șmecheria. Bătrânul a încuiat și a plecat. N-am găsit nimic în calculator. Decât o evidență că Pablo avusese în stoc trei jocuri *Dominoul viselor*.

-Trei seturi?

-Da, să-ți explic. În timp ce eram înăuntru, a intrat cineva cu chei potrivite, atunci, noaptea. M-am ascuns. Era un rocker, îl văzusem în aceeași zi în magazin. A început să lucreze pe computer. La un moment dat, am ieșit din ascunzătoare și am fugit. Asta a fost tot. Am venit acasă.

-Și poliția?

-Nu le-am spus. Anchetau un furt din magazin. Eu n-am furat nimic. Poate a furat rockerul.

-Nu pot să cred c-ai făcut asta. Să nu mai să încerci să faci ceva asemănător niciodată. Nici pentru mine, nici pentru altcineva.

- ...N-am găsit nimic în Málaga. Omul nu era Pablo. Doar numele coincidea, schimbă vorba Alex.

Auziră voci stridente în stradă, ieșiră împreună pe terasă să vadă ce se întâmpla.

Agentul Santiago Barea, însoțit de cocoșatul rânjind, i se adresa lui Toni în fața berăriei:

-Dorim să vorbim cu soția dumneavoastră.

1.10

Tolănită pe sofa, Lucia se plictisise să rezolve un sudoku cu pixul și luă la răsfoit noul număr din Săptămâna.

-Auzi, Alex, strigă spre bucătăria unde soțul ei pregătea în tigaie creveți prăjiți.

Desenatorul băgă capul pe ușa sufrageriei:

-Spune-mi.

-Azi se organizează în parcul Retiro *Noaptea cărților*.

-Imposibil. *Noaptea cărților* e prin aprilie.

-Scrie în Săptămâna. E ediție specială. Vor fi o grămadă de standuri. Chiar și librăriile deschid până târziu.

-Vrei să mergem?

-Bineînțeles.

-Poate ești obosită. A fost prima ta săptămână de lucru după accident.

-Asta nu-i tot. Fii atent ce scrie: *Cu ocazia evenimentului, pe lângă obișnuitele standuri cu cărți vor exista standuri cu presă, comicsuri și... și...* ce crezi?... *jocuri video*.

-Serios?

- ...Vezi că afară se întunecă, iar în bucătărie miroase a creveți făcuți scrum.

Alex alergă la bucătărie. Reveni după un minut aducând o farfurie cu creveți, două jumătăți de lămâie, maioneză și pâine. Mâncară cu poftă, la sfârșit își linseră degetele. Unul altuia.

Nu le luă mult timp să-și pună hainele de stradă și să iasă. Lucia își aruncă pe umăr o poșetă din piele albă.

-În caz că găsim vreo carte, explică ea.

În față la Mustața Galbenă, Toni așezase pe trotuarul îngust patru mese cu două scaune fiecare. Lipise un anunț pe gemulețul ce dădea spre tejgheaua din interior: *Nu există ospătar pentru servirea clienților pe terasă*.

Afară era teribil de cald, începea una dintre nopțile sufocante ale Madridului. Alex și Lucia porniră agale pe trotuar ținându-se de mână, intrară în stația de metro Bilbao. Ieșiră din subteran la suprafață în Retiro. Noaptea, parcul căpăta un farmec care îl făcea să semene a pădure. Găsiră, în mijlocul pădurii, o suprafață imensă, luminată, plină cu standuri de cărți. Sute de oameni căutau un volum mai special sau ieșiseră pur și simplu să se plimbe. Peste tot, hărmălaie și forfotă. Nemișcați erau doar agenții de securitate și statuile de ființe mitologice, nuduri de femei sau busturi de personalități.

-Vezi ceva interesant? o întrebă desenatorul pe Lucia care se oprise lângă niște enciclopedii enorme.

-De fapt, nici nu știu ce caut. Am văzut o chestie interesantă un pic mai încolo, spuse ea și îl trase la o oarecare distanță de vacarmul multicolor, în semiîntuneric, lângă una dintre puținele statui ridicate în memoria unei femei îmbrăcate.

Aici îl aduse aproape și îl sărută pe gură. Nu mult, pentru că brusc o umbră apărută din neant îi smulse poșeta albă de pe umăr și o luă la fugă ridicând în aer pietricelele de pe alee.

-Poșeta! strigă Lucia.

Desenatorul porni instinctiv în direcția urmată de hoț.

-Alex, stai! îl opri ea.

-Dar...

-Stai. Întoarce-te.

Indecis, bărbatul o ascultă și reveni lângă ea continuând să privească în depărtare, spre întunericul în care umbra hoțului se dizolvase complet.

-N-aveai nimic important în poșetă? Acte? Chei?

-Nu, zise Lucia oftând și-l trase spre lumină pentru a i se ghemui iar în brațe. În ce lume trăim, dragul meu.

Desenatorul privea încordat în jur, nefiind atent la cuvintele ei.

-Liniștește-te, Alex. N-are ce să-mi mai fure. Vino, n-am căutat standurile cu jocuri video.

-Bine, hai. Mi-a pierit tot cheful.

Dădură o tură pe aleile cu standuri, nu întâlniră nimic legat de jocuri video. Salutară câțiva cunoscuți, printre care Vicente și alți ziariști de la Săptămâna.

-N-aveai cumva *Dominoul* în poșetă? îi veni lui Alex un gând.

-Nu. De când l-a rătăcit mama ultima dată, nu mai scot CD-ul din laptop.

-Din laptop? se încruntă desenatorul. Nu ziceai că ai dus laptopul la serviciu, până ce vor aduce computerul tău de la depanare?

-Ba da, realiză Lucia. A fost doar o zi. N-ai văzut? Am adus acasă laptopul, CD-ul e înăuntru.

-Aveți sistem de alarmă la birouri?

-Dar Alex, am adus acasă laptopul.

-Bine. Mă gândeam că defecțiunea s-ar putea repeta... Am devenit stresat de când am cumpărat jocul ăsta. Nu crezi că suntem un pic dependenți de el?

-Dacă cred? Sunt sigură. Categoric am ajuns dependenți de *Domino*. Asta mă face să mă simt bine. Nu dependența de joc mă supără, ci prăpastia dintre realitate și lumea *Dominoului*. Și ție-ți place *Dominoul*...

El nu adăugă nimic și nu reacționă. Privirea ei cerea un răspuns.

-Nu știu ce să zic, Lucia. Nu știu...

-Să ne întoarcem. Vreau să beau o Fanta de lămâie pe terasa lui Toni. Ai văzut că are terasă?

-Să mergem. Ești invitata mea.

-A cui altcuiva aș putea fi?

-A ta sigur nu. Ai rămas fără poșetă.

-Acasă mai am cel puțin șase.

-Acum înțeleg de ce nu ne cumpărăm mașină.

Tot schimbând dulcegării, luară metroul și reveniră în centru. Strada La Palma își trăia viața de noapte. Erau disponibile barurile în mod normal închise la ora aceea, berăria lui Toni, chioșcul de înghețată și magazinul de antichități.

-Vrei o înghețată de vanilie? își întrebă Alex soția.

-Nu. Prefer sucul pe terasa lui Toni. Uite, e deschis Colțul Clasic.

-Am observat.

-Nu cumva a adus cărți? Altfel de ce să fi deschis? Să intrăm o clipă.

-Eu nu, se eschivă desenatorul.

-Hai, te rog.

-De când întâmplarea cu poliția, nu mai intru acolo. N-am chef să dau ochii cu cocoșatul.

-Așteaptă lângă chioșc, mă duc eu să întreb. Mă-ntorc repede.

-Cărțile sunt pe prima etajeră din dreapta ușii. Să nu te lungești.

Blonda trecu pe trotuarul celălalt. Intră pe ușa Colțului Clasic, Alex o văzu îndreptându-se spre locul unde se afla măsuța cocoșatului și dispărând din câmpul lui vizual.

Desenatorul urmări câteva mașini rulând pe lângă el cu viteză mică, farurile albe îi izbiră ritmic umbra de zidurile întunecate. Se gândi că noul anticar era o pacoste pentru strada La Palma. Totuși, și bătrânul avea probleme. Nevastă-sa făcuse un infarct.

Lucia ieși din magazin cu mâinile goale.

-Dezamăgită, nu-i așa? o întâmpină el.

-Ei, aveau ceva cărți, nimic să intereseze. Știi ce? Era un alt tip la tejghea. Cred că bătrânul a renunțat la afacere.

-Nu glumești?

-Deloc.

-Alt anticar senil?

-Nu, un tip la treișcinci-patruzeci de ani, cam așa.

Vorbind, se apropiară de terasa lui Toni, pustie. Nu avusese succes ideea de a pune mesele în stradă. Anunțul era tot acolo: *Nu există ospătar pentru servirea clienților pe terasă*. Tejgheaua din berărie avea lateral un gemuleț prin care Toni putea servi clienții de afară. Alex merse la deschizătura pătrată și îl descoperi pe barman așezat pe un taburet, în așteptare. În local nu era nimeni, câțiva adolescenți se făceau auziți dinspre locutorio.

-Bună, Toni.

-Bună seara, Alex.

-O Fanta de lămâie pentru soția mea. Și o bere pentru mine.

-S-a făcut.

Desenatorul aștepta, privind cum Toni turnă într-un pahar băutura răcoritoare, peste două cuburi de gheață. Umplu și o halbă la robinetul dozatorului de bere.

-Plătesc acum?

-Nu te preocupa. Plătești la urmă.

-Ce noapte...

-Da, căldură mare.

Alex primi comanda pe o tavă rotundă. Reveni la masa aleasă de Lucia. Sorbiră amândoi din pahare, cu înghițituri mici. Prin gemuleț, văzură că lângă barman apăruse nevastă-sa, care întrebă:

-Toni, până când ținem deschis?

-Încă o jumătate de oră, atât. Spune-le băieților de la Internet că mai mult nu pot continua.

Barmanul luă ușor mâna femeii și îi sărută unghiile. Era prima dată când Alex și Lucia îl vedeau să facă un gest de tandrețe față de japoneză.

-Ești obosită? își întrebă Toni soția.

-Nu. După ce închidem, vreau să jucăm o partidă de *Domino*.

-Așa va fi, îi sărută el din nou unghiile în timp ce ea se retrăgea spre locutorio.

Unicii clienți de pe terasă se priveau înmărmuriți.

-Ai auzit, nu?

-Da.

-Crezi că vorbeau despre *Dominoul viselor*?

-N-am nicio îndoială.

-Nu-mi vine să cred. Și ei? se miră Lucia. De ce nu le vorbim? Poate știu despre joc mai multe decât noi.

Toni ieși la gemuleț ca să ofere din partea casei o farfurioară cu alune și să-i anunțe:

-Închidem într-o jumătate de oră.

1.11

-Știai că Toni a lucrat ca ziarist? o întrebă Alex pe Lucia dând la o parte draperia.

În mansardă năvăli brusc aerul galben al dimineții.

-Barmanul?

-Da. Parcă a colaborat și la Săptămâna, nu sunt sigur. Acum șapte sau opt ani. Mi-a povestit Vicente. Se cunosc bine. Cei care i-au citit articolele spun că Toni avea scrisul în sânge.

-Cineva care are scrisul în sânge nu lasă meseria de ziarist ca să deschidă o berărie, replică blonda servind eternul croissant de pe tava adusă de soțul ei din bucătărie.

-Asta-i altă poveste. Berăria o avea tatăl lui, bătrânul a murit într-un accident de mașină. După înmormântare, Toni a preluat localul. Dacă e adevărat ce se zice, abia aștepta să iasă din lumea presei. Nu suporta ipocrizia, minciuna. Presa din asta trăiește.

-Dar nici să-ți lași talentul să se stingă așa, mormăi soția desenatorului cu gura plină. Cum ar fi să-mi imaginez că Shakespeare îmi servește cafeluța cu lapte și croissantul.

-N-ar trebui să fie greu să-ți imaginezi, pentru că Shakespeare sunt eu. Mai vrei cafea?

-Nu, răspunse blonda oprindu-și contrariată privirea asupra obrajilor lui Shakespeare. Te văd schimbat la față? Ești bine?

-Mă doare capul. Cred că m-a prins curentul aseară în Retiro. Sper să nu mă gripez.

-Ce facem cu ei? șopti Lucia.

-Cu cine?

-Cu Toni și cu japoneza. Le spunem că avem jocul?

-Are sens? M-am gândit. Astea sunt chestii care se fac în doi. Nu știu dacă e înțelept să-i băgăm în povestea noastră. Sau să ne băgăm noi în povestea lor.

-Alex... cum crezi că se va termina?

-Ce?

-Istoria cu *Dominoul*.

-Greu de spus. Cu timpul, ne vom sătura de joc. Bine, fabricanții introduc mereu alte scenarii. Sau poate se vor zgâria discurile și... adio, *Domino*!

Lucia adună cești̦ile și puținele firimituri căzute pe jos, duse tava în bucătărie. La întoarcere se așeză în brațele lui. Îi băgă în gură o pastilă de paracetamol și-i dădu să înghită apă. Îl întrebă:

-Cum rămâne cu partida pe care ziceam c-o jucăm azi?

-Cred că sunt în stare să cobor la locutorio.

-Azi merg eu, spuse Lucia. Neapărat trebuie să luăm încă un computer pentru casă. Chiar de mâna a doua, nu contează. Vreau să te știu lângă mine când jucăm.

-Bine, eu rămân aici. Ai grijă să nu te vadă japoneza când introduci CD-ul. Ia un calculator care să n-aibă ecranul îndreptat spre ea.

-Pa, îl sărută blonda punând discul într-o poșetă mov.

-Ai grijă la poșetă, o sfătui Alex.

Femeia plecă închizând ușa, desenatorul căzu pe gânduri privind-o.

Merse pe terasă, urmări cum Lucia ieși din scară și intră în berăria-locutorio. Pe terasa de la Mustața Galbenă era plin de clienți, o echipă de agenți comerciali la costum și cravată uniseră două mese și serveau sandvișuri râzând tare. *Ăștia lucrează și sâmbăta*, își spuse desenatorul. Reveni în fotoliul de la birou, se conectă la *Domino*.

Numele? Scrise: *Alex.*

Modul? Alese: *Doi jucători.*

Parola? Scrise: *croissant2011.*

O fereastră text aviză: *Alex - conectat*. Instantaneu se deschise altă fereastră: *Lucia - conectată*. Deci Lucia începuse. Asta însemna că scenariul îl alesese ea. Da, scenariul era: *Zeppelin*.

Fu deranjat de soneria interfonului. O ignoră. Probabil, agenții comerciali de la compania de energie sau de telefoane, cine mai știe de unde erau, încercau să găsească un locatar dispus să deschidă. Auzi în continuare cum cel care deranjase adineaori suna și la alte apartamente într-o simfonie stresantă. Cuiva i se făcu milă și deschise. *Nu cumva era agentul de poliție de acum două zile?* îl fulgeră pe Alex un gând. Puțin probabil.

Desenatorul se cufundă în povestea partidei de *Domino*. Avatarul Luciei intrase în scenariu, umbla pe un câmp arat, în noapte. *Arăta lunii o jumătate de față, întunericului încă una...* Alex înțelese că avea de așteptat până când urma să i se permită și avatarului lui să acționeze, se relaxă pe scaunul din fața laptopului. Luă o gură de ceai schimbând în gură gustul rău al pastilei de paracetamol.

Dacă agenții comerciali pătrunseseră în scară, aveau să ajungă curând la etajul trei ca să-l deranjeze iar. Exact asta se întâmplă. Cineva sună scurt, de două ori, la soneria de la ușă.

Mănâncă și ei o pâine, gândi desenatorul. Își aminti că un fost coleg de școală, José, lucrase vreo patru luni într-o astfel de firmă. La o cafea, José îi povestise că nu primise aproape niciun fel de drepturi, încheiaseră cu el un contract mercantil, și gata. Agenții trebuiau să-i convingă pe locatari că prețurile companiei pe care o reprezentau erau mai avantajoase decât ale companiei care deja furniza servicii proprietarului sau chiriașului respectiv. Dacă pe parcursul lunii reușeau să încheie contracte cu locatarii, agenții încasau un comision. Dacă nu, nu primeau nimic. În plus, trebuiau să-și plătească singuri transportul. Lucrau zi lumină, inclusiv fiestele. Viață de câine, ce mai.

Cineva sună iarăși la ușă.

De data asta, Alex se sinchisi să meargă tiptil și să arunce o privire pe vizor.

Erau doi bărbați la cravată, exact ce presupuse.

Închise ușița vizorului înainte de a se retrage, pentru ca de afară să nu fie sesizată schimbarea intensității luminii. Reveni în liniște în sufragerie.

Cei doi bărbați vorbeau cu voci groase, răgușite, dincolo de ușă, într-o limbă pe care desenatorul nu reușea s-o identifice. Sigur erau imigranți. José îi spusese că firmele de genul ăsta erau pline de imigranți deoarece cerințele de contractare erau minime, iar salariul era condiționat de rezultate.

Revenit lângă laptop, realiza că bărbații nu plecau, ci vorbeau în continuare. Merse iar la vizor. Cei doi nu mai erau acolo, se auzeau conversând undeva la etajele inferioare. Alex deschise ușa încet și se apropie de scări privind pe furiș în jos.

Agenții comerciali se aflau la etajul unu. Doi bărbați grași. Foarte grași. Sigur asiatici, fețele și limba lor spuneau asta. Unul se așeză cu fundul pe trepte, scoase dintr-o servietă de piele maro o sticlă cu apă. O dădu pe gât urgent, ca și cum ar fi aruncat o picătură într-un ocean.

De ce nu pleacă o dată? se întreba desenatorul.

Grasul așezat pe scări își scoase pantofii cu un gest de ușurare, se părea că nu-i erau comozi. Își dădu jos pe rând șosetele albe, umede de transpirație, i le înmână celuilalt care le puse într-o pungă transparentă. Individul rămas în picioare scoase din buzunar alte șosete curate și le dădu primului, cu respectul cu care o secretară îi oferă șefului un document la semnat. Șeful își trase șosetele, se încălță iar cu pantofii, evident fără plăcere.

Alex urmări scena grotescă în tăcere, îi auzi vorbind și pregătindu-se să se urnească din loc. Încotro urmau s-o ia? Din nou în sus? Sau se dădeau bătuți și se îndreptau spre ieșire?

Desenatorul se retrase în casă. În sufragerie, pe laptop, partida de *Domino* continua să se deruleze. În lipsa lui Alex de lângă ecran, Lucia pusese câteva întrebări la care programul de joc răspunsese automat.

Soneria! Ciocănituri în ușă. Așadar, cei doi deciseseră să mai încerce. Alex se ridică liniștit, merse să le deschidă ca să lămurească odată chestiunea: nu avea de gând să schimbe furnizorul de energie sau de indiferent ce alte servicii.

Privi pe vizor. Într-adevăr, erau cei doi. Deschise.

-Bună ziua, le spuse, pregătind în minte răspunsul la posibila ofertă.

Atunci îi văzu cu claritate. Îmbrăcați în costume verzi, cu cravate de aceeași culoare, erau imenși. Involuntar, îi asocie cu luptătorii de sumo din *Domino* care apăreau la finalul unor partide, când tensiunea erotică dintre avatarul lui și cel al Luciei ajungea la apogeu.

Alex aștepta. Ei nu spuneau nimic, mai degrabă i se păru că priveau în spatele lui, în casă, pentru a vedea interiorul. Șeful cel scund, cu servieta maro, făcu din cap către colegul său că Nu, îi comunică scurt ceva într-o limbă necunoscută. Făcură stânga-mprejur fără să salute. Coborâră scările.

Să râdă? Desenatorul îi privea contrariat, neînțelegând ce se întâmplase. Închise ușa îngândurat. Ciudată vizită.

Reveni la joc. Lucia era în plină acțiune, se afla pe punctul de a încheia singură partida, în lipsa lui. Se implică și el, apărând în scenariu la final.

Partida se încheie.

Alex fugi pe terasă, curios să vadă dacă agenții comerciali ieșiseră din clădire. Îi descoperi stând la o masă pe terasa lui Toni, fără alți colegi, servind două cafele. *N-o să continue mult în serviciul ăsta*, gândi desenatorul. Se întoarse în sufragerie.

Urma să sosească acasă Lucia. Ce bine. Se gândi la gingașa lui soție și fața i se umplu de o bucurie profundă. Merse din nou pe terasă, așteptând s-o zărească. N-o văzu în stradă, probabil intrase deja în scară, sau întârzia la Internet. Poate rămăsese să vorbească cu japoneza pe tema *Dominoului*. Ce mai conta?

Strada La Palma era pustie. Cei doi asiatici în verde dispăruseră de pe terasa berăriei, doar cești goale lăsate pe masă aminteau prezența lor. Alex închise ușa balconului și se trânti pe sofaua ce păstra urma corpului Luciei. Ea vroia încă un computer pentru casă, era de preferat să joace liniștiți împreună, fără să fie nevoiți ca unul dintre ei să meargă la locutorio. Dacă făcea un calcul, un euro pe oră în fiecare zi la locutorio însemna 30 de euro pe lună, adică 300 de euro în zece luni. Cu banii ăștia putea cumpăra oricând un computer la mâna a doua. Nu era idee rea să treacă pe la Top Computer, unde vindea Julián. Sau să încerce în altă parte. Julián era suspicios în privința lui. Cine știe ce spusese bărbosul poliției, în seara aceea, în magazinul de antichități.

Lucia nu sosea.

Decise s-o sune pe telefonul mobil. Apelă numărul ei și aștepta mult. Nu răspundea. Pe unde umbli, Lucia?

După două minute, sună iar. În sfârșit, i se accepta apelul.

-Lucia? Draga mea?...

Tot ce auzi în ureche fu zgomotul unor obiecte trântite, glasul disperat al Luciei strigând chinuitor *Alex!* și cuvintele într-o limbă necunoscută ale unor voci groase, răgușite, pe care desenatorul le asocie instantaneu cu cei doi agenți comerciali în verde. Telefonul îi dădu imediat ton de ocupat.

Lucia? Asiaticii? Alex vibra incapabil să gândească. Sună iar.

Auzi doar: *Abonatul nu răspunde sau nu se află în aria de acoperire. Vă rugăm, încercați mai târziu.*

1.12

Alex intră în panică. Incapabil să-și ducă presupunerile sumbre prea departe, simți că în casă nu putea face nimic pentru a o ajuta sau pentru a o găsi pe Lucia. Se încălță grăbit, calculând în minte ce avea de gând să întreprindă în continuare.

Țâșni pe ușă ca un fulger și tot așa coborî scările. La etajul unu zări aruncate pe jos o sticlă de apă platã Fontbella de un sfert de litru, goală, și o pungă de plastic transparentă în care cei doi grași vârâseră șosetele umede.

Ce să facă? Să le ia cu el, să le lase acolo? Le lăsă și ieși din scară. Intenționa să ajungă cât mai repede acolo unde știa că se aflase Lucia, la locutorio. De departe văzu ușa închisă și observă un bilet alb pe care îl descifră când se apropie: *Închis*. Se părea că barmanul plecase. Dar nu. Ochii ageri ai lui Alex dibuiră prin perdeaua cu multe găurele mici din fereastra berăriei două umbre: Toni și nevastă-sa.

Bătu energic în tocul metalic al ușii, apoi în sticla geamului.

-Toni! Toni! Deschide!

Umbra barmanului vorbi ceva cu umbra nevestei sale, el veni să deschidă. Desenatorul citi pe fața lui Toni că omul nu era în apele lui. Asta citi și barmanul pe chipul lui Alex.

-Care-i problema? întrebă Toni.

-Nevastă-mea. E în locutorio, așa-i?

-Nu-i nimeni în locutorio. Am închis.

-Dar a fost. A fost aici acum puțin timp. Sunt sigur.

Toni se întoarse spre umbra japonezei:

-A fost nevasta lui Alex la locutorio?

-Da, a luat o oră de Internet. Ei bine, nu chiar o oră.

-Unde s-a dus? strigă desenatorul către femeia rămasă în umbră în interiorul berăriei.

-Nu știu. N-a zis unde, a plătit și-a plecat.

-Sigur nu-i aici?

-Sigur, confirmă Toni. Vrei să verifici?

-Nu.

-Ce s-a întâmplat, Alex? se interesă barmanul.

Nu primi răspuns deoarece desenatorul alerga deja spre Colțul Clasic. Dacă Lucia trecuse să caute o carte, cine știe?

Magazinul de antichități era, de asemenea, închis.

Încotro să o apuce? Încotro?

Fără să gândească, luă metroul până la redacția Săptămânii. Pe peron era înghesuială mare, oamenii circulau, aveau lucruri importante de rezolvat. Niciuna dintre blondele care ieșeau sau intrau în vagoane nu avea chipul Luciei.

Ajuns la destinație, pătrunse în birourile redacției fără să știe precis de ce se afla acolo. Vru să-l întrebe pe Vicente despre soția lui, dar n-o făcu, se gândi că sigur ziaristul i-ar fi spus dacă se întâmplase s-o vadă pe Lucia.

-Ascultă, Alex, când aduci imaginile pentru ediția tematică? îl luă la rost Vicente.

Dar desenatorul ieșise în grabă lăsând ușa principală să penduleze sacadat în balamale. Își zise că Lucia o luase poate spre Retiro, unde se aflau standurile cu cărți, să-i facă o surpriză, să-i cumpere ceva. Adevărul era că mintea lui se forța să construiască scenarii cu final fericit din care să lipsească cei doi asiatici în verde și vocea care striga cu disperare printre sunetele de obiecte trântite *Alex!*.

În parc, zona standurilor arăta jalnic. Pretutindeni erau aruncate pahare de unică folosință și cutii de carton pentru floricele, plus tot felul de resturi. Doi lucrători de la salubritate nu pridideau în a umplea saci mari de plastic, de culoare gri, cu deșeurile pe

care le aruncau într-o camionetă mică. Câțiva muncitori în salopete portocalii demontau panourile mobile ale standurilor și le făceau stive.

Alex se opri din alergare lângă statuia unde Lucia îl sărutase și unde i se furase poșeta albă. Să fi avut furtul legătură cu dispariția ei? Nu știa ce să creadă.

Formă din nou numărul Luciei. Același: *Abonatul nu răspunde sau nu se află în aria de acoperire*.

Luă metroul spre casă. Dacă Lucia se întorsese și exista o explicație simplă, una la care nu se gândise?

Ajunse ud de transpirație pe strada La Palma.

Magazinul de antichități era închis, Mustața Galbenă la fel. Ca și cum toți se înțeleseseră să plece undeva.

Urcă gâfâind scările, se opri la etajul unu. Nu mai vedea punga cu șosete și sticla goală de Fontbella. Fără doar și poate, femeia de la curățenie trecuse pe acolo.

Continuă să urce. Ajuns la etajul trei, se cutremură. Imaginea pe care o descoperi părea desprinsă dintr-un coșmar. Pe podea, lipită de ușa lor, ușa lui și a Luciei, se afla o femeie gonflabilă, o păpușă pe jumătate dezumflată, cu capul căzut pe piept, poziție ce semăna mult cu postura înfricoșătoare a unui cadavru.

Desenatorul dădu păpușa la o parte, deschise tremurând ușa. Alergă prin camere. Lucia nicăieri. Fugi pe terasă. Nimeni în stradă.

Se întoarse pe casa scărilor. Femeia gonflabilă, răsturnată acum pe o parte, întindea mâinile și capul peste primele trepte.

Ultima soluție: să se conecteze la *Domino*. Dacă Lucia era undeva, într-un alt locutorio? Se așeză pe scaunul cu rotile. Întâi trebuia să introducă CD-ul în portatil. Unde se afla, unde se afla CD-ul? Ce era cu capul lui? Doar CD-ul fusese permanent înăuntru. Se ridică de pe scaun și îl dădu la o parte, rămase în picioare. Nu avea calmul necesar pentru a sta așezat. Porni jocul.

Numele: *Alex.*

Modul: *Doi jucători.*

Parola: *croissant2011*.

Rezultatul fu afișat instantaneu: *Alex - conectat*. Dar nici urmă de Lucia.

Trebuia să sune la poliție. Asta era! Luă păpușa și o aruncă înăuntrul apartamentului. Coborî scările formând numărul de urgențe 112.

Deschise ușa blocului și în față îi apăru, ca din pământ, imensă, mașina roș-albastră a poliției locale. Agentul cu chipul lui Brad Pitt, sobru, se găsea acolo așteptându-l. Lângă el, o femeie în uniformă de polițist.

-Soția mea a dispărut, îl anunță Alex închizând mobilul.

-Știm. Vă rog să mă urmați.

-Unde e? văzu desenatorul în cuvântul *Știm* o rază de speranță.

-Asta nu știm, continuă agentul cu un ton lipsit de sentimente. Vă rog, urcați în mașină.

-Unde mergem?

-La secție, trebuie să vorbim.

-Despre magazinul de antichități?

-Nu, despre soția dumneavoastră. Și despre dumneavoastră. Și despre multe alte lucruri.

La volan se așeză femeia. Brad Pitt urcă în dreapta, iar desenatorul pe bancheta din spate.

Ce-o să zică mama Luciei? îi trecu prin minte lui Alex un gând venit de aiurea.

Pe stația de emisie-recepție a mașinii de poliție se auzi un bip și apoi o voce:

-Agent Santiago Barea, ai contactat subiectul?

-Subiectul se află cu mine în mașină. Ne îndreptăm spre secție, vorbi agentul folosind un microfon pătrat, negru, conectat la bord printr-un cablu spiralat.

-Mașinile Audi au primit asistența necesară? se auzi în difuzor.

-Desigur, confirmă Santiago Barea. Cred că în acest moment se întorc la bază. Ne vedem. Vorbim de îndată ce sosim.

-Perfect. Pe curând.

-Pe curând.

Femeia de la volan trecea peste semafoarele în roșu fără să oprească, probabil avea luminile giratorii de deasupra mașinii aprinse.

Alex nu pricepea ce însemnau acele clișee audio parțial codificate, reținu că în curând la secția de poliție urma să aibă loc o întâlnire cu alți agenți.

Traversau în viteză un cartier cu edificii vechi. Jumătăți de casă, un zid în care ruina săpase porți, copaci uscați. Desenatorul nu-și amintea să fi trecut prin zona aceea a orașului. Mașina opri în cele din urmă la subsolul unui sediu al poliției, o clădire neobișnuit de mare.

Coborâră toți trei din autovehicul și luară un ascensor, chiar de acolo, din parcarea subterană. Urcară la etajul cinci, până la un coridor unde polițiști și civili circulau în toate direcțiile cu destinații precise.

Agentul Santiago Barea îl invită pe Alex într-un birou, la o masă rotundă înconjurată de trei scaune cu spătar. Pe masă, o sticlă mică goală de Fontbella și o pungă transparentă cu două șosete albe.

-Restul e aici, spuse femeia polițist arătând spre un dulap metalic albastru și dispăru lăsându-i singuri.

Agentul nu se grăbea. Își mângâie bărbia nerasă cu gestul cuiva care făcea de mult timp o muncă teribil de obositoare. I se adresă lui Alex:

-Luați loc.

Desenatorul se conformă.

Polițistul merse la dulap și îl deschise cu o cheie din legătura agățată la centură. Nu mică fu mirarea lui Alex când agentul scoase la iveală și așeză pe masă două poșete, una albă și una mov. Poșetele Luciei. Cea albă i se furase în parcul Retiro în *Noaptea Cărților*, cea mov era poșeta cu care coborâse dimineață la locutorio.

Desenatorul privi atent în timp ce Brad Pitt răsturnă pe rând pe masă conținutul poșetelor. Din cea albă căzură o oglinjoară, un ruj, un pachet de batiste de hârtie, un pix roz, un tub cu cremă pentru arsuri și câteva hârtii. Din cea mov vărsă pe masă fleacuri asemănătoare, plus husa albă conținând CD-ul Luciei cu *Dominoul viselor*.

Nu știa de ce, dar lui Alex i se păru că polițistul manevra obiectele cu reținerea cu care atingi obiectele unui mort. Încercă să alunge acest gând, fără să reușească. Ochii i se umeziră brusc.

Agentul luă în mână husa albă și îl întrebă pe desenator:

-Ce-i asta?

Lacrimi mari alunecau în voie pe obrajii lui Alex când reuși, într-un târziu, să răspundă:

-Un joc video.

A doua parte

Marta

2.1

Sâmbătă, 10 septembrie. Sâmbăta era ziua din săptămână în care Pablo uita complet de magazinul de antichități, de datoriile la Fisc și la Serviciile Sociale, de tot ce era relaționat cu afacerea care mergea din ce în ce mai prost pe strada La Palma. Argintarul coborâse din tren împreună cu Marta, soția lui, se îndreptau cu pași mici spre atelierele Renfe din Fuencarral. El avea la gât aparatul foto și în spate un rucsac kaki.

-O să reușim? îl privi ea întrebător.

-În mod normal, nu ne vor lăsa. Trebuie să dăm de înțeles că teritoriul atelierelor e și teritoriul nostru.

În afacerile cu antichități, Pablo intrase când avea douăzecișicinci de ani, dar pasiunea pentru trenuri o avea de copil. Iubea trenurile. Marta știa asta, era conștientă că atunci când se căsătorise cu el se căsătorise și cu obsesia lui pentru trenuri. Casa lor era un spațiu invadat de machete, reviste, bilete și felurite însemne feroviare. Pe argintar îl incitau în special trenurile clasice, vechi, greu accesibile. La Muzeul Căilor Ferate din Delicias fusese de zeci de ori, ca și la celelalte muzee răzlețite în țară. Dar la atelierele din Fuencarral încotro se îndrepta acum cu Marta existau vagoane și locomotive scoase din circulație ce nu puteau fi văzute în altă parte. Dificultatea consta în a reuși să intri acolo. La ghereta paznicilor i se cerea mereu un permis scris din partea Renfe, compania de căi ferate. Ceva normal, dacă ținem cont că măsurile de securitate în domeniul feroviar se înăspriseră după atentatele teroriste din 15 martie 2004. Paznicii se confruntau și cu problema grafitiștilor, care pictau orice vagon sau locomotivă rămase nesupravegheate. Ce dorea Pablo era să fotografieze trenurile, nimic mai mult.

Ca să intre, intenționa să se folosească de un detaliu pe care îl cunoștea despre ateliere: asociația *Prietenii Căilor Ferate* avea aici garat un tren pe care membrii îl vizitau periodic ca să-l spele și să-l întrețină.

-Uite cum procedăm, îi spuse Martei. Nu trecem pe la postul paznicilor. Ne ducem direct la clădirea cu birouri.

Zis și făcut. Supusă, ea îl urmă.

În edificiul masiv, urcară la etajul unu și bătură timid la prima ușă. O deschiseră. Doi bărbați așezați la mese erau pierduți între mormane de documente.

-Bună ziua, zise Pablo, suntem Prieteni ai Căilor Ferate. Am venit să vizităm atelierele, vrem să cerem permisiunea...

-Bine, mergeți. Nu uitați să vă puneți vestele reflectorizante.

-Mulțumim, la revedere.

-La revedere.

Primul pas fusese făcut. Planul avansa ca pe roate. Pablo scoase din rucsacul kaki două veste galbene pregătite de acasă, îmbrăcară fiecare câte una. Porniră pe mica șosea ce ducea spre inima vastei rețele de linii ferate și hale unde douăzeci și patru de ore pe zi veneau și plecau trenuri.

Pericolul de a fi prinși nu trecuse, peste tot erau camere video de supraveghere, din când în când paznicii patrulau în mașina firmei de securitate pe drumurile înguste dintre linii.

Trecură pe lângă locul unde se dezmembrau garniturile scoase din funcțiune pentru a fi duse la fier vechi. Spectacolul oferea o privelişte uluitoare. O mașinărie cu un braț gigantic terminat cu clești colosali, mușca efectiv din vagoanele de tren rupând fragmente pe care le lăsa apoi să cadă alături, pe pământ. Pablo își imagina utilajul ca pe un dinozaur ce-și devora prada.

Depășind sectorul unde erau sfârtecate trenurile moarte, fură surprinși să descopere un paznic în uniformă, pe o colină scundă, adăpostindu-se de soare la umbra unei mici colibe construită din table rămase de la dezmembrarea vagoanelor. Ce puteau să facă? Deveniseră vizibili.

Argintarul ridică mâna într-un gest prietenesc și strigă ca și cum ar saluta un prieten de-o viață:

-Sănătate!

Paznicul răspunse cu un gest reflex, își văzu mai departe de treaba lui.

Ufff! Scăpaseră cu bine!

Acum începea zona paradisiacă a acestei jungle: sectorul trenurilor vechi. Urcară în primul care le ieși în cale, un TALGO 3 scos din circulație în 2008. Pentru Pablo, călătoria din vagon în vagon era o călătorie în timp. Interiorul păstra aroma zilelor de altădată: tapițeria, scaunele, afișele de pe pereți, biletele căzute pe podea.

Marta îi călca pe urme, așteptând ca în orice moment Pablo să facă ceea ce-i făcea în toate trenurile vechi în care o dusese.

Într-adevăr, argintarul se opri. Era momentul. Bărbatul se lăsă în genunchi, o trase de umeri aplecând-o peste el. Femeia se apropie să-l sărute, el îi smulse delicat cu dinții agrafele din păr transformându-le în sunete cristaline pe podea. Părul brunetei căzu liber, ca o ploaie de abanos. Pablo îi spuse că o iubește, da, că o iubește mai mult decât trenurile pe care le iubește. Rămaseră o vreme întinși pe jos. Argintarul îi șoptea la ureche, iar Marta credea fiecare cuvânt.

Se ridicară după minute bune, ieșiră din vagon. Continuară să urce și să coboare nestingheriți din trenuri, el apăsa fără încetare butonul camerei foto.

Întâlniră câțiva angajați în uniforme de lucru, îi salutară cu același ton familiar. După trei ore de explorat trenuri ajunseră din nou la poartă. Își dădură jos vestele reflectorizante, Pablo le puse la loc în rucsac. Ziua fusese încununată de succes.

Reveniră pe peronul gării Fuencarral-Cercanias și luară primul tren spre inima capitalei. În mai puțin de o oră, se aflau la doi pași de strada La Palma.

-Marta, azi mâncăm în oraș, o anunță argintarul.

Era plin de entuziasm. Deși știa că erau înglodați în datorii, ea nu se opuse. Nu vroia să-i strice ziua. Cutia poștală de la Colțul Clasic era mereu ticsită cu somații și scrisori de poprire de la toate instituțiile financiare posibile. Pentru că Pablo, pe cât era de inteligent când era vorba de evaluat antichități sau trenuri, pe atât era de inexpert ca administrator de magazin. Investea în neștire fără un plan determinat, cheltuind peste ce își putea permite. Așa era de când îl cunoscuse și probabil așa avea să rămână până la sfârșitul vieții. Totuși, ăsta era bărbatul care o iubea, iar ea îl iubea la rândul ei. Îl adora. De aceea acceptă fără comentarii invitația la masă. Întrebă doar:

-Unde?

-La Toni, vecinul nostru, am chef de o porție de purcelaș la rotisor.

-Bine, la Toni.

Mâncaseră adesea la Mustața Galbenă. Pe lângă tabloul unei locomotive cu abur agățată pe perete, lui Pablo îi plăcea acolo atmosfera: un local retras, discret, niciodată aglomerat. În multe ocazii, la o masă din salonul semiobscur, după o mâncare copioasă și un pahar de vin de Rioja, îi spusese Martei cuvintele pe care un bărbat îndrăgostit i le spune femeii lui.

Cu un gest cavaleresc, Pablo dădu la o parte perdeaua de mărgele din ușa berăriei pentru ca soția lui să poată intra. Trecu și el pragul, îl salută pe barman cu voce tare:

-Ziua bună, Toni!

-Bună.

Argintarul își dădu seama îndată că din sala restaurantului, ocupată cu mici birouri pe care se aflau ecrane de computer, lipseau obișnuitele mese.

-Ce-ai făcut cu salonul, Toni? izbucni surprins Pablo.

-Salonul nu mai există. Deschid un locutorio.

-Un locutorio?... Asta da, schimbare. Trebuia să-mi spui din timp, să fac o poză. Ca amintire. Deci nu putem mânca la tine. Álvaro, bucătarul, de el ce s-a ales?

-S-a pensionat. Gătește pentru nepoți.

-Cum se schimbă lucrurile, cugetă argintarul. Credeam că doar antichitățile merg prost.

-Asta e, Pablo. Regret. Servim doar gustări. Ai fost un client bun atâția ani. Puteți merge la El Jabali, pe strada Velarde, lângă grădiniță.

-Mersi, Toni. Acolo ne ducem, zise Pablo și deschise din nou mărgelele pentru Marta.

Ajunseră cât ai zice peşte la El Jabali, pe strada Velarde, paralelă cu La Palma. La felul întâi comandară salată de vară, la felul doi frigărui de pui. Purcelaş la rotisor nu aveau. Stropiră totul cu vin şi apă minerală.

Se anunţa o după-amiază liniştită. Marta propuse să meargă acasă pentru a-şi face siesta, el fu de acord. Locuiau în apartamentul de deasupra Colţului Clasic. Ca să intre sau ca să iasă din casă trebuiau să treacă prin magazin. Pablo deschise uşa cu cheia, ea îi şopti:

-Urc să fac duş, nu mă mai suport în halul ăsta.

-Bine, vin şi eu imediat.

Argintarul căută în cutia poştală. Ca de obicei, plicuri albe zâmbeau ameninţător. N-avea chef să le deschidă. Luni, poate.

Pe neaşteptate, în magazin intră un puşti înalt, cu trăsături orientale, sigur japonez. Avea căşti în urechi, ducea în braţe un obiect mare învelit în hârtii de ziar.

-Ce doreşti? E închis, îl anunţă Pablo.

-A murit bunica, spuse adolescentul scoţând din hârtii un ceasornic vechi de perete cu pendul.

Argintarul vru să repete *E închis*, dar recunoscu modelul cerut de un client cu două zile în urmă. Un ceasornic rar, din 1850, cu patru clopote. Merita să afle cât cerea puştiul. Obiectul făcea cel puţin patru mii de euro. Îl studie atent pe tânărul în tricou portocaliu. Purta blugi negri foarte largi şi o bască neagră cu cozorocul întors spre spate. Transmitea o oarecare inocenţă, nu părea să aibă fler pentru afaceri.

-Şi zici că ţi-a murit bunica. Condoleanţe. Cu pendula ce faci?

-O vând.

-Să vinzi o pendulă sâmbăta. Părinţii tăi ştiu?

-Da, ei m-au trimis.

-E închis, spune repede cât ceri pe ea.

-Două sute de euro.

-Două sute? exclamă Pablo ca înaintea unei pretenții evident exagerate.

Timp de un minut, tăcu îngândurat. Într-adevăr, puștiul era novice în chestiile astea. Nu știa cum să trateze situația.

-Bine, o sută nouăzeci, dacă îmi cumpărați și trei jocuri video, zise adolescentul scoțând din buzunar niște huse albe și pătrate.

-Nu țin în magazin jocuri video.

-Dacă nu vreți, atunci...

-Am înțeles, se înmuie argintarul. Uite. Îți ofer o sută optzeci pentru pendulă și pentru jocuri. Bate palma!

Adolescentul dădu mâna cu el. Pablo luă ceasornicul răsucindu-l pe toate părțile, satisfăcut, scoase din casă câteva bancnote și le numără pe măsuță. Tânărul înșfăcă banii și lăsă în schimb pe tăblia de lemn cele trei huse albe:

-Sunt identice. E același joc.

-Cum se numește?

-*Dominoul viselor*.

2.2

Marta era frumoasă în acea zi de 15 septembrie, așa, lovită din spate de razele răsăritului de soare și din față de curentul de aer creat de un tren îndepărtându-se. Pablo o trezise dis de dimineață pentru a o aduce în nordul Madridului, pe peronul stației Pitis. Nu ca s-o vadă așezată pe banca roșie de metal, cu părul ciufulit de vântul jucăuș, cu un surâs somnoros pe chip. Nu. Se aflau aici ca să prindă întoarcerea tren-hotelului Paris-Madrid, argintarul vroia să facă fotografii pentru colecția sa de imagini feroviare. Avea acasă patru discuri externe cu o capacitate de doi terra fiecare, pline cu poze realizate din adolescență până în prezent. Evident, fotografiase și cu alte ocazii trenul firmei Elipsos, dar niciodată în stația Pitis. Căuta să aleagă mereu decoruri noi, la momente diferite din zi.

Tren-hotelul nu apărea. Pablo intră pe Internet cu telefonul mobil și citi că urma să sosească cu douăzecișicinci de minute întârziere. După ceas, întârziase deja o jumătate de oră. Practic, trebuia să sosească dintr-un moment în altul.

-Pablo, fii atent. Vine! strigă Marta.

Argintarul băgă mobilul în buzunar și pregăti aparatul foto. Trenul alb se apropie lent, cu eleganța unui șarpe perfect. *Clic* – o poză din față, cu locomotiva în prim plan, și din nou *clic* – o poză din spate. Șarpele alb dispăru după prima curbă.

Pablo își atinsese obiectivul. Marta, fericită că-l însoțise, zâmbea. Nu-l refuza niciodată, fie zi, fie noapte, când era vorba de trenuri. Știa că pasiunea sa îl făcea să uite de grijile legate de Colțul Clasic.

Grijile reapărură când telefonul sună în buzunarul argintarului.

-Alo, spuse după ce apăsă butonul verde.

Marta nu înțelese cine chemase. Era ceva important, se putea citi în ochii lui Pablo.

-Sigur, răspunse el interlocutorului. Ne vedem acolo în... să zicem, treizeci de minute. Pe curând.

Închise.

-Cu cine-ai vorbit? vru Marta să afle.

-Cu gemenele López.

-Gemenele López? Cine sunt astea?

-Nu le cunosc, așa s-au prezentat. De fapt, a vorbit una dintre ele. Mi-a spus că n-are sens să comunic și cu sora ei deoarece gândește la fel și vorbește la fel.

-Ciudate, nu?

-Le interesează magazinul. Vor să vadă marfa și localul, s-ar putea să preia afacerea.

-Atunci? întrebă Marta.

-Hai la mașină. Sper să nu prindem ambuteiaj, vreau să ajungem la timp.

Părăsiră peronul și urcară în Volvo-ul parcat în fața gării. Înăuntru, Pablo făcu gesturile necesare pentru ca lucrurile să meargă bine: o sărută pe Marta mușcându-i ușor buza de jos și răsuci cheia în contact. Totul funcționa perfect.

Coti pe câteva străzi și se încadră pe strada 30 în direcția A Coruña, conducând cu viteză mai mare decât de obicei. Îl așteptau în fața magazinului gemenele López.

Femeile fuseseră punctuale. Trecute de prima tinerețe, brunete, cu ochelari de soare, ambele în pantaloni albaștri, cu cămăși albe și serviete negre în mâini, despre gemenele López se putea spune cu certitudine un lucru: erau gemene. Semănau teribil.

-Bună ziua, sunt Pablo Martínez, spuse argintarul coborând din Volvo-ul pe care îl urcase pe jumătate pe trotuar. Ea este soția mea, Marta.

-Încântată, spuseră cele două femei deodată.

-Poftiți, haideți să aruncați o privire în magazin, le îndemnă argintarul.

Gemenele se invitară reciproc, înghiontindu-se:

-Intră tu.

-Intră tu prima.

Înăuntru, una dintre ele se adresă celeilalte:

-Tu mergi pe culoarul din dreapta, eu pe stânga. Ne întâlnim în capăt.

-Aveți un magazin de antichități în Madrid? îndrăzni să întrebe Pablo.

-O cafea doriți? strigă Marta.

Femeile nu răspunseră. Cercetau cu ochi de cunoscător exponatele, atingând din când în când câte unul. Se întâlniră în capăt, cum își propuseseră. Veniră împreună lângă argintarul care le pregătise scaune.

-Nu, nu ne așezăm.

-Cum vi se pare marfa? încercă Pablo să smulgă o impresie.

Ochelarii de soare ai uneia dintre gemene priviră spre ochelarii de soare ai celeilalte, se îmboldiră reciproc:

-Zi tu.

-Ba zi tu.

-Eu, ce să spun, rosti cea din stânga, mult mobilier.

-Puține ceasuri, completă cealaltă.

Încântate nu sunt, își spuse argintarul. În acel moment, se auzi o voce dinspre ușa magazinului:

-Vor prelua doamnele afacerea? Dacă nu, eu sunt interesat.

Argintarul, Marta și gemenele López se întoarseră simultan spre posesorul vocii. Un bătrân cocoșat, apropiindu-se cu pași greoi de măsuța lui Pablo.

-Din păcate, nu ne interesează, spuse una dintre femei.

-Vă dorim o zi bună, salută cealaltă și ieșiră ambele pășind soldățește, în același ritm, ca două gemene ce erau.

Argintarul rămăsese privind curios la înfățișarea bătrânului care abia trecuse pragul magazinului și deja se arăta dispus să preia afacerea fără să fi văzut marfa. Omul, în vârstă de vreo șaizeci de ani, avea părul alb tuns foarte scurt și pe spate o cocoașă cât o minge de volei. Ce atrăgea atenția prima dată la el era cicatricea în formă de X de deasupra ochiului stâng, maronie și respingătoare.

-Vă rog, să nu rămânem în picioare. Luați loc, îl invită Pablo.

-Nu, mulțumesc.

Făcură câțiva pași pe culoarele Colțului Clasic, în ritmul de melc impus de bătrân, trecând în revistă calitățile și lipsurile obiectelor de pe rafturi. Vorbeau și râdeau ca niște cunoscuți de-o viață, discutând detalii financiare și contabile, doi parteneri de afaceri gata să încheie tranzacția. Bătrânul scria la răstimpuri ceva într-un carnețel și amintea că se mutase în Madrid din Oviedo din cauza climei și a bolii nevestei sale.

-Trebuie să vă decideți azi, spuse argintarul. Ați văzut, nu duc lipsă de oferte.

-De obicei, nu închei afaceri la repezeală. Mai ales când o parte din marfă n-a fost plătită la depozite. Dar e un preț bun, admise cocoșatul.

-Veți achita pe măsură ce vindeți. Am scăzut prețul fiindcă, recunosc, sunt presat din toate părțile. Fiscul m-a informat că-mi va publica numele și cifra datoriilor în Buletinul Oficial. Pe conturile bancare mi-au pus deja poprire. De aceea am nevoie de bani gheață.

-Cu cărțile astea ce-i? îl opri bătrânul din enumerarea problemelor de ordin financiar.

-A, cărțile. Am improvizat câteva etajere... Mă pasionează cărțile cu tematică feroviară. Sunt oameni care vând volume vechi publicate de Renfe. Manuale de conducere a locomotivelor, sarcini de lucru pentru controlori, documente legate de rețele feroviare și tarife. De copil mă fascinează trenurile. Am cumpărat și alte genuri de cărți. Acum, desigur, dumneavoastră puteți vinde ce-a rămas și să desființați raftul.

-Soția ce zice? glumi cocoșatul adresându-se brunetei care, în fundul magazinului, băga obiecte personale într-o geantă.

-Nu spun nimic, răspunse Marta mai mult pentru a fi politicoasă.

-De acord, să nu lungim vorba. Vin după-amiază să facem inventarul și să îmi lăsați un rând de chei. Când eliberați apartamentul de la etaj?

-Cred că... mâine. Sigur mâine... Să vă conduc, spuse gazda și păși alături de bătrân până în stradă.

-Îți las cartea de vizită. Ce zăpușală, opină cocoșatul și dispăru după colț ștergându-și de transpirație X-ul de deasupra ochiului cu o batistă.

Pablo era mort de sete. Se gândi să bea o bere rece în barul lui Toni înainte de a reveni în magazin. Nu achitase la Mustața Galbenă consumația din ultimele zile, dar setea era prea puternică pentru a-i rezista. Apropiindu-se de bar, văzu un tip subțirel cocoțat pe o scară lipind atent litere pe exteriorul fereastrei. Argintarul intră în local prin ploaia de mărgele.

-O bere mică, Toni, ceru cu gura uscată.

-Mda, răspunse barmanul vizibil nemulțumit de vizită.

La capătul celălalt al tejghelei, Pablo îl văzu pe Alex, vecinul de la numărul 99, un tip simpatic ce cumpărase de câteva ori cărți de la el. Îl salută:

-Salut, Alex.

-Ce mai faci?

Argintarul primi sticla de bere și o duse precipitat la gură, bău jumătate pe nerăsuflate. Pe ecranul televizorului de deasupra barului, exagerat de mare pentru dimensiunile localului, se derula o cursă de formula unu. Prezentatorul comenta ceva despre participarea lui Alonso, pilotul încerca să revină la performanțele de altă dată, fără să reușească, din cauza veșnicelor probleme tehnice.

Apăru din sala de mese soția lui Antonio, japoneza, cu o găleată plină de spumă și o unealtă de spălat geamurile. Începu să curețe sticla ferestrei. Curând se văzu față în față cu subțirelul care, de partea cealaltă, lipise deja literele LOCUTORI. Pablo nu își dădu seama cine dintre cei doi zâmbise primul, cert era că zâmbiseră amândoi.

Asta nu păru să-i convină lui Toni. Barmanul își strigă nevasta:

-Nanako. Ai șters de praf ecranele computerelor?

-Da, sigur, răspunse inocentă femeia.

-Mai șterge-le o dată, continuă Toni cu intenția evidentă de a o îndepărta de lângă fereastră și de lângă subțirelul de pe scară.

-Dar, Antonio... , încercă japoneza să-și apere cauza.

-Te rog, mai șterge-le o dată.

În fața insistențelor, femeia numită Nanako dispăru în fosta sală de mese. Să facă ceva ce făcuse deja.

Hotărât bărbat, Toni ăsta, gândi Pablo golind sticla. *Omul știe ce vrea*.

Afară se auzea zgomotul unei furgonete pentru transportul persoanelor handicapate descărcând o bolnavă.

-Toni, șopti argintarul.

-Spune.

-Știi, în ultima vreme mi-a mers rău, n-am bani la mine să-ți plătesc berea.

-Pablo, omule, rosti înfundat Toni pe același ton iritat cu care își expediase soția, îmi spui asta de patru zile. Uite, am notat pe o foaie ce-ai consumat.

-Eu ți-am spus să notezi.

-Pablo, nu se poate așa, trebuie să-mi lași ceva.

Argintarul își aminti că vorbea cu o persoană care știa ce vroia și, căutându-se prin buzunare, zise:

-Uite, telefonul nu ți-l pot lăsa. Mă sună unii alții. Îți las asta, șopti scoțând din buzunar o fundă albă, unul dintre cele trei exemplare din *Dominoul viselor* pe care le avea.

-Ce-i înăuntru? deveni interesat barmanul.

-O să vezi. Mai vorbim. Nu te uit, nu-ți fie teamă. La revedere, salută Pablo și ieși din bar la fel de grăbit precum intrase.

Afară, personalul furgonetei terminase operațiunea de descărcare. Infirmierii duceau bolnava în direcția porții numărul 99. Argintarul se îndreptă spre Colțul Clasic, pășind apăsat la umbra balcoanelor, aproape de zid și departe de soare.

2.3

Pe punctul de a deschide ușa de la Cloțul Clasic, Pablo auzi pași precipitați din spate. Fu nevoit să își întoarcă fața spre soarele arzător. Cel care îl urmărise până la magazin era Alex, desenatorul.

-Poftim, intră, îl invită argintarul înăuntru nemaidorind să rămână o clipă în căldura înăbușitoare.

Pătrunseră în răcoarea interiorului.

-M-am întors, Marta, strigă anticarul către soția lui ce se auzea foșnind dincolo de rafturi.

-Pablo, pot cumpăra o carte? Mai ai cărți? întrebă desenatorul respirând greu din cauza alergării.

-Sigur. Astăzi cumperi de la mine. Mâine predau afacerea, îi destăinui cu glas complice argintarul.

-Ce spui? se miră Alex. Nu merg vânzările, așa-i?

-M-ai întrebat despre cărți. Au rămas vreo două sute de volume. N-am cumpărat cărți recent, nu se fac bani cu cărțile. Nici cu antichitățile nu se mai fac bani, îi explică Pablo indicând cu degetul spre anunțul postat în ușa magazinului *Se cedează afacerea*.

Argintarul căută cheia de la sertarul măsuței. Scoase din buzunar cele două huse cu *Dominoul viselor*, le lăsă pe raftul cu cărți. Se răzgândi, băgă una în sertar. Se adresă desenatorului:

-Alege repede ce vrei, trebuie să pregătesc niște acte și plec.

-Bine, bine, înțelese desenatorul urgența situației și se puse pe căutat.

Nu părea să găsească nimic care să intre în sfera lui de interes.

-Ceva despre fluturi? întrebă Alex.

-Marta, avem vreo carte despre fluturi? strigă Pablo întorcându-se spre celălalt capăt al magazinului.

-Nu. Nimic despre fluturi, se auzi vocea femeii.

-Ai auzit, nimic, preluă argintarul cuvintele brunetei fixând ecranul computerului de pe măsuță.

-Înțeles, acceptă desenatorul absența cărților despre lepidoptere.

O să plece acum, gândi Pablo. Totuși, văzu că desenatorul nu pleca, se învârtea indecis pe loc. Alex descoperise deasupra vrafului de cărți husă albă lăsată de argintar. O ridică în mâini, se uită la compartimentele ce adăposteau cele două discuri. Întrebă:

-E un DVD, un film?

-Ce?

-Ăsta, *Dominoul viselor*.

-Nu, e un joc video.

Desenatorul continua să răsucească husa pe toate părțile.

-N-are manual? întrebă el.

-Nu.

-Funcționează?

-Sigur că funcționează. Îți garantez. L-am instalat pe computerul de acasă și merge, minți Pablo cu nerușinare.

N-avusese răgaz să probeze jocul, dar gândul că putea obține câțiva euro îl determinase să pună în practică această manevră comercială incorectă.

-Cât costă? continuă Alex.

-Cinci euro. E la mâna a doua.

-Doar cinci euro? Îl iau.

Argintarul își primi banii în monede, socoti câte beri ar fi putut bea cu mărunțișul ăsta. După numărătoare, ridică ochii. Cumpărătorul dispăruse.

Dăduse două dintre jocurile video. Unul lui Toni, în contul băuturii, și unul desenatorului, pentru cinci euro. Îi rămânea ultimul, cel din sertar. De ce nu l-ar instala, să vadă cum este? Privi o clipă husa jocului. Până după-amiază, când venea cocoșatul la inventar, îl putea încerca. Documentele cu evidența stocului de marfă erau pregătite. Oferta cocoșatului apăruse prin miracol. Chiar dacă predarea afacerii nu-l scăpa pe Pablo de toate datoriile, cel puțin îi lua de pe umeri povara administrării magazinului.

Simțea nevoia să ia aer curat. Deschise ușa magazinului și ieși o clipă pe trotuar. Dacă preda afacerea, strada La Palma nu avea să mai fie strada lui.

Reveni la măsuță. Trecea printr-o perioadă neagră din viață, poate cea mai neagră. Se simțea ca o fiară hăituită, urmărit de Fisc și de alte instituții, atât de multe încât nu le ținea minte. Colac peste pupăză, toată tensiunea se reflecta în relația lui cu Marta. Iar ea, o dulceață, n-avea nicio vină.

Pe când medita la datorii și băga CD-ul în computer pentru a instala jocul video, dulceața se apropie de el venind din spate.

-Dragul meu, la ce oră sosește don Luis?

-Habar n-am. După-amiază.

-Ne lasă să stăm în apartament până mâine?

-Evident. I-am spus că nu putem lua toate bagajele deodată, n-a avut nimic împotrivă.

Peste spătarul scaunului, Marta se aplecă să-și sărute soțul.

- ...Pablo, iar ai băut de dimineață.

-O bere, dragă... ce-i aia? Știi bine... sunt sătul de probleme, de creditori... E stresul... Înțelege-mă... Nu mai am nimic, o privi deznădăjduit în ochi.

-Și eu... eu ce sunt? întrebă bruneta.

Nu aşteptă să i se răspundă, urcă alergând scările şubrede ce duceau spre apartamentul de deasupra. Pablo se ridică şi o urmă sărind câte două trepte.

O găsi aşezată pe colţul patului, încordată, jucându-se nervoasă cu brăţara de argint de la mâna dreaptă.

-Marta, rosti lăsându-se lângă ea pe pat şi luându-i mâna între palme. Iartă-mă. Iartă-mă, te rog. Te supăr destul prin ceea ce nu fac, ca să te mai supăr şi prin ceea ce fac.

Femeia se lăsă învinsă de cuvintele prin care el îşi cerea iertare. Se ghemui la pieptul lui. Privi în gol, sau la cutiile mari şi la valizele răspândite în vecinătatea pereţilor.

-Probabil vom duce toată viaţa cutiile cu noi, zise.

-Toată viaţa, întări el.

Vorbeau despre colecţiile lui Pablo. Bilete de tren, de toate formele, mărimile şi culorile, broşuri cu orare de trenuri, reviste feroviare, calendare, seturi cu produse cosmetice purtând însemnele Renfe şi alte obiecte asemănătoare, cum ar fi câteva şuruburi cu care se fixează traversele şi chipiul de şef de gară primit cadou în Sanchidrián, o mică localitate de lângă Ávila.

Pentru Marta, când îşi cunoscuse soţul acestea nu însemnau nimic. Dar pentru el însemnau mult. De aceea, cu timpul ajunseră să însemne mult şi pentru ea.

-Trebuie să vină Don Luis, la inventar, rupse argintarul tăcerea.

-Aşa e, du-te jos. Nu cumva să sune şi să n-auzim. E important.

Pablo îi aşează mâna cu brăţară peste mâna fără brăţară, o sărută pe frunte. Coborî scările în magazin.

Bătrânul se lasă aşteptat, constată argintarul. De fapt, don Luis spusese doar *după-amiază*, nu spusese precis o oră. Să-l sune, n-avea sens. Conveniseră lucrurile esenţiale. Se lăsă să cadă în fotoliul de la măsuţă. Deschise sertarul pentru a căuta un pix şi dădu de husa albă cu *Dominoul viselor*. Asta era! Până la venirea bătrânului, îşi va oferi câteva clipe de relaxare.

Scoase din husă unul dintre CD-uri și îl vârî în computer.

Instalarea dură zece minute. *Grafice bunicele,* aprecie Pablo. N-avea chef să exploreze meniul sau să-și bată mintea cu corespondența dintre tastatură și comenzi, jocurile erau asemănătoare la capitolul ăsta. Începu o partidă pe modul *Un jucător*, să vadă ce-o să iasă.

Curând, realiză că jocul video nu era obișnuit. Un lucru îl surprinse din start. În timpul desfășurării partidei, la baza ecranului, pe o panglică galben-deschis se derulau de la dreapta spre stânga cuvinte și fraze scrise cu litere negre. La fel ca pe canalele TV de știri, când la subsol se repetă informațiile de actualitate. Frazele curgeau ca un râu descrind decorul, acțiunile personajului, sentimentele, cuvintele lui. Nu era vorba de fraze banale. Se simțea acolo pana unui scriitor iscusit așternând cuvinte ce încântau mai mult decât imaginile. Uluitor. Inventatorii jocului erau niște genii. *De la ce companie o fi?* se întrebă Pablo. Întoarse CD-ul rămas în husă pe toate părțile, cercetă în opțiunile de asistență și ajutor, fără să descopere informații despre fabricant. Și mai surprinzător!

Explorând opțiunile, află că textul aferent fiecărei partide putea fi salvat în format pdf. Decise să păstreze textul primei partide.

Din frenezia acestor descoperiri îl smulse salutul cocoșatului:

-Bună ziua.

Cum a reușit să intre fără să-l aud? nu înțelegea Pablo. Fusese complet absorbit de joc, sau combinația dintre berea de la Mustața Galbenă și căldură îl moleșise peste măsură.

-Bună ziua, salută argintarul la rândul său. A, văd că ați adus un caiet, privi Pablo spre ceea ce don Luis ținea sub braț. Nu-i nevoie. Listele cu inventarul sunt pe computer, avem aici imprimanta. Listez totul, nu trebuie decât să verificați dacă în documentele întocmite de mine se regăsește fidel stocul de marfă.

-Serios? Nu trebuie să scriem nimic? Am adus creioane. Plus un calculator de buzunar. Și banii în bancnote de cinci sute.

-Foarte bine. Imprim listele, îl asigură argintarul și luă mouse-ul în mână. Așa, așezați-vă lângă mine.

-Desigur.

-Să nu uit o chestie. Din toată marfa, o să iau cu mine peruca asta, spuse Pablo întinzându-se și lăsând chel un manechin feminin îmbrăcat în costum de epocă.

-De acord. Păstrați-o. Pot să vă pun o întrebare?

-Ați pus deja una... E o glumă. Spuneți.

-Cine erau gemenele cu care vorbeați azi dimineață când am intrat eu în magazin?

2.4

-Pablo, ești de nerecunoscut, i se adresă Toni bărbatului care-și scosese ochelarii de soare și își aranja pe umeri șuvițele perucii blonde.

-Pssst, duse argintarul degetul la buze. Să nu te audă cineva. Am o grămadă de datorii în cartier.

-Și în localul ăsta ai ceva datorii, îl înțepă laconic barmanul.

-De-aia am venit, răspunse Pablo fără să se supere.

Băgă mâna în buzunar și vru să ia banii de acolo, întâi se interesă:

-Nu țin minte cât trebuie să-ți dau, uită-te pe notițele tale.

Barmanul scoase calm un caiet din sertarul de sub tejgea. Răsfoi două pagini, se opri să facă un calcul în minte și rosti:

-Șaizeci și doi de euro.

-Deci șaizeci și doi de euro, repetă argintarul scotocind prin buzunare după bancnote potrivite. Dă-mi o halbă de bere, ține șaizeci și cinci. Păstrează restul.

Toni luă banii, abia apoi îi servi berea.

-Poți să-mi înapoiezi plicul alb pe care ți l-am lăsat ultima dată? ceru Pablo după prima înghițitură.

-Plicul? Ce plic?

-Ți-am lăsat un plic alb, ieri, când n-am avut cu ce să-ți plătesc. Îți amintești?

-Pablo, la sfârșitul zilei fac un fel de curățenie generală și arunc tot ce prisosește. Îmi amintesc că în plicul tău nu erau bani, doar niște discuri.

-Da, discurile alea le vreau.

-Stai puțin... Nanako, știi ceva de un plic alb lăsat aici de cineva? strigă barmanul către nevastă-sa.

-Nu, răspunse japoneza.

-Îmi pare rău, Pablo. Dar zi, ce era pe discuri?

- ...Nimic important.

Însetat, argintarul bău berea cu înghițituri mari, străduindu-se să nu-și bage șuvițele perucii în halbă. Luă cu o scobitoare câțiva cartofi în sos picant lăsați de barman pentru el într-o farfurioară.

-Toni, dacă dau un telefon din locutorio plătesc aici, sau...?

-La nevastă-mea, în spate. Se ocupă ea.

-Bine, mersi.

Pablo luă ultimul cartof și încă o înghițitură de bere, merse în sala de mese devenită locutorio. O salută pe japoneza cufundată în lectura unei reviste de calculatoare:

-Bună ziua. Pot intra în orice cabină?

-În oricare.

-În 6?

-Foarte bine. În 6, confirmă ea dându-i cartonul cu numărul cabinei.

Argintarul își consultă mobilul rămas fără credit pentru a găsi în agendă numărul de telefon al fratelui său, Pedro, ce locuia de multă vreme în Málaga.

Pedro, unde ești Pedro? șopti pentru sine. *Aha...*

Formă numărul.

-Bună, Pedro.

-Pablo. Ce faci? Îți așteptam telefonul.

-Cum e vremea în Málaga?

-Știu că nu te interesează cum e vremea în Málaga.

-Bine, intru în subiect. S-a eliberat localul de pe strada ta?

-Bineînțeles.

-Dacă nu te-ai răzgândit. Poate în final te tentează să deschidem afacerea aici.

-Nici vorbă de Madrid. Credeam că subiectul e încheiat. Ascultă, Pablo, dacă m-ai sunat să-mi vorbești despre varianta cu capitala, îți închid telefonul.

-Bine, bine, nu închide. Pardon. Nu mai scot o vorbuliță despre asta. Spune-mi, ce-i cu localul?

-Am făcut înțelegerea cu proprietarul. Mâine semnez contractul de închiriere.

-Te-ai gândit cât vrei să investești?

-Peste șaptezeci de mii, nu. Pentru început. Să vedem cum merge.

-Îți amintești ce ți-am spus. Marfă mai variată, mai mulți cumpărători. Mai mult profit.

-De profit rămâne să vedem. Ai dus un magazin la faliment. Să fie clar. În cazul ăsta eu supraveghez fiecare bănuț care intră și fiecare bănuț care iese.

-E clar. Eu pun experiența, tu banii. Cine pune banii, e șeful.

-Spune, când veniți?

-Marta vine luni. Poți să-i spui Conchitei. Eu rămân o zi două.

-Bine, salut. Sună-mă când știi la ce oră ajunge Marta.

-La revedere, Pedro.

-La revedere.

Uf, ce conversație stresantă, oftă argintarul. Se concentrase să-și aleagă cuvintele. Practic, fratele lui îi întindea o mână de ajutor, dar în același timp îi devenea șef. Lui Pablo, prima parte a târgului îi surâdea. A doua, nu.

Trebuia să se descarce de tensiune. Ceru japonezei o oră de Internet și jucă singur o partidă de *Domino* cu un disc din ultimul set.

La final era încântat. Relaxat, odihnit și cu moralul sus.

Plăti japonezei și plecă spre Colțul Clasic pentru a o ajuta pe Marta să facă bagajele. Ce bine că bătrânul le permisese să rămână în apartament după predarea afacerii. Nu puteai părăsi o locuință așa, cât ai clipi din ochi.

Pe drum, se întâlni cu Julián de la Top Computer, acesta îl ocoli ca pe cineva ciumat, trecând pe trotuarul celălalt. Dimineața, argintarul intrase la magazinul de informatică pentru a-i cere bărbosului să-i descarce de pe net instrucțiuni pentru *Dominoul viselor*. Tot ce reușise fu să-l scoată din fire pe om, complet depășit de problemă. Bietul Julián.

Pablo ajunse în Colțul Clasic și își scoase rapid peruca. Îl salută pe cocoșatul aflat la măsuță.

-Ziua bună, îi răspunse bătrânul.

-Cum e, v-ați obișnuit după tejghea? glumi Pablo.

-Parcă e magazinul meu de când lumea.

-Dacă întreabă cineva de mine, nu știți nimic. Am plecat din oraș.

-Am înțeles. Oricum, n-o să vă caute nimeni.

Argintarul păși peste lanțul cu anunțul *Interzis*, urcă la etaj. Marta lăsase ușa de la intrare întredeschisă. Instalația de aer condiționat se defectase, în apartament era o căldură copleșitoare.

Obosită, bruneta stătea pe spate în patul din dormitor, între valize deschise sau închise. Pablo i se așeză alături fără să scoată un cuvânt, contemplă tavanul cu pete de igrasie spre care privea și ea.

-Ce vezi? o întrebă.

-Taci, îl întrerupse Marta. Întreabă-mă ce aud.

-Nu-nțeleg.

-În magazin. Cineva vorbește de tine.

Merseră lângă deschizătura uşii şi ciuliră urechile încercând să deducă cu cine conversa cocoşatul.

Îl auziră pe bătrân rostind:

-Domnul Martínez a abandonat afacerea. Mai exact, mi-a predat-o. Am preluat-o eu. Nu vă îngrijoraţi, am rămas cu toată marfa. Şi-o să mai aduc.

O voce de bărbat, baritonală, interveni:

-Nu, nu e vorba de marfă, era ceva personal. Îl cunoaştem. În cartier i se zicea argintarul.

Marta îi şopti lui Pablo la ureche:

-Cine poate fi?

-Nu ştiu.

În magazin, cocoşatul îi răspundea străinului:

-Acum argintarul sunt eu, Luis de Frutos. Don Luis la dispoziţia dumneavoastră.

O voce de femeie se adresă bătrânului:

-Don Luis, ştiţi unde locuieşte Pablo?

-A locuit aici, la etaj, cu soţia lui. V-am zis, a lăsat afacerea. Era plin de datorii, asta să rămână între noi. L-am auzit zicând că pleacă din oraş.

Bun actor, bătrânul, cugetă Marta.

-Ne scuzaţi, se auzi iar femeia.

Nu se mai desluşi ce spuneau vocile, posesorii lor intrară în câmpul vizual al lui Pablo şi al Martei. Argintarul îl recunoscu pe desenator. Îi şuieră brunetei:

-Îl ştiu pe omul ăsta. E Alex, vecinul de la 99.

-Ai datorii la el?

-La el, nu.

-Sigur, Pablo?

-Sigur.

-Atunci de ce te caută? Unde lucrează?

-N-am idee. Cred că lucrează la un ziar. Dar acum nu știu, poate lucra oriunde, chiar și la Fisc. Lui i-am vândut jocul video.

-Ce joc?

-Ți-l arăt după ce pleacă.

Tăcură, pentru că vizitatorii vorbeau din nou tare în magazin cu don Luis.

-Aveți de vânzare jocuri video? se auzi vocea lui Alex.

-Jocuri video? Glumiți. Ăsta e magazin de antichități.

-Nu glumim. Am cumpărat de la Pablo un joc de mâna a doua chiar ieri. De-aia îl căutăm.

-Din câte știu, nu e niciun joc video printre obiectele astea. Oricum, dacă vreți să vi-l schimb sau aveți vreo reclamație, nu vă pot servi.

-Nici vorbă de asta. Nu vă faceți probleme. Ne uităm puțin pe rafturi, poate găsim ce căutăm.

-Căutați, le dădu permisiunea bătrânul.

Prin magazin se auziră pași și sunete de obiecte ridicate și așezate. La un moment dat, Alex se apropie de baza scărilor ce duceau la etaj. Marta închise repede ușa, cât mai silențios cu putință.

-Hai, îl luă de mână pe Pablo, vino în dormitor.

-Încă n-au plecat.

-Nu-i nimic, n-o să facem gălăgie. Oricum, nu erau de la Fisc.

-Ești sigură? se îndoi el.

-Absolut. Întrebau de jocul video despre care vroiai să-mi spui. M-ai făcut curioasă. Ce-i cu jocul ăsta?

-N-o să crezi. Cel mai teribil joc video pe care l-am încercat.

-Stai puțin, îi puse Marta mâna pe buze.

Se întoarse la ușă și o întredeschise fără zgomot. Aşteptă două minute, timp în care nu auzi decât tusea cocoșatului și scârțâitul scaunului din fața calculatorului.

-S-au dus, îl anunță pe Pablo. Poți pune jocul.

-Hai la computerul din sufragerie, o luă el de după mijloc.

Se așezară pe scaune în fața ecranului, argintarul băgă unul dintre CD-urile aurii în fanta aflată la baza superioară a unității centrale. Marta văzu al doilea CD și întrebă:

-Trebuie să instalezi două CD-uri?

-Nu, sunt identice.

-Adică?

-E pentru modul *doi jucători*. Nu poți juca fără CD. E un joc pentru doi. Eu trebuie să mă aflu la un computer, cu un CD. Tu, la alt computer, cu celălalt CD. Conexiunea se face prin Internet. Dacă introducem amândoi parola mea, facem parte din aceeași partidă. Fii atentă. Continui singur o partidă pe care am salvat-o, să vezi cum e.

-Ce nume are jocul?

-*Dominoul viselor*.

2.5

Pablo: conectat.

Scenariu: Jurnal de călătorie. Țara Bucăți.

15 iunie.

Pe corabie.

Am ieșit la vremea prânzului din cabină să iau aer, cu toate că aerul nu-i deloc cum vreau eu. De când sunt pe corabie, m-am obișnuit să mănânc sărat, să respir sărat.

Marinarii se agitau pe covertă și pe catarge, fluierau tare, se luptau cu neastâmpărul frânghiilor. Soarele ardea. Singurul cu chipiu, căpitanul tocmai și-l scotea, când un matelot a strigat cât îl țineau plămânii:

-Pământ!

A strigat arătând sudul cu două degete. Am văzut imediat și eu. O insulă conică, verde, mică. Prima dintre bucăți.

M-am învârtit pe punte cu caietul de însemnări sub braț.

Nava a acostat curând la un ponton de piatră. Ne-a întâmpinat jovial Robinson Crusoe. Era îmbrăcat în piele de pisică sălbatică, avea barbă, dinți cariați și la brâu un cuțit mare. Am discutat cu el în prezența celorlalți și între patru ochi. I-a făcut în mod deosebit plăcere să schimbăm impresii despre: arhitectura florentină, poemul în proză, jocul de șah.

La despărțire ne-am făcut mici cadouri. Eu, lui: ultimul meu volum de eseuri legat în piele. El, mie: o șuviță de păr negru și o unghie ce-i căzuse recent. Le-am păstrat cu grijă.

Spre seară, căpitanul ne-a adunat de prin colțurile insulei, am urcat unul câte unul puntea corabiei. Carena de stejar a dat țărmului ultimul sărut. Adio, Robinson Crusoe.

18 iunie.

În zare s-au ivit pe la orele douăsprezece, douăsprezece și ceva, vârfuri de catarge. Da. Erau catarge care au crescut miraculos întinzând pătrate dreptunghiulare de pânză, scoțând o goeletă lungă din mare. Goeleta a dispărut într-o direcție opusă celei pe care o urmam, nu i-am putut vedea clar pavilionul.

Pe cer, păsări albe.

20 iunie.

După-amiază. S-a întețit vântul, vrea să plece cu pletele noastre. La orizont s-au adunat nori. Mulți. Nu i-am putut număra. Semnele din cer și din mare au adus pe chipul căpitanului o expresie de îngrijorare. Marinarii au copiat-o pe rând.

-Va fi rău, a zis căpitanul.

Pasagerii, deci și eu, au foști trimiși la cabine. Am văzut prin hublouri cum începuse să plouă. Ne amenința furtuna, sau un frate mai mare. Tovarășii mei de călătorie au început să vorbească în șoaptă, teamându-se pentru viețile lor.

Și-a făcut apariția căpitanul. Șiroind de apă, a spus:

-Fără panică, vă rugăm! Nu vă fie frică. Ne cunoaștem meseria. Va fi bine.

Pasagerii au pus întrebări despre temperatura apei, despre cel mai apropiat port, fără nicio noimă. Căpitanul s-a întors în furtună, ca să fie bine.

Cineva a zis că eram favorizați. Butoaiele de apă dulce și proviziile erau legate zdravăn cu odgoane și lanțuri grele. Nimeni nu știa pentru cât timp.

Mi-a venit să vomez, de trei ori. De două ori m-am abținut.

Corabia ne-a legănat încontinuu. Toată noaptea n-am închis un ochi.

21 iunie.

Furtuna și-a domolit puterea. Temerile ni s-au spulberat. Până la ultimul, pasagerii au scăpat teferi. Ne-am bucurat, ni s-a permis să ieșim pe punte.

Corabia plutea liniștit. Valurile se calmaseră, încercau să îmbine fragmentele cine știe căror ambarcațiuni nimicite de furtună. Bârne, scânduri, orice fusese și rămăsese lemn înota lovindu-se în pocnete rare, triste.

Pământuri ascunse au trimis păsări să țipe în cerc, să se așeze țipând pe resturile epavelor.

Mi s-a făcut foame. Am primit și am mâncat o bucată mare de brânză. Am mai cerut. Mi s-a dat încă o bucată.

Aflați de la mine: furtuna și brânza merg excelent una după cealaltă!

24 iunie.

Din nou pământ. Altă insulă.

Corabia a tras într-un mic golf. Pe coasta maronie și aridă se vedeau pătrate de iarbă nu tocmai pătrate. Un fuior de fum creștea dintr-un loc imposibil de precizat.

Am coborât grămadă. Ne-a întâmpinat nimeni altul decât Robinson Crusoe Al Doilea. Era gras, scund, purta o banderolă neagră peste ochiul drept.

-Un pescăruș nervos, explica dacă-l întrebai despre asta.

Avea o colibă unde dormea, mânca și unde se spăla în fiecare dimineață pe față cu apa depozitată într-un vas de lut. În naivitatea mea am încercat să încropesc cu el o conversație despre nonconformismul literaturii ultimilor ani. Nici o șansă. Era analfabet.

6 iulie.

Întâlnire, pe a cincea insulă, cu Robinson Crusoe Al Cincilea. Mai bătrân decât Robinsonii dinaintea lui, cu cearcăne vineții în jurul ochilor, îl vedeai mereu în compania unei femele de cimpanzeu. Părea deprimat, fiindcă, spunea chiar el, nu-i pria singurătatea. L-am auzit la un moment dat șoptindu-i căpitanului:

-Vă rog mult, domnule căpitan! Vă implor, luați-mă de aici.

-Bine, bine... Dar să nu afle nimeni, i-a promis căpitanul.

Aşadar, urma să se petreacă ceva ieşit din comun, ceva la care nu mă aşteptam. S-a petrecut. Căpitanul l-a îmbătat cu rom pe Robinson Crusoe Al Cincilea şi, după ce s-a convins că acesta adormise buştean, a ordonat îmbarcarea.

10 iulie.

Un incident ciudat a avut loc pe navă. Un copil de opt ani s-a sinucis. L-au găsit spânzurat într-o cabină. Aşa a zis căpitanul. Nu mi-a venit să cred.

Apele aveau cumineţenia oglinzii.

11 iulie.

Pe Al Nouălea Robinson Crusoe l-am găsit bolnav. Nu era, evident, întreg la minte. Ne şoptea ca pe un mare secret că în permanenţă îl urmărea cineva şi că acest urmăritor era la rândul lui urmărit. Mai spunea că nu-i ajungea timpul pentru câtă treabă avea pe cap şi că se temea că va fi nevoit să lucreze duminicile. Îşi lăuda plin de sine calităţile de pescar neîntrecut, desfăcând amplu braţele tăbăcite pentru a măsura păstrugile de aer capturate cândva. A dispărut la un moment dat în coliba lui, să se odihnească. Am urcat pe corabie. Nu l-am revăzut.

13 iulie.

Zi proastă. M-am ales, nu-mi dau seama din cauza cărei mâncări împuţite, cu o diaree ceva de speriat. Am stat cât a fost ziulica de lungă închis în WC şi mi-am recitit notele de călătorie. Le-am găsit mediocre.

15 iulie.

În prima clipă, deşi văzusem bine, n-am crezut. Robinson Crusoe Al Zecelea era o femeie! O creolă. La multe m-aş fi aşteptat. La una ca asta, nu. Ne-a primit cu amabilitate. A cules pentru noi fructe zemoase şi a prăjit câteva duzini de porumbei a căror carne mi s-a părut gustoasă peste măsură. Avea în colibă, pe pat şi sub pat, un şarpe fără nume lung de opt metri, pe care ni l-a arătat tuturor cu neprefăcută mândrie zicând că l-a cunoscut într-o toamnă în urmă cu câţiva ani şi că de atunci reptila a rămas să locuiască la ea.

După-amiaza am petrecut-o în jurul focului. Am băut sucul roșu și dulceag extras din tulpina unei plante. Se făcuse târziu când am observat cum Robinson Crusoe s-a ridicat de lângă foc și a dispărut în pădure.

23 iulie.

Pe mare. Eu am văzut-o foarte șters. Unii au fost de părere că era o sirenă, sau o caracatiță gigantică, sau o coadă de balenă. Alții, că așa ceva se-ntâmplă o dată la o sută de ani.

24 iulie.

Căpitanul e un sadic. A pus să fie biciuit un matelot care adormise în post, noaptea, și i-a aruncat pe spate o găleată cu apă sărată de mare. Am încercat să intervin, i-am spus că nu eram de acord cu astfel de metode barbare. Mi-a râs în nas. Nu s-a ivit prilejul, pe parcursul călătoriei, să mă apropii de căpitan, cu atât mai puțin să devenim prieteni. Nu se va întâmpla nici de acum încolo.

29 iulie.

Al Șaisprezecelea Robinson Crusoe era ultimul dintre ei. Nu cred să fi avut peste cincisprezece ani. Citea mult și încerca să învețe dintr-o cărțulie psihologia comparată, în eventualitatea că într-o zi va fi înființată pe insula lui o facultate de psihologie comparată. Avea gambe puternice, bronzate, alerga cu ușurință după iepuri și dropii, se cățăra să culeagă banane în bananierii de pe faleză. Regreta faptul că îi lipseau un dinte din față și cunoștințe elementare de astronomie.

3 august.

Ne aflam pe punctul de a ieși din Țara Bucăți, când a apărut ceva imprevizibil. O insulă mică, pe mare. Una care nu figura pe nicio hartă și la care căpitanul se uita ca la o mână cu șase degete. Fără să-și poată explica. Repeta că trecuse prin zonă de sute de ori, dar că niciodată nu întâlnise mai multe insule decât trebuia. Aceasta era a șaptesprezecea și nu i se bănuise până acum existența. Subit, căpitanul s-a bucurat. De ce? Insula trebuia inclusă în circuitul turistic ce unea insulele Robinson. Urmau să fie luate măsuri administrative, să fie găsit un nume, să fie construită o colibă...

În fine, am debarcat pe insulă.

Un paradis!

Buzele cu salivă ale țărmului erau calde. Picioarele noastre, de carne sau de lemn, au lăsat amprente adânci în nisipul umed. Vegetația era luxuriantă, își începea dezmățul aproape de mal. Cocotieri, baobabi, platani și, de la unul la altul, nenumărate liane. În pădure lumina cădea diferit pe locuri diferite. Vântul scutura copacii de frunze și păsări. Cerul stătea albastru peste lume.

Într-o poiană largă a fost aprins focul. Am mâncat conserve de ciuperci și ciuperci prăjite, am stat la taclale. Căpitanul mi-a arătat o atenție deosebită și câteva poze ale nevestei lui, ocazie cu care am descoperit că, totuși, e un băiat de treabă. Citise clasicii literaturii universale și le reținuse numele. Dar, mai ales, își amintea amănunte picante despre femeile care de-a lungul timpului urcaseră pe corabie. Bând și discutând, am ajuns să ne ametim bine. S-a dat stingerea. Am mâna nesigură când scriu rândurile astea. Iu-huuu! Căpitanul e un băiat de zahăr.

4 august.

Stupoare! Dimineață m-am trezit cu capul greu. Imediat, am descoperit că eram singur. Părăsit în poiană, între cutii de conserve, tăciuni și sticle goale. Asta mi-a alungat mahmureala. Am alergat ametit, împleticindu-mă, până la țărm. Corabia noastră se zărea destul de departe, cu pânzele în vânt. Mă abandonaseră pe insulă. Înfipseseră o scândură lată în nisip și scriseseră pe ea cu negru: „Ești Al XVII-lea Robinson Crusoe”.

Corabia s-a putut vedea tulbure, undeva la orizont. Vreo cincisprezece minute.

2.6

Pablo era ocupat să îndese două bluze cu mânecă lungă într-o valiză mică, bleu.

-Fii atent ce anunț a apărut în Săptămâna, îl chemă Marta lângă ea.

-Ai cumpărat ziarul ăsta?

-Nu, e pe pagina lor de Internet. Vino să vezi.

Argintarul lăsă cămășile și se apropie de birou.

-Să mă uit, își sprijini mâinile pe umerii Martei.

-Aici. Citește.

-Mica publicitate, mda. Cumpăr jocul video *Dominoul viselor*. Telefon... așa, bine. Ce facem, sunăm?

-Eu zic că da. Pe net n-am găsit nimic despre *Domino*. Practic, jocul video nu există.

-Suspectă poveste, constată Pablo. Știi, pe lângă setul vândut vecinului de la 99, i-am lăsat unul lui Toni, la berărie. Toni l-a pierdut, iar Alex mă caută.

-Ce zici, suni tu, sau sun eu? întrebă Marta referindu-se la anunțul din ziar.

-Sun eu, spuse bărbatul. Mi-am pus credit pe telefon.

Scoase mobilul din buzunar și formă numărul. Se așeză pe marginea patului.

-Am deschis difuzorul, să poți auzi convorbirea... Bună ziua, continuă adresându-se persoanei ce răspundea la apel. Sun în legătură cu anunțul publicat în Săptămâna.

-Pardon?

-Vă sun în legătură cu anunțul pe care l-ați publicat în revistă. Scrieți că vă interesează să cumpărați jocul video *Dominoul viselor*.

-E o greșeală.

-Haideți, nu vă rețineți să vorbiți. Am deja videojocul. Vreau să vă pun câteva întrebări în legătură cu asta.

-Sigur la mijloc e o greșeală. Știți unde ați sunat?

-Unde?

-Numărul aparține unei instituții. Suntem azilul de bătrâni Izvorul Vindecării din Cádiz.

-Atunci... probabil e o greșeală.

-Asta spuneam. Aici nimeni n-are jocuri video.

-Îmi cer scuze. La revedere.

-La revedere.

Marta chicotea, privindu-l pe Pablo care dădea nedumerit din umeri.

-Ai văzut. Au scris greșit numărul de telefon în revistă, zise argintarul apăsând cămășile în valiză și trăgând fermoarul.

-Unde mergi cu peruca asta? îl întrebă ea. Arăți ca un star de televiziune.

-Știi ce-am de gând? Dau o raită pe la câteva magazine de jocuri video, ăștia sigur știu mai multe.

-Iei mașina?

-Bineînțeles.

-Cumpără câteva sticle cu apă la întoarcere. Nu uita, diseară trebuie să mă duci în Atocha. La nouă jumate iese trenul de Málaga.

-Bine, nu uit.

Pablo coborî în magazin.

-Bună ziua, îl salută cordial cocoșatul. Mă distrează să vă văd cu peruca...

-A, peruca?

Bătrânul nu părea deranjat de faptul că rămăseseră în apartament. Din contră, profitase de asta ca să-i ceară argintarului detalii despre programul de inventariere a mărfii, nu-l înțelegea bine.

Cocoșatul privi pe fereastră și strigă dând alarma:

-Vine!

-Cine?

-Vine. Bărbatul care te-a căutat ieri. Simulează că te uiți la marfă.

Își făcu intrarea în magazin Alex, desenatorul de pe aceeași stradă, de la numărul 99.

-Bună, vecine, salută vizitatorul apropiindu-se de măsuța bătrânului.

-Sănătate, răspunse cocoșatul.

Pablo, întors cu spatele, își făcea de lucru la raftul cu păpușile de porțelan.

-Văd c-ați adus noi modele de tacâmuri de argint, spuse desenatorul.

Don Luis îi ghici intențiile:

-Ai venit să întrebi de Pablo, nu-i așa?

Alex amuți.

-Și eu vreau să dau de el, se plânse bătrânul.

-De ce?

-Mi-a lăsat pe cap programul de inventariere a mărfii, o pacoste. Eram obișnuit cu vechile registre. Hârtia și cerneala, astea nu mint. Pe când programele te lasă baltă când nu te aștepți. Ești mai tânăr decât mine. Te pricepi să modifici tabele în Excel?

-Am un oarecare habar.

-Vino o clipă.

-Sigur.

Lângă raftul cu păpuși, argintarul se stăpânea să nu râdă. Îl subapreciase pe bătrânelul ce își juca genial rolul.

-Vezi aici, arătă cocoșatul cu degetul pe ecranul computerului. Cum pot copia datele de pe coloana asta ca să le mut simultan pe coloana din dreapta?

Desenatorul îi arătă cu amabilitate:

-Uite cum. Selectezi toate căsuțele, muți cursorul în colțul din dreapta jos. Cauți poziția în care cursorul se transformă dintr-o cruciuliță albă într-una neagră și aduci conținutul căsuțelor spre dreapta. Gata. S-au copiat.

-Tii, ce simplu. Dar uit repede. O să mai treci pe aici, nu-i așa?

-Normal, stau vizavi.

-Acum zi. Ce vrei să întrebi în legătură cu Pablo?

Ce faci? gândi argintarul gata să scape o păpușă din mână. *Mușcă-ți limba și dă-l afară.*

-Îmi ghicești gândurile, zâmbi Alex.

-Spune. Ce dorești?

-Când ți-a transferat afacerea și marfa, Pablo ți-a lăsat computerul lui? Adică, ăsta-i computerul lui Pablo?

Bătrânul îl privi cu interes.

-Îți trebuie rabla asta? se ofensă don Luis în timp ce argintarul își pierdu controlul reușind totuși să transforme accesele de râs în tuse. Au ieșit pe piață altele noi, mai performante. Cu ecranul plat.

-Ăsta a fost computerul lui Pablo? arătă Alex spre ecran.

-Exact. Ți-am spus adineaori, mi-a lăsat programul de inventariere a mărfii. Pe computer, bineînțeles.

-Programul de inventariere nu mă interesează.

-Atunci?

Argintarul era atent să nu piardă o vorbuliță.

-Uite ce e. Poate ți se pare ciudat, am cumpărat de la Pablo un joc video. Îți amintești că te-am întrebat data trecută. Nu știu cum de avea un joc video printre antichități. Îl avea. L-am cumpărat și acum soției mele îi place. Chestia e că jocul n-are manual cu instrucțiuni. Pablo mi-a spus că l-a instalat pe computer. S-ar putea să aibă aici, pe vreun fișier, manualul jocului. Putem verifica?

-Deci asta cauți, se lămuri bătrânul. Manualul pentru un joc video. Bine, hai. Cum căutăm? Ia mouse-ul.

Alex se execută și îi explică bătrânului:

-Facem clic pe butonul Start. Așa. Acum, observi, în căsuța asta de căutare scriem numele jocului.

-Bine. Scrie-l.

Pablo asculta în tăcere cum desenatorul bătea litere pe tastatura computerului, se întreba dacă lăsase prin fișiere urme ale *Dominoului viselor*. Tăcerea fu întreruptă de sunetul telefonului fix de pe masă.

-Scuză-mă o clipă, spuse cocoșatul ridicând receptorul. Cine e?

Continuă:

-Când?

Din nou:

-Unde?

În cele din urmă, argintarul îl auzi pe bătrân zicând:

-Soția mea a avut un infarct.

Desenatorul părea să-și dea seama că nu va putea termina căutarea. Zise:

-Asta înseamnă...

-Trebuie să plec, anunță cocoșatul.

Alex nu renunță:

-Doar cinci minute. Vă rog foarte mult.

-Trebuie să închid magazinul, îl auzi Pablo pe bătrân strigând în direcția lui.

Atent să nu întoarcă fața, pentru a evita să fie văzut, „blondul" răspunse modificându-și vocea:

-*Bine*.

Plecă spre ieșire și îl lăsă pe don Luis să se descotorosească de desenator cum putea. Nu se mai gândi la dialogul din magazin, urcă la volanul Volvo-ului parcat pe o străduță dosnică. Lăsă peruca pe cap și conduse spre Gran Vía, știa pe acolo magazine care vindeau jocuri video. Găsi parcare cu greu, într-o zonă cu plată. Luă din aparatul cu contor un bon pentru o oră și se pierdu în mulțimea multicoloră.

Deși ura locurile aglomerate, îi plăcea Gran Vía. Strada cu anunțurile gigantice plasate pe fațadele teatrelor și ale cinematografelor avea un farmec aparte. În plus, turiștii străini dădeau peisajului o notă exotică.

Găsi repede primul magazin de jocuri video. Interiorul era luminos, o melodie urcată recent în topuri crea un ambient plăcut. Vânzătorul încasa banii de la un client care ținea în brațe un turn de vreo cincisprezece jocuri. Pablo așteptă cu răbdare. Când îi veni rândul, întrebă:

-Aveți un joc video pentru PC, *Dominoul viselor*?

Vânzătorul spuse *Nu*, privindu-l însă într-un fel aparte.

-E vreo problemă? întrebă argintarul.

-Știi ceva? Nu ești singurul care caută jocul ăsta.

2.7

-Ne vedem, îi șopti Pablo Martei în clipa când ușa trenului se închidea automat.

Continuă să-i privească expresia de încântare de pe față prin geamul fumuriu al vagonului care începuse să se deplaseze spre dreapta. Locomotiva cu cap ca de rață pornise în direcția Málaga ducându-i tot mai departe soția și două valize cu haine. La capătul călătoriei, pe Marta o aștepta Conchita, cumnata lor. Argintarul știa că nu-i va duce mult timp dorul. Peste o zi avea să plece și el.

Cu câteva minute în urmă, pe peron, așteptând trenul ce întârzia să apară, Marta îl dezmierdase așa cum doar ea știa s-o facă, mângâindu-i fața cu degetele, cu vârful nasului, cu buzele, într-o îmbrățișare frenetică, pasionată, ca a două reptile cu sânge cald. Era o femeie cu caracter puternic, deținea capacitatea de a trece peste momentele grele din viață cu mai multă forță decât el.

-Să te conectezi la *Domino* mâine la patru, îi amintise Marta.

-Te-a prins jocul, așa-i?

...La aceste replici schimbate înainte de despărțire se gândea Pablo, rămas nemișcat pe peron. Nu părăsi gara imediat. Pe linia alăturată făcea pregătiri de plecare alt tren, Estrella Costa Brava, cu destinația Barcelona. Renfe își anunțase intenția de a-l scoate din circulație, de aceea pasionații universului feroviar căutau orice ocazie ca să călătorească încă o dată cu el sau cel puțin să-l fotografieze înainte de „pensionare”.

Trenul Martei dispăruse. Pablo își luă telefonul mobil și începu să fotografieze vagoanele clasice, diferite de ceea ce remorcau trenurile de mare viteză.

-Ascultați! strigă cineva nervos pe peron.

Argintarul continua să facă fotografii, interesat să prindă în prim plan numărul de serie al unui vagon pe care grafitiștii îl acoperiseră cu litere roz.

-Ascultați, nu puteți face poze aici.

Agentul de securitate, vizibil iritat, se îndrepta spre Pablo. Argintarului îi fuseseră adresate acele cuvinte.

-Bună seara, salută Pablo cu atitudinea cuiva care nu se afla prima dată într-o astfel de situație.

De-a lungul timpului, agenții de securitate îl abordaseră de multe ori. Nefiind la curent cu legislația în ce privește efectuarea de poze în locuri publice, aceștia primiseră de la superiori ordin să nu permită fotografierea trenurilor în gări.

-Bună seara, răspunse agentul cu răceală la salut. Știți că nu este permis să fotografiați trenurile?

-Eu știam că se poate, răspunse argintarul convins că îl aștepta o conversație lungă.

-Ștergeți imediat din telefon fotografiile luate în gară.

-N-am nici cea mai mică intenție să fac asta.

Agentul de securitate vorbi în dispozitivul de emisie-recepție agățat de buzunarul de la piept al uniformei:

-Avem o problemă pe peronul paisprezece.

În jumătate de minut, alți doi agenți, dolofani, sosiră în grabă. Unul dintre ei, la vreo cincizeci de ani, un fel de șef, i se adresă colegului său:

-Ce s-a întâmplat?

-Dumnealui, spuse primul agent, făcea poze vagonului grafitat.

-Vă fotografiați opera? îl întrebă șeful pe Pablo.

-Ce operă? Nu vedeți că n-am la mine nici rucsac, nici spray-uri cu vopsea? Nu-mi plac grafitti-urile. Îmi plac trenurile.

-Nu e legal să faceți fotografii în gară, continuă șeful.

-Și uite, zise primul agent, ăsta nu e păr natural. Poartă perucă. Ori e travestit, ori ascunde ceva.

Sosiră pe peron și doi polițiști, informați între timp despre incident.

-Agent Santiago Barea, de la poliția Madrid. Prezentați actele la control.

Pablo îi arătă cartea de identitate polițistului ce semăna izbitor cu o celebritate, nu-și dădea seama cu cine, posibil cu primarul Madridului. Agentul transmise cuiva prin telefon datele din document și ascultă răspunsul. Spuse:

-Bine... Da... Am înțeles.

Returnă actele argintarului, brusc se arătă neobișnuit de amabil.

-Ne cerem scuze. A fost o neînțelegere.

Agenții de securitate nu doreau un astfel de final și ripostară nemulțumiți:

-Dar făcea poze vagonului grafitat! se revoltă șeful.

-Și poartă perucă! îl susținu primul agent.

Santiago Barea nu se lăsă intimidat de protestele celor doi, rosti cu un ton imperturbabil:

-Colegilor, vom vorbi despre asta. Nu acum. Domnul este liber să plece.

-Și pozele? Nu trebuie să șteargă pozele? mai încercă primul agent.

Privirea de oțel a polițistului îl lăsă fără grai.

Cei cinci rămaseră să-și lămurească diferențele de opinie, Pablo urcă în clădirea stației pe scările rulante ce funcționau monoton, mișcându-se fără încetare. Luă Volvo-ul din parcarea de lângă gară, porni spre apartamentul care, pentru încă o zi, urma să-i fie casă.

Conducând, se gândi la vizitele făcute recent la Colțul Clasic de către Alex, desenatorul. Îl interesa doar manualul de instrucțiuni de la *Dominoul viselor*, sau avea și alt mobil, dificil de dedus?

Pe strada La Palma nu văzu locuri libere de parcare, de fapt nu dorea să oprească acolo. Mașina i-o cunoșteau mulți. Se roti pe străduțele întunecate din jur până când cineva urcă la volanul unei mașini de teren și demară în trombă. Parcă în locul rămas liber.

Se apropie de locuință cu mâinile în buzunare, răsucind cheile pe care a doua zi trebuia să le predea cocoșatului. Privi spre Mustața Galbenă. Toni băga în interiorul

berăriei mesele de plastic de pe terasa improvizată sub smochin. *Grea viața de barman*, își spuse argintarul, *muncești până târziu*.

Trecu pe lângă poarta cu numărul 99, unde locuia Alex, decise pe loc să facă ceva în privința interesului arătat de desenator față de *Domino*. Era bine să șteargă din calculator orice urmă a jocului. Așa ar fi eliminat motivele pentru care Alex îl vizita pe bătrân. Ca să pună ideea în aplicare, era necesar să intre pe computer. Lui don Luis sigur nu i-ar fi convenit, acum aparatul îi aparținea. Totuși, nu exista altă soluție.

Ajuns în fața Colțului Clasic, scoase cheile din buzunar și deschise ușa magazinului. Nu urcă în apartament, păși în direcția vechii măsuțe.

Era preferabil să lucreze discret. Nu aprinse lumina. Folosi lanterna mică legată de chei ca să se strecoare printre rafturi până la măsuță. Se așeză la computer. Apăsă butonul de start și așteptă. Aparatele astea nu se aprindeau imediat. Totuși, computerul nu reacționa defel. Apăsă butonul încă o dată. Nimic. Ce s-o fi întâmplat? Scosese bătrânul calculatorul din priză? Îl credea în stare. Căută și găsi cordonul de alimentare, merse cu degetul de-a lungul firului ajungând la ștecherul care atârna liber. Aha. Deci nu era cuplat. Băgă ștecherul în priză și computerul aprinse ledul verde de control. Evrika!

Să vedem, își spuse Pablo în întuneric. În primul rând, nu știa ce descoperise Alex când cocoșatul îl lăsase să umble la computer. Culmea, bătrânul ăsta!

Ecranul îi arătă o cascadă de apă căzând peste pietre rotunde, ca o perdea fină făcută din pânză de păianjen. Găsi fișierele temporale cu numele *Dominoul viselor*.

Se opri brusc. O clipă avusese senzația că nu se afla singur în magazin, că cineva, aproape, respira. Nu, fusese o impresie. Continuă să caute. Descoperi punctele de restaurare a sistemului. Teoretic, componentele jocului instalate anterior puteau fi restaurate. Nu însemna neapărat că jocul ar fi funcționat prin efectuarea unei astfel de operațiuni. Pentru orice eventualitate, șterse punctele de restaurare de dată recentă. Făcu o probă introducând în căsuța de căutare de la baza ecranului textul *Dominoul viselor*. *Niciun rezultat*, răspunse calculatorul. Perfect.

Senzația că nu era singur în încăpere reveni. Vru să se întoarcă spre rafturi, când o siluetă întunecată se desprinse pe neașteptate din fundalul negru al etajerei cu cărți.

Umbra căzu răsturnând niște obiecte. Se ridică însă fulgerător și țâșni în viteză pe ușa care se izbi de perete închizându-se la loc cu zgomot.

Pablo fusese pe punctul de a leșina de frică. Ce sperietură! Intenționa să meargă la întrerupătorul de pe perete pentru a face lumină. Timp de trei minute nu reuși. Atât de șocat era. În sfârșit, aprinse becurile. Să le lase așa? Să le închidă? Nu-i era clar ce dorea să facă. Se mai afla altcineva în Colțul Clasic în afară de el? Parcurse culoarele dintre rafturi și se asigură că nimeni nu se ascundea în vreun ungher al magazinului. Abia după aceea încuie ușa.

Pe jos se aflau câteva cărți și cioburile a două amfore răsturnate de necunoscut. Pablo urcă în apartamentul de la etaj, reveni cu o mătură și un făraș. Adună resturile și le aruncă într-o pungă de plastic. Rearanjă amforelele rămase în așa fel încât să nu se observe lipsa celor sparte. Puse cărțile la locul lor. Magazinul arăta din nou impecabil. În mintea argintarului persistau întrebările *Cine fusese?* și *Ce dorise?* Omul ieșise în grabă, cu mâinile goale. Nu furase nimic, cel puțin nu un obiect voluminos.

Mobilul intrării necunoscutului nu fusese furtul. Atunci, ce urmărise? Și, cel mai important, cum reușise să intre? Prin capul lui Pablo se perinda o listă cu creditorii, cu inspectorii de la Fisc și cu vecinii. Imaginea care îi revenea în gând era a lui Alex, desenatorul de la numărul 99. Cine altcineva trecuse pragul magazinului în ultima vreme arătând interes pentru computer? Fusese el, cu siguranță. Dacă ar fi ieșit pe trotuar, probabil că la lumina felinarelor ar fi reușit chiar să-i vadă fața. Exista o modalitate de a verifica dacă Alex fusese într-adevăr umbra din întuneric.

Pablo descuie ușa magazinului și ieși în stradă. Câțiva lilieci zburau în jurul smochinului de lângă Mustața Galbenă. Pe trotuar, nici țipenie de om.

Argintarul își ridică privirea și văzu. La numărul 99, în fereastra mansardei de la ultimul etaj, lumina era aprinsă.

2.8

Ăsta e puștiul, își spuse Pablo zărind adolescentul oprit în fața magazinului de jocuri video aflat la primul nivel al galeriei comerciale din gara Atocha. Sigur era el, băiatul care îi vânduse săptămâna trecută seturile din *Dominoul viselor*. Avea același tricou portocaliu cu numărul 8 pe spate, blugi negri foarte largi și o bască albă cu cozorocul întors la spate.

Argintarul era surprins să-l descopere pe tânărul cu ochii oblici. Nu-și dădea seama dacă era chinez sau japonez, niciodată nu fusese în stare să facă diferența. Înclina să creadă că era japonez.

Trebuie să-l urmăresc, hotărî Pablo. Puștiul era unicul fir pe care îl putea apuca în ce privește sursa *Dominoului*. Un joc video fără fabricanți, fără publicitate, un joc care funcționa prin conexiune la Internet, dar despre care pe Internet nu aflai nimic.

„Japonezul" termină de studiat vitrina magazinului și porni agale către scările rulante. Pablo, după el. Puștiul își puse pe urechi căștile unui reproductor mp3, intră prin validatorul care ducea la peroanele trenurilor de apropiere folosind un tichet portocaliu. Argintarul își dădu seama că n-avea bilet. Căută mașinile automate de vânzare a titlurilor de transport, fără să-l piardă din ochi pe băiat. Îl văzu îndreptându-se spre peronul 4 cu direcția Villalba și Cercedilla. Pe panoul electronic scria *Cercedilla 2 minute*. Luă un bilet pentru Cercedilla, fără să aștepte ca aparatul să-i dea restul, trecu fugind prin validator. Literele galbene spuneau *Cercedilla 1 minut*. Puștiul nu se vedea. Pablo alergă pe scările rulante, mult prea lente, îmbrânci involuntar pasageri cărora le adresă un superficial *Pardon.* Ajunse la peron când trenul se pregătea de plecare. Alarma ce anunța închiderea ușilor țiuia intermitent în consonanță cu becurile roșii plasate în plafon. Reuși să urce la limită, simți ușile lovindu-se cu sunet metalic în spatele lui.

Era în tren. Trebuia să-l regăsească pe adolescent. Trecu în vagonul următor și-l văzu. Ocupa un loc lângă geam, își legăna capul în ritmul muzicii din căști.

Pablo se așeză lângă o bătrânică absorbită de un roman de dragoste de vreo mie de pagini, fără să-l slăbească din priviri pe „japonez". Își aminti ziua când puștiul îi

vânduse jocul video, pretinzând că-i murise bunica de la care rămăsese ceasul cu pendul.

Trenul trecu de Recoletos, fără ca puștiul să coboare.

Povestea cu bunica decedată i se păruse atunci lui Pablo puțin credibilă, la fel i se părea și acum. Totuși, fusese o afacere bună. N-avusese timp să vândă pendula, cocoșatul preluase afacerea. Un lucru știa argintarul: japonezii în vârstă nu veneau să moară în Madrid, preferau să moară acasă, în țara lor.

În Nuevos Ministerios, fără să se pregătească dinainte, adolescentul coborî brusc. Pablo ieși pe altă ușă, lăsând-o pe bătrânică să-și citească romanul. Îl urmări pe pușți la suprafață, pe Paseo de la Castellana. Îl văzu pătrunzând într-un McDonald`s. Argintarul intră și el, convins că n-avea să fie recunoscut cu peruca pe cap.

Puștiul luă un meniu clasic: hamburger, cartofi prăjiți și Coca Cola. Argintarul făcu la fel, se așeză la trei mese distanță. Observându-l pe pușți, își dădu seama că orientalul nu era chiar atât de tânăr. Fără îndoială, ieșise din adolescență, putea să aibă chiar douăzeci de ani. Silueta subțire și fața zveltă îl făceau să pară imatur. Jucase *Dominoul viselor*? Sau vânduse pur și simplu CD-urile fără să le probeze, pentru a servi o masă la McDonalds? Și, ceea ce interesa, de unde avea jocurile? În timp ce rumega întrebările acestea și o îmbucătură de hamburger, Pablo îl văzu pe pușți ridicându-se și aruncând resturile în coșul de gunoi amplasat în mijlocul localului. Un cerșetor trecea printre mese cerând monede de la clienți. Argintarul îi dădu jumătatea de hamburger rămasă nemâncată, ieși să continue urmărirea.

Puștiul se așeză pe bancheta dintr-o stație de autobuz, butonă ceva la telefonul mobil sau la reproductorul mp3. Asta era o problemă. Dacă ar fi urcat pe neașteptate într-un autobuz, argintarul nu l-ar fi putut urmări fără să dea de bănuit. Dar nu, orientalul se ridică de pe bancă și își continuă drumul prin centru. Coti pe o străduță, se opri în fața unei policlinici. Își consultă ceasul cu curea neagră de la mână și intră în clădirea fumurie.

Pablo era nedecis. Să intre? Să aștepte? Văzu pe telefonul mobil: era trei și douăzeci. Peste jumătate de oră trebuia să se conecteze cu Marta prin Internet, se înțeleseseră să joace o partidă de *Domino*. Volvo-ul se afla destul de departe, în parcarea gării Atocha.

Intră rapid în policlinică, se opri în holul supraaglomerat de la intrare. Privi în toate părțile. Nici urmă de puști. Sigur intrase într-un cabinet medical.

-Ce doriți? întrebă un agent de pază cu intenția de a-l ajuta.

-Nimic, căutam un prieten. Văd că nu e aici. La revedere.

-La revedere.

Presat de timp, Pablo se văzu nevoit să renunțe la urmărire. Părăsi clădirea policlinicii. Ceru prin telefon un taxi și-i strigă șoferului:

-Strada La Palma. Lângă metro Tribunal.

-În regulă.

Călătoria nu dură mult. Pablo lăsă bacșiș și intră în Mustața Galbenă, cu cinci minute înainte de ora patru. Toni părea ocupat până peste cap cu clienții. Argintarului îi era dor să joace o partidă de *Domino* cu Marta, dar mai dor îi era de vocea ei. Intră într-o cabină din locutorio fără să ceară permisiunea, formă numărul.

-Mă topesc după îmbrățișarea ta, auzi vocea caldă a Martei.

-Eu la fel. Cum ai ajuns?

-Sunt bine. Pedro și Conchita m-au primit ca pe o regină.

-Sunt convins.

-Știi că s-a eliberat un apartament deasupra lor, putem prelua chiria să locuim singuri.

-Minunat. Ai văzut spațiul comercial? E în regulă?

-Uite cum e localul, îți explic. Suprafață dublă față de ce aveam în Madrid. Dezavantajul este că are două încăperi mari care necesită supraveghere permanentă, două persoane trebuie să fie tot timpul la lucru.

-Ați adus de la depozit marfa de pe listă?

-Desigur. Bine, Pedro a mai cumpărat niște lucruri. Știi, îi plac broșele. A luat cutii întregi.

-Pedro, Pedro...

-Poți vorbi, îl asigură ea. A plecat cu Conchita la dentist. Trebuie să-și scoată o măsea de minte.

Pablo auzea în receptor un sunet metalic ritmic suprapunându-se peste cuvintele Martei, nu înțelegea ce putea fi. O întrebă:

-Ce faci, capsezi facturi?

-Nu, îmi tai unghiile. După ce închizi vreau să jucăm *Domino*, mă deranjează să lovesc tastele cu unghiile mari. Ascultă, dă-mi telefonul șoferului de pe camionul cu lucrurile noastre.

-Îți trimit un mesaj cu numărul după ce închid.

-Ai vorbit cu el?

-Da, e pe drum. Te va suna cu o oră înainte să intre în oraș. Ați găsit niște oameni să descarce?

-Pedro a vorbit cu doi marocani. Pentru cincizeci de euro vor căra totul la etaj.

-M-am întâlnit cu băiatul oriental care mi-a vândut jocurile video.

-Cel care zicea că i-a murit bunica?

-Exact.

-Unde v-ați întâlnit?

-De fapt, nu ne-am întâlnit. L-am văzut în Atocha. L-am urmărit până în centru și l-am pierdut. A intrat într-o policlinică lângă Nuevos Ministerios.

-N-ai aflat de unde avea jocul.

-Nu.

-Mai porți peruca?

-Mai.

-Bine, în cinci minute mă conectez. Fii pe fază, îl atenționă Marta.

Pablo închise. Achită japonezei 2 euro și 10 cenți, suma care i se ceru la tejghea.

-Vreau un computer liber, cu Internet, spuse. Plătesc la sfârșit. Nu, prefer să plătesc înainte. O oră de internet.

-Un euro.

Argintarul lăsă o monedă pe tejghea și se așeză la postul unde îl trimisese femeia. Scoase discul cu *Dominoul viselor* din buzunar, îl introduse în unitatea centrală. Efectuă operațiunile de instalare.

Începu să joace. Trimitea mesaje scrise, atunci când jocul permitea. Pe ecran, avatarul Martei avea mult din farmecul și căldura ei. Asta îl încânta pe argintar la *Domino*. Jocul părea la fel de convingător ca realitatea însăși.

Adevărata realitate îl deranjă cu sunete puternice de sirenă.

-Au venit pompierii, strigă agitat cineva din berărie.

-Foc la etaj, auzi altă voce.

Clienții din bar și cei din locutorio ieșiră în stradă să vadă ce ardea. Pablo nu se clinti din scaun, dorea să se bucure de ultimele minute ale partidei. După ce luptătorii de sumo despărțiră avatarul lui și pe cel al Martei, dezinstală jocul. Deși la orice locutorio fișierele străine erau înlăturate automat la închiderea computerului, vroia să fie sigur că pe discul intern nu rămânea nicio urmă din *Domino*.

Se ridică să plătească. Japoneza nu se afla dincolo de tejgheaua înaltă, ieșise să vadă incendiul. Pablo își aminti: plătise la început ora de Internet. Tresări când văzu, printre revistele cu calculatoare de pe o mică etajeră, discul lui auriu cu inscripția *Dominoul viselor*. Cum ajunsese discul acolo? Doar adineaori îl scosese din computer. Puse instinctiv mâna la buzunar și realiză că *discul lui* se afla în *buzunarul lui.* Discul de pe etajeră nu era al lui. Măi să fie! Sigur Toni păstrase husa cu discurile despre care spusese că o pierduse. Probabil juca *Domino* împreună cu Nanako.

Nu avu timp să gândească altceva deoarece japoneza venea grăbită de afară întoarcându-se la tejghea.

-La revedere, salută argintarul.

-La revedere.

2.9

Singuri, pe patul camerei de oaspeți din apartamentul lui Pedro de pe strada Montfort, Pablo și Marta stăteau îmbrățișați. Își dezamorsau dorul ultimelor zile în care fuseseră despărțiți, se sorbeau din ochi unul pe altul.

-Îți place Málaga? întrebă el.

-Da. Îmi place. Aici nu porți perucă. Și azi e zi liberă. Știi, căldura din sud e mai umedă. Sper să mă obișnuiesc... Povestește-mi, ce e prin Madrid?

-Uf, o mulțime de lucruri.

-Chiar așa?

-N-o să-ți vină să crezi, a luat foc mansarda lui Alex.

-Alex?

-Vecinul care ne-a căutat, cel căruia i-am vândut *Dominoul*.

-Serios?

-Nu glumesc. Au venit pompierii, tot cartierul a ieșit în stradă.

-Au scăpat teferi?

-El da, nu era acasă.

-Și nevastă-sa?

-Au scos-o pompierii pe fereastră. Sau pe terasă, nu știu, n-am văzut. Au dus-o cu salvarea la spital.

-Măiculiță!

-A scăpat cu viață. Dar cel mai surprinzător lucru care mi s-a întâmplat...

-Spune-mi, iubitule, îl alintă ea trecându-i mâna prin păr.

-Ieri seară, când am terminat partida de *Domino*, eram la locutorio, la Toni. Lumea ieșise în stradă, din cauza incendiului. M-am dus să plătesc. Japoneza, Nanako o cheamă, nu era acolo.

-Și?

-Printre lucrurile ei am văzut un CD cu *Dominoul viselor*.

-Spuneai că Toni a aruncat discurile.

-M-a mințit, sunt sigur. Și japoneza la fel.

-Ce poți face? Oricum, aveai o datorie la Toni. Nu sunt supărată pe ei. Normal, le place jocul și vor să-l păstreze. De-aia au mințit.

-E cald, constată Pablo și se ridică din pat să deschidă fereastra mai tare.

Brusc se lăsă pe podea, ca și cum s-ar feri să fie văzut de cineva.

-Ce te-a apucat? râse Marta.

-Taci, șopti el. E aici.

-Cine?

-Vecinul. Alex.

-Nu se poate.

-Ba da. Vino la fereastră. Uite, a intrat în barul ăla, spuse argintarul arătând cu mâna spre El Molino.

Marta privi ușa deschisă a localului, nu deslușI nimic în spatele geamurilor ce reflectau lumina soarelui.

-Nu văd.

Bătu la ușă Pedro, întrebând de dincolo de tăblia de lemn cu voce răgușită:

-Se poate?

-Intră, răspunse Pablo.

Pedro vârî scăfârlia pistruiată în deschizătura ușii:

-Vrea să știe Conchita dacă veniți la Nerja, la peșteră.

-E departe, întrebă Marta?

-Lasă asta, o întrerupse argintarul. Pedro, vino puțin, te rog.

Pistruiatul păși înăuntru.

-Vino aici, la fereastră.

-Ce s-a întâmplat?

-Îți explic. Fii atent, repede! Îl vezi pe omul ăla înalt care discută cu barmanul în față la El Molino?

Pedro străpunse cu privirea perdeaua străvezie și-l văzu pe Pepe, proprietarul mustăcios al barului, vorbind cu un necunoscut într-un veston de culoarea cafelei. Străinul privea spre magazinul de antichități, aflat la o aruncătură de băț. Când Pepe întinse degetul spre fereastra lor, toți trei făcură instinctiv un pas înapoi.

-L-ai văzut? repetă Pablo întrebarea.

-Da, l-am văzut. Ce-i cu el?

Pedro era iritat. Cei doi frați nu se înțeleseseră niciodată grozav, când petreceau mult timp împreună conversațiile lor degenerau în ceartă. De fapt, crizele de isterie ale fratelui său erau motivul pentru care argintarul n-ar fi venit în Málaga. Dar era deja aici. Și vorbea cu Pedro:

-Omul e din Madrid. Mă caută.

-Ce-i cu el, e de la poliție? deveni Pedro bănuitor.

-Nu.

-De la Fisc?

-Nici.

-Nu-nțeleg atunci.

-Tăceți, șuieră Marta arătând spre ce se petrecea în stradă.

Alex se despărțea de Pepe și se apropia de poarta imobilului lor.

-Sigur i-a spus barmanul unde locuim, se îngrijoră Pablo.

-Și ce? se lamentă pistruiatul care nu vedea un deranj în vizita necunoscutului din capitală.

-N-am timp să-ți povestesc. Nu deschizi dacă omul sună la ușă.

-Are rost, Pablo? spuse Marta. O să revină.

-Uite ce facem, Pedro, decise argintarul. Dacă sună, îi spui că tu ești Pablo Martínez.

-Pablo... , protestă fratele neînțelegând nimic.

-Hai, fă-o pentru mine. M-ai scos din alte încurcături. Asta-i nimic.

-Te rugăm, îl imploră Marta.

Se auzi soneria.

-A venit, spuse argintarul. Pedro, știi ce-ai de făcut.

-Mă duc să deschid, strigă Conchita din sufragerie.

-Nu, dragă, nu deschide. Merg eu, hotărî soțul ei.

-Bine, acceptă femeia.

Pedro se duse să întâmpine vizitatorul. Pablo și Marta rămaseră ascunși în dormitor cu ușa întredeschisă, așteptând cu sufletul la gură deznodământul. Auziră vocea desenatorului:

-Bună ziua. Îl caut pe domnul Martínez. Pablo Martínez, de la magazinul de antichități de alături.

Pedro răspunse pe un ton sec:

-Eu sunt.

Câteva clipe se făcu tăcere.

-Cum ați spus? se fâstâci Alex.

Pedro răspunse cu o voce egală, derulând parcă aceeași înregistrare audio:

-Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

Pistruiatul nu primi răspuns.

Pe casa scărilor se auziră pași, o voce de copil țipă ascuțit:

-Bună ziua, domnule Martínez.

Fratele lui Pablo răspunse:

-Bună ziua, puștiule.

Zgomotul făcut de alergarea copilului se stinse treptat.

-Mă tem că m-am înșelat, căută să se scuze vizitatorul încurcându-se în cuvinte. Știți, eu îl caut pe Pablo Martínez din Madrid. Dar, evident, dumneavoastră sunteți Pablo Martínez din Málaga. Cred că am primit adresa greșită, că informația e greșită. Nu caut magazinul acesta. Nu pe dumneavoastră vă caut...

Vocea lui Alex nu se mai auzi. Un zgomot înfundat dădu de înțeles că plecase trântind poarta de la intrarea în clădire. Pablo și Marta merseră la geam, îl văzură în fața barului răsucindu-se dezorientat pe un picior, ca la intersecția a zece puncte cardinale. Nu știa încotro s-o apuce.

Un taxi alb trecu pe stradă. Desenatorul îi făcu semn să oprească și urcă lângă șofer, mașina coti pe prima stradă la dreapta.

Argintarul răsufla cu ușurare când fratele lui intră în cameră încruntat.

-Ești tâmpit, Pablo? izbucni pistruiatul. În ce situații mă bagi? Omul ăsta sigur era de la poliție.

-Nu, Pedro, încercă Pablo să facă abstracție de apelativul *tâmpit*. Omul căuta un joc video.

-Un joc video? Îți bați joc de mine. De mic ai fost mincinos. Un min-ci-nos!

Scandalul era montat. Pistruiatul nu suporta ca cineva să-i toarne gogoși, spumega de furie. Marta încercă să aplaneze tensiunea:

-E adevărat, Pedro. Pe om îl interesa un joc video.

-Vă bateți joc de mine? explodă pistruiatul ieșit din minți.

-Dragule! se auzi vocea dojenitoare a Conchitei apărută în ușă cu scopul de a-și tempera soțul ale cărui explozii de furie le cunoștea.

-Marș la bucătărie, o repezi Pedro. Marș!

Se întoarse spre fratele și cumnata sa:

-Știți ce sunteți? Doi mincinoși!

Pablo devenise roșu, în câteva secunde luă o decizie importantă:

-Nu te mai suport, Pedro. De când am venit, urli și înjuri. Am plecat. Acum. Te las... cu afacere, cu magazin, cu tot. Găsește alt tâmpit să lucreze pentru tine.

-Foarte bine, horcăi pistruiatul. Foarte bine. Afară din casa mea.

-Plecăm, fii sigur, zise argintarul. Luăm două valize, mâine trimit după celelalte lucruri.

-Pablo, să ne mai gândim, se strădui Marta să repare dezastrul iscat din senin.

-M-am săturat, se scutură argintarul. M-am săturat să mă ascund, să mint și să trăiesc purtând perucă. Mergem în Madrid și o luăm de la zero.

2.10

Obosit după patru ore de condus pe autostrada nesperat de aglomerată, Pablo opri Volvo-ul în fața Colțului Clasic. Marta, care ațipise cu capul pe umărul stâng, se trezi din cauza șocului urcării pe bordură. Se privi în oglinda de deasupra parbrizului.

-Am ajuns? întrebă ea.

-Vezi ce văd eu?

-Ce să văd? spuse frecându-se somnoroasă la ochi.

-Uite, un anunț în fereastra magazinului.

Marta observă o hârtie mare, pătrată, lipită pe sticlă: *Angajăm vânzător*.

-Nu pot să cred, zise bărbatul.

Reveniseră în capitală cu două valize și deja întâlneau prima oportunitate.

-Așteaptă-mă, spuse Pablo.

Argintarul deschise ușa Colțului Clasic și intră în magazin. Cocoșatul era la măsuță, adâncit în studierea unor hârtii.

-Ziua bună, don Luis, salută Pablo.

-Oh, ce surpriză, se miră bătrânul. Fostul administrator îmi face o vizită de prietenie.

-Nu e o vizită de prietenie.

-Să fie o vizită de dușmănie? zâmbi bătrânul încrețindu-și X-ul de pe frunte.

-Nici vorbă. Vreau să mă angajez.

-Poftim?

-Angajați un vânzător, așa-i?

-Caut pe cineva. Știi, problemele de sănătate ale neveste-mii... nu e bine să fiu plecat de acasă toată ziua.

-Atunci, angajați-mă. Am văzut anunțul.

-Nu e o glumă, presupun.

-Deloc. Caut de lucru. Am încercat ceva în Málaga, n-a mers. Am dat chix. De-aia vreau să mă angajez.

Bătrânul își frecă nasul cu dosul mâinii drepte.

-Am primit câteva curriculum-uri, zise el. Dar... dacă e vorba de dumneavoastră, asta-i altceva. Cunoașteți clienții, marfa. Ce mai, candidatul ideal.

-Așa e, confirmă Pablo. N-am curriculum...

-Mai mult de o mie patru sute de euro pe lună nu-ți pot da, precizează don Luis. Vei lucra legal. Îți fac contract pe perioadă indefinită. Două plăți extra și două săptămâni de vacanță pe an.

-S-a făcut.

Pe ușă intrase Marta, auzi ultimele lor cuvinte.

-Bună ziua, se adresă bătrânului. Îl angajați pe soțul meu?

-Da, doamnă. Mâine începe.

-Apartamentul de sus, l-ați închiriat, îl folosiți la ceva?

-Nu, apartamentul e cum l-ați lăsat. Vă interesează?

-Ne-ar face plăcere să-l închiriem. Peste noapte, e preferabil să stea cineva aici. Magazinul va fi bine păzit.

-Nu-i nevoie să găsiți motive. Vă mutați când doriți... Iată cheile de la intrarea principală.

-Prețul chiriei? întrebă Marta.

-Știți ce? Plătiți cheltuielile cu apa și curentul electric pentru apartament și pentru magazin. Nu cer niciun ban în plus.

-De acord, acceptă argintarul cunoscând valoarea aproximativă a facturilor lunare și realizând că era un târg avantajos.

-Mergem să aducem valizele, se bucură femeia. O întrebare: de ce faceți asta?

-E vorba de soția mea, deveni trist cocoșatul. E grav bolnavă. De când ați plecat, magazinul a fost mai mult închis decât deschis. Am nevoie de cineva serios, să se ocupe de vânzări în lipsa mea. În voi am încredere. Da, poftim și cheile de sus.

-Nu pot să cred, spuse Pablo pentru a doua oară în ultimul sfert de oră.

O găsi pe Marta lângă Volvo, fredonând veselă o melodie. Se chinuia să scoată valizele din portbagaj. Argintarul o ajută, urcară în apartament. În penumbra holului, ea îl strânse cu putere în brațe.

-N-o să fie ușor, șopti el.

-Știu. Dar asta face totul mai ușor, zâmbi bruneta.

Pablo nu înțelese dacă *asta* însemna iubirea lor, angajarea lui, revenirea în locuință sau pur și simplu faptul că știau dinainte că nu le va fi ușor.

Marta aranjă lucrurile pe vechile locuri, argintarul scoase un laptop mic cu ecranul de zece inchi și îl instală pe masă. Computerul celălalt urma să sosească împreună cu bagajele.

-Calculatorul vine mâine, cu furgoneta, deocamdată ne folosim de laptop.

-Nu-i nimic, acceptă ea.

Terminară cu despachetatul, se întinseră pe pat, sleiți de puteri. Rămaseră îmbrățișați o jumătate de oră.

-Pablo, merg la coafor. Am părul mare pentru căldura asta. Vreau să-mi tai din vârfuri.

-Perfect. Eu mă duc la locutorio să vorbesc cu Pedro despre furgoneta cu bagaje.

-Crezi c-a fost o decizie bună să întrerupi afacerea cu el?

-Știi la ce mă gândesc? M-a folosit să-i deschid magazinul și să i-l umplu cu marfă. După ce-a văzut cât de cât cum merge treaba, a profitat de prima ocazie să mă scoată din pepeni și să mă trimită la plimbare.

-N-ar fi făcut asta. E fratele tău.

-Tocmai de asta-l cunosc. Pentru că-i fratele meu.

-Serios, cred c-a-ncercat să te-ajute.

-Vorbesc cu el, mai vedem.

-N-avem nimic de mâncare, își aminti ea.

-După ce vii de la coafor, mergem la supermagazin.

Se opriră lângă ușă. Marta îl întrebă:

-Ascultă. Ce faci dacă te întâlnești cu Alex? Știi că te caută.

-Îi spun ce știu despre *Domino*. Adică nimic.

-N-o să te creadă.

-De la început i-am spus că n-am manualul de instrucțiuni. E purul adevăr.

-Îți pui peruca? întrebă Marta.

-În niciun caz. Vreau să redevin liber. Sunt gata să vorbesc cu oricine. Datoriile le plătim cu timpul.

Coborâră și se despărțiră în fața coaforului París. Argintarul intră în berăria lui Toni, îl salută cu euforie:

-M-am întors!

-Să vezi și să nu crezi, se surprinse barmanul. Mă bucur să te văd, Pablo.

-Mersi, bătrâne. Dă-mi o bere.

Toni îl privi lung.

-Stai liniștit. Am cu ce plăti, râse argintarul.

Barmanul îi dădu berea și o farfurioară cu salată rusească.

-E mai cald aici decât în Málaga, comentă Pablo.

Toni nu reuși să întrețină conversația deoarece clienții se înmulțiseră, fu nevoit să se ocupe de aceștia. Argintarul își bău berea în liniște și trecu în locutorio pentru a-și suna fratele.

- ...Bună, Pedro, salută prudent după ce formă numărul. Am ajuns în Madrid.

-Ce vrei?

-Am închiriat o camionetă, vine după lucrurile noastre. Ajunge la voi mâine, pe la trei după-amiază.

-Am înțeles. Altceva?

-Dacă mă caută cineva, spune...

-Clic!

-Pedro?... Pedro?

Fratele lui închisese. Pablo nu încercă să înțeleagă de ce. Nu se enervă, așa cum făcuse cu ocazia ultimei discuții din Málaga. Puse calm receptorul în furcă.

-30 de cenți, ceru japoneza.

Frate isteric, convorbire ieftină, gândi pragmatic argintarul și plăti suma necesară. Ieși din berărie, regăsi cu un sentiment de satisfacție imaginea străzii La Palma. O înșiruire pitorească de mici magazine, porțile înalte și înguste ale clădirilor cu locuințe, geamurile de la nivelurile superioare, ascunse la umbra unor tende decolorate de soarele uscat al Madridului. Porni spre coafor pe trotuarul îngust, întrebându-se dacă Marta își terminase de aranjat părul. *París coafor unisex* stătea scris deasupra vitrinei mari, plină cu fotografii de bărbați și femei afișând frizuri impecabile.

Da, Marta era înăuntru, strălucitor de frumoasă acum. Vorbea cu coafeza.

-Bună ziua. Ai terminat, draga mea? întrebă Pablo prin ușa întredeschisă.

-Vino puțin, îi făcu ea semn să intre. Uite ce mi-a spus Raquel. Sau Raquel, mai bine spune-i tu.

-Nu, nu-i nevoie, se eschivă coafeza. V-am zis tot.

-Uite, continuă Marta, Raquel spune că a avut ieri un client ciudat. A venit sub pretextul că vrea să-şi spele părul, dar mai mult îl interesau vecinii de pe stradă.

-Straniu, se mulțumi să adauge argintarul. Era de la poliție, sau de la Fisc?

-A întrebat despre patronii și vânzătorii magazinelor de pe stradă. Și despre câteva familii care locuiesc în clădirile învecinate.

-Când a avut timp să întrebe atâtea? o chestionă Pablo pe Raquel.

-În timp ce-i spălam părul.

-A zis și de ce-l interesează?

-Nu, mi-a fost cumva să-l descos.

-A întrebat despre mine? se preocupă argintarul.

-A întrebat despre noi, spuse Marta.

-Și despre mai cine?

-Despre Toni de la berărie, interveni Raquel. Despre nevăstă-sa, japoneza.

-Cum arăta omul?

-La fel ca însoțitorul lui. Erau doi, celălalt a aşteptat tăcut în timp ce-l spălam pe primul. Amândoi la costum verde și cravată, enormi, cât doi tauri. Nu erau spanioli. Chinezi, sau filipinezi, așa ceva.

2.11

Soarele stătea să apună. În stradă, vântul apleca arbori înalți, stoluri de lilieci despicau aerul. Noaptea avea să nege curând aceste frumuseți.

Pablo intră cu un fel de sfială în clădirea ce găzduia birourile revistei Săptămâna. Luminile de un galben intens dădeau interiorului prospețimea dimineții. Nu-l întâmpină nimeni, nu-l opri nimeni. Descoperi pe perete o săgeată vișinie care arăta drumul spre biroul de mica publicitate. Merse în direcția indicată, ajunse într-un fel de salon rotund cu multe uși închise sau deschise. Pe una dintre ele scria *Mica publicitate*. Bătu cu degetul.

-Intră, strigă o voce de femeie.

Argintarul apăsă clanța, păşind înăuntru:

-Bună seara.

-Bună seara. Doriți să dați un anunț?

Posesoarea vocii era o femeie între două vârste, cu părul șaten și ochelari, amabilă, cu fața obosită la sfârșitul zilei de muncă.

-Nu.

-Aici e mica publicitate. Dumneavoastră ce căutați?

-Mica publicitate.

-Atunci, nu vă interesează să dați un anunț?

-Vă explic, se relaxă Pablo.

-Vă rog, repede. Peste puțin timp închidem.

-Bine. Am citit un anunț în Săptămâna și am sunat la telefonul scris acolo. Numărul era greșit. Persoana nu știa nimic.

-Vă înțeleg.

-Pot afla numărul de telefon corect?

-Încercăm. În ce ediție a apărut anunțul?

-E ziarul din săptămâna care începe la 19 septembrie. La vânzări-cumpărări. Un anunț despre un joc video. *Dominoul viselor*.

Fata bătu cu degetele în tastatură.

-Perfect. L-am găsit. Deci numărul nu e corect?

-Nu.

-Bine, îl găsim repede, zise femeia și căută îndemânatică într-un sertar printre multe formulare meticulos aranjate.

Privi spre argintar pe deasupra ochelarilor și scoase un:

-O-o!

-Ce e?

-Probleme, spuse ridicând în aer o bucată de hârtie albă. Ăsta e anunțul. Numai că... nu e scris pe un formular standard, cum se obișnuiește, cu datele persoanei, cu numărul cărții de identitate, adresa și așa mai departe.

-Ce înseamnă asta?

-L-a adus cineva în grabă, la ora închiderii ediției, nu-mi amintesc. Chestii de-astea se-ntâmplă.

-Atunci, nu sunt șanse să găsim numărul corect?

-Cred că nu.

Un bărbat chel intră grăbit adresându-se femeii:

-Miriam, închide și hai. Mergem. E *Noaptea cărților* în Retiro. Dăm o tură toată echipa prin parc, apoi intrăm să servim ceva la bar.

-Vin.

Femeia închise sertarul cu zgomot.

-Trebuie să plec, se justifică în fața lui Pablo.

Opri calculatorul și puse o geantă pe umăr. Argintarul înțelese că subiectul era încheiat.

-Noapte bună, se retrase el.

-La revedere.

Pablo făcu drumul până la ieșire, se aruncă în strada săracă în strălucire. *Va să zică, în Retiro este „Noaptea cărților”*, își zise. Informația îi dădu idei. Cu ocazii ca asta, librarii scoteau din depozite tot felul de cărți rare. Când spunea *cărți*, argintarul spunea *cărți despre trenuri*.

Îi sună telefonul mobil. Era cocoșatul.

-Don Luis, se miră Pablo.

-Bună seara. Fii atent, am o rugăminte. În noaptea asta e ceva eveniment cultural, vor fi oameni pe stradă. Vreau să deschizi magazinul între zece și unșpe, așa, să ne facem reclamă. Poate intră cineva.

-Între zece și unșpe?

-Exact. Îți plătesc o oră extra.

-Am priceput. La zece deschid.

-Salut. Ne vedem mâine.

Deși îi displăcea ideea bătrânului, argintarul acceptă: trebuia să deschidă magazinul. La rândul lui, cocoșatul făcuse multe pentru ei. O oră în plus era totuna. Își privi ceasul. Îi rămânea timp să arunce o privire la standurile cu cărți din Retiro.

Volvo-ul îl duse ca fulgerul la destinație. Niciun loc de parcare. Eterna poveste. Lăsă mașina pe o străduță, în fața unui garaj. Intră cu pași grăbiți în mulțimea forfotitoare din parc, căută cu ochii printre volume vreun titlu legat de Renfe sau de trenurile spaniole în general. În afară de istorii ale căilor ferate la nivel mondial, nu văzu nimic să merite atenție.

O luă înapoi spre parcare, pe o scurtătură dosnică incredibil de întunecată. Nemulțumit, se gândi la delincvenții ce spărgeau becurile și la angajații primăriei ce întârziau să le înlocuiască. Gândurile îi fură întrerupte de conversația unor siluete negre vorbind tare.

-Aveți poșeta? întrebă o voce nazală.

Pablo se lipi de un copac, rămânând nemișcat.

-Bineînțeles. E la mine.

-Are discul înăuntru?

-Nu știu.

-Să vedem, spuse cel care punea întrebările.

Una dintre siluete aprinse o lanternă, cotrobăi în poșeta aflată în mâinile celorlalți. Dădu sentința:

-Nu e.

-Bine. La mașină. Repede.

Umbrele se supuseră comenzii fără să crâcnească, alergară câțiva metri pentru a urca într-un vehicul oprit în apropiere. Mașina demară, se îndepărtă silențios.

Pablo se dezlipi de copac. Ce spaimă trăsese. Auzise despre Retiro că ar fi cuibușorul unor traficanți de droguri și al unor tâlhari ce furau carduri bancare, dar n-avusese niciodată de-a face cu astfel de indivizi.

Alergă până la o alee luminată, ajunse la străduța unde lăsase Volvo-ul. Culmea culmilor! Nici urmă de mașină. Citi cuvintele pictate pe ușa garajului: *Nu parcați, avizez macaraua*. Îi luaseră Volvo-ul cu macaraua primăriei. Avea de plătit și amenda. Alți bani, altă distracție.

Luă metroul, intră în Colțul Clasic la zece fără un sfert.

-Pe unde ai umblat, dragule? îl luă la rost Marta.

Pablo observă că ea aranjase pe masa din sufragerie farfurii și două lumânări ca pentru o ocazie specială. Zâmbi involuntar, gest care femeii nu-i scăpă.

-Ce te amuză? îl întrebă.

-Între zece și unșpe deschid magazinul.

-Ai înnebunit? Am închis după-amiază și deschidem la zece?

-Nu e ideea mea. Șeful. Azi e *Noaptea cărților*, a zis că poate vor veni unii să vadă marfa.

-Bătrânul e senil.

-Știi ceva? propuse Pablo.

-Ce? oftă Marta dezamăgită.

-Eu stau la calculatorul din magazin între zece și unșpe, iar tu stai la calculatorul nostru de aici. Și știi ce facem?

-Jucăm o partidă de *Domino*. Cu burta goală.

-Asta e.

-Bine, dragule. Îți pregătesc un pateu cu atun, luăm cina la unsprezece.

-Am fost căutat? se interesă el.

-Te referi la cei doi în costum verde despre care vorbea Raquel?

-La ei.

-Nu. Nici pe stradă n-am văzut pe nimeni cu înfățișarea asta.

-Ce-a zis Raquel m-a pus pe gânduri. Mi-am amintit de doi recuperatori dintr-un film.

-Pablo, tu datorezi bani la Fisc și la Direcția muncii. Ăștia nu folosesc recuperatori.

-Ai dreptate.

-La cine mai ai datorii?

-Câteva mii de euro la două depozite, plus alte mărunțișuri la barurile din cartier. Egal cu zero.

-Așa cred și eu, spuse Marta.

-Bine, mă duc, să nu zică ceva bătrânul, se retrase argintarul luând pachețelul pregătit de ea. Ne vedem peste o oră.

Coborî scările și aprinse luminile din magazin, deschise larg ușa de la intrare. Căldura era la fel de mare afară ca înăuntru.

Se așeză la computer. Începu partida de *Domino* mușcând cu poftă din pateul Martei. Cineva trecu pragul magazinului. *Ia te uită*, gândi Pablo, *bătrânul avusese dreptate, lumea circulă*. Era o femeie blondă, cu o mică arsură triunghiulară pe față. Imediat, argintarul o asocie cu desenatorul. Da, o văzuse prin crăpătura ușii de la etaj când venise cu acesta să întrebe despre manualul *Dominoului*. Era soția lui Alex. Ea nu-l cunoștea.

-Bună seara, salută femeia cu neîncredere așteptând parcă să găsească pe altcineva la măsuță. Ați primit recent cărți?

-Din păcate nu, răspunse Pablo fixându-i arsura de pe față. Intenționăm să desființăm raftul cu cărți.

2.12

-Știi, Marta, se întinse argintarul leneș sub pătură, în diminețile de după cinele noastre romantice patul ăsta are magnet. Nu te poți dezlipi de el.

-Patul? Nu eu? rosti ea cu ochii închiși.

Zâmbea obosită, sânul îi era piatră caldă în palma lui Pablo. Ar fi dorit să rămână așa, învăluită în oboseală dulce.

-Raquel mi-a lăsat lungi șuvițele bretonului, spuse ea.

-Ce ziceai? mormăi argintarul ocupat cu sărutatul sprâncenelor.

-Că merg iar la coafor, să-mi taie Raquel din vârfuri. Nu-mi place cum le-a lăsat.

-Îți spun eu, a făcut-o intenționat. Să mai plătești o dată.

-Nici vorbă, replică ea. Nu fi rău.

-Glumesc, se justifică el.

-Drept pedeapsă, o să pregătești micul dejun.

-Ce vrea să servească prințesa?

-Chec... cu puțin lapte.

-S-a făcut. O bucată de tortilla vrei?

-Nu.

Pablo se ridică din pat, făcu un duș fulger. Pregăti în grabă micul dejun.

-Mâncăm în bucătărie, îi strigă Marta care se spălase la rândul ei și se îmbrăca.

Așezați la masă, lângă fereastră, puteau vedea de sus traficul din strada La Palma.

-Ce crezi? întrebă Pablo. N-ar fi bine să vorbești cu Conchita? Tu te înțelegi cu ea mai bine decât eu cu Pedro. Să nu creadă că-i purtăm pică.

-Înainte de coafor merg la locutorio s-o sun, spuse bruneta luând indecisă o bucată de tortilla. E ieftin dacă sun de la Toni.

-Ai zis că nu vrei tortilla, îi aminti el.

-O să spionez masa japonezei, să văd dacă încă are jocul, spuse ea ignorându-i observația.

-Să-l întreb și pe Toni, rosti argintarul privind camioneta oprită pe trotuar să descarce pâine pentru Mustața Galbenă. Poate după amiază. Trebuie să plătesc amenda pentru parcare.

Terminară de mâncat și coborâră împreună. Pablo să deschidă magazinul, Marta să meargă la coafor.

-Întârzii mult? întrebă el.

-Nu. De la locutorio mă duc la coafor și vin acasă.

Bruneta ieși. Argintarul se așeză la computer, interesat să arunce o privire peste stocul de marfă. Se gândi să-l sune pe cocoșat, să-i spună că nu vânduse nimic în *Noaptea cărților*. Amână discuția. Oricum, bătrânul urma să treacă pe la magazin.

Nu-și dădu seama cât de repede se scurse timpul până când pe ușă intrară cei doi. *Ei sunt*, își spuse Pablo gândindu-se imediat la descrierea coafezei. Aveau, cum spusese Raquel, trăsături faciale orientale și o statură impunătoare, sigur își făcuseră costumele la comandă. Părul le era prins într-un fel de coc la spate. Călcară apăsat pe covorul bej și se opriră în fața argintarului, luat prin surprindere.

-Femeia este? întrebă cel scund, aflat aproape de măsuță.

Avea un accent străin pronunțat, constată Pablo.

-Nu e nicio femeie aici. Pe cine căutați?

-Femeia ta este? întrebă din nou asiaticul legănând sub braț o servietă maro și privind spre scările ce duceau la etaj.

Pe Pablo îl deranja insolenta vizită. Se ridică din fotoliu și spuse:

-Ce doriți? Ăsta e magazin de antichități. O cunoașteți pe soția mea?

-Unde este?

-Va reveni de la coafor, în curând.

Cine erau namilele? Ce vroiau? De ce-o căutau pe Marta? Întrebările astea dădeau ocoluri în mintea argintarului fără să primească răspuns. Bărbatul aflat în spate se uita la o sabie de samurai. Renunță după ce primul îi adresă câteva vorbe.

-Ce doriți? repetă Pablo.

- ...La revedere, salută străinul cu servieta și se întoarse pe călcâie îndreptându-se către ieșire.

Celălalt îl urmă.

-La revedere, bolborosi argintarul ușurat.

Bărbații închiseră ușa dispărând la fel de repede precum apăruseră. *Sigur erau tipii despre care vorbise Raquel,* gândi Pablo. Nu reușea să înțeleagă scopul vizitei lor.

Sună telefonul fix de pe măsuță. Era cocoșatul.

-Bună, don Luis.

-Ce faci, Pablo? A mers totul bine aseară?

-Am deschis cum ați spus, între zece și unșpe. Nu s-a vândut nimic.

-A intrat cineva?

-O singură persoană.

-Femeie sau bărbat?

-Are importanță?

-Femeie sau bărbat?

-Femeie.

- ...Aha, se auzi la capătul firului vocea dezamăgită a cocoșatului.

Ciudat, cugetă argintarul, *parcă bătrânul ar fi vrut să audă cuvântul „Bărbat”*. Și chiar vroia, deoarece continuă să întrebe:

-Și n-a intrat niciun bărbat în magazin?

-Nu. De ce?

-Dar azi dimineață?

-Ba da. Au intrat doi grași. Ciudați, în costume verzi...

-Trebuie să închid, îl întrerupse cocoșatul. Mai vorbim.

-La revedere, salută Pablo realizând că bătrânul se deconectase.

Ce să facă? Nu-și găsea locul pe scaun. Deveni brusc cuprins de agitație, simți că trebuia să întreprindă ceva. S-o sune întâi pe Marta, să-i spună de vizita celor doi. Dacă asiaticii aveau de gând s-o caute la coafor?

Formă numărul ei și așteptă. Telefonul era închis. Marta nu oprea niciodată mobilul. Argintarul sări în picioare. Era îngrijorat. Lăsă computerul aprins și părăsi Colțul Clasic încuind în urmă.

Intră la coafor. Raquel se ocupa de părul unei adolescente blonde.

-Bună, Marta a fost pe aici? întrebă din ușă.

-A plecat soția ta. Are o coafură de vedetă, o să-ți placă, îl asigură Raquel masând părul blondei cu vopsea neagră.

Pablo o lăsă să-și facă treaba și merse la locutorio. Culmea, ușa era încuiată. *Închis* scria pe geam. *Nu se poate*, se enervă argintarul. Desluși o mișcare dincolo de sticlă, își dădu seama că cineva era înăuntru. Strigă cu toată gura:

-Toni, sunt eu, Pablo! Toni!

Auzi pașii cuiva venind să deschidă. Era barmanul.

-Ce vrei, Pablo? întrebă el.

Fața lui Toni nu era cea a gazdei amabile. Înăuntru, argintarul o zări pe japoneză cu fața plânsă. Sigur se certaseră.

-A trecut nevastă-mea pe aici, să dea un telefon? întrebă.

-Ați înnebunit cu toții! Mă scoateți din minți! exclamă Toni.

Se adresă japonezei:

-Nanako, soția lui Pablo a fost la locutorio?

-Da. A vorbit la telefon, puțin.

-Altceva? îl întrebă barmanul pe vizitator.

-Nimic, se retrase argintarul un pas înapoi. Nu știu. Nu știu unde e soția mea...

Toni închise ușa cu furie. Continuă să vorbească tare cu japoneza, nu se înțelegea ce. Pablo se întreba încotro s-o apuce. Fugi pe stradă până la chioșcul de ziare de unde Marta cumpăra cataloage de modă. Îl abordă pe vânzător:

-A fost pe aici soția mea? Doamna brunetă, frumoasă, de la magazinul de antichități. Cea care ia reviste.

-A, știu. N-am văzut-o azi.

Își continuă drumul. Unde să caute? Poate Marta se întorsese acasă. Reveni la Colțul Clasic și văzu de departe un obiect așezat în ușa magazinului. Nu înțelese ce era până când se apropie: o păpușă gonflabilă, de un galben aproape portocaliu. Cineva o așezase pe prag, în poziția unui cerșetor apelând la mila trecătorilor. O imagine sinistră.

Argintarul bănui că ceva groaznic se întâmplase. Scoase mobilul cu intenția de a forma 112 când simți o mână nevăzută pe umăr. Se întoarse. Un agent de poliție.

-Pablo Martínez Valdés?

-Sunt eu. Ați venit pentru amenda de parcare?... Ce bine că sunteți aici, se învioră argintarul. O plătesc... Vreau să reclam dispariția unei persoane.

-Despre cine e vorba?

-Soția mea, Marta. Am o presimțire.

-Veniți cu noi la secție, să depuneți reclamația. Avem mașina aici.

Polițistul arătă cu mâna spre autovehiculul de teren cu girofar urcat pe trotuar.

-Luați și păpușa cu dumneavoastră, spuse agentul.

A treia parte

Nanako

3.1

Șoferul camionetei de pâine lăsase cutia cu marfă în bucătărie, Toni se pregătea să-i pună pe tejghea banii pentru ultima săptămână.

-Ține, o sută douăzeci de euro.

-Foarte bine, zise tânărul polonez numărând bancnotele. Pe mâine.

-Pe mâine.

Băiatul își trase șapca pe frunte și plecă să continue ruta de distribuție. La acea oră matinală, în restaurant era liniște, clienții nu veneau ca altădată.

-Sunt toate pâinile. Niciuna nu lipsește, anunță Nanako ieșind din bucătărie cu mâinile ude.

-Excelent.

Dimineața, pe Toni îl încânta chipul soției sale, de o prospețime incredibilă. Când Nanako trecea prin apropierea tejghelei, o privea atent, savurându-i pe îndelete tinerețea.

Femeia se retrase în bucătărie să pregătească gustările pentru clienți. Barmanul căzu pe gânduri, mintea îi zbură în trecut, la ziua în care o cunoscuse.

În urmă cu doi ani și jumătate, primăvara, pe strada Alberto Aguilera. Ploua torențial. Toni aștepta sub umbrelă un agent de asigurări ce nu mai sosea.

O remarcă în mulțime.

Japoneza ieșea din gura de metro Bilbao plângând în hohote. Urca scările, udă leoarcă, în niște haine prea mari pentru ea. Era disperarea întruchipată. Nu vorbea, nu cerea ajutor. Pășea și plângea.

O privi minute la rând, fără să-și poată dezlipi privirea de pe chipul ei.

Puține lucruri îl impresionau pe Toni. Văzuse nenumărați cerșetori și oameni ai străzii, îi considera parte din viață. Dar femeia asta care ofta întruna și despre care, din cauza ploii, nu puteai ști dacă încetase să plângă sau nu, îl șocă profund.

Sosi agentul de asigurări. Barmanul semnă sub umbrelă niște hârtii și-i dădu de înțeles omului că întâlnirea se încheiase:

-Îți transfer banii mâine.

Fără să gândească prea mult, se apropie de necunoscuta rămasă în ploaie ca un actor de pantomimă. Îi adresă câteva cuvinte, nu-și amintea ce. Se aflau sub umbrela lui. Înțelese că nu vorbea spaniola. O întrebă dacă știa engleză. Ea încuviință.

-Te rog, vino cu mine, îi spuse în engleză.

-N-o să-mi faci rău?

-Dacă mă lași, vreau să te ajut... Acceptă.

Scoase mobilul, chemă un taxi care veni târziu și care îi duse până la Mustața Galbenă, închisă pentru renovare.

-Aici locuiesc, îi explică Toni și o invită înăuntru.

Îl privea speriată, cu ochii pe care barmanul îi îndrăgise din prima clipă.

-Mă întreb ce ai putea gândi, zâmbi el. Cel mai greu va fi să ai încredere în mine. Un lucru să știi: nu se va întâmpla nimic. Nimic rău.

Luă din bucătărie un vas de plastic în care puse pâine, brânză și felii de jambon, apucă și o sticlă cu apă.

-Hai, o chemă să urce scările spre camera goală de la etaj închiriată cândva în regim de hotel.

Toni deschise ușa cu cheia aflată în broască la exterior. Lăsă mâncarea și sticla pe pat. În prag, ea îl privea năucă. Ezita. Barmanul aduse din camera alăturată, camera lui, un prosop și haine bărbătești, altele nu avea.

-Uite, vezi cheia? Închizi și nimeni nu va intra. Acum e camera ta, înțelegi?

-Mulțumesc, reuși să șoptească femeia și intră să încuie grăbită pe dinăuntru.

-Vorbim dimineață, îi spuse prin ușă. Noapte bună.

Ce noapte! își amintea Toni. Nu închisese ochii o secundă. Meditase la viața lui în care nu fusese cu adevărat atras de vreo femeie și deodată, iată, japoneza asta dormea în camera de alături. Cu câtă nerăbdare aşteptase dimineața!

Muncitorii angajați să se ocupe de renovare sunară la opt fix. Toni îi lăsă să-și facă treaba și urcă să bată la ușa ei. Îi deschise imediat, da, era fascinantă, el se concentră să vorbească în engleză.

-Bună dimineața.

-Bună dimineața, răspunse femeia.

-Eu sunt Toni. Cum te cheamă?

-Nanako.

-Nana... cum?

-Nanako.

-Nanako, bine. Nanako, te rog, vino să iei micul dejun.

Muncitorii, ocupați să repare tavanul de rigips într-un colț al sălii, fură uluiți să-l vadă pe proprietarul restaurantului coborând scările alături de o japoneză îmbrăcată în haine bărbătești și oferindu-i cu curtoazie un scaun la o masă lângă perete. Toni pregăti micul dejun pentru doi, mâncară fără grabă. Meseriașii continuau lucrul antrenați de muzica unui radio ce emitea melodii din anii optzeci.

Sorbindu-și ceaiul, Nanako povesti despre părinții ei foarte săraci și despre un unchi care, după moartea părinților, o adusese din Japonia în Madrid în urmă cu trei luni ca să-l ajute la administrarea unui bordel din zona Simancas. O abuzase sexual și o dominase în tăcere, ca pe o sclavă privilegiată. În urmă cu două săptămâni, unchiul luase o supradoză de cocaină și murise în biroul lui. Trei dintre bodyguarzii acestuia îi deschiseră seiful cu un aparat de sudură cu argon și furară tot: droguri, bani, bijuterii, după care dispărură. Prostituatele profitară și fugiră care încotro. Ea, rămasă singură, cu o bancnotă de zece euro în buzunar, pornise la întâmplare pe străzile Madridului.

După nopți nedormite, petrecute sub poduri și prin stații de autobuz, ajunsese în halul în care o găsise Toni.

-Nu-i nimic, spuse el. S-a terminat. Dacă vrei, rămâi să lucrezi la mine. Ai lucrat în bucătărie?

-În bucătăria familiei.

-Minunat. Îți voi arăta ce să faci. Vrei să lucrezi pentru mine?

- ...Vreau.

Timp de șase luni trăiră așa. Ziua ea lucra în bucătărie începând să învețe limba și produsele culinare spaniole, peste noapte dormea în cameră cu ușa încuiată. Toni plăti 3000 de euro unuia dintre clienții lui, Domingo, un polițist ce nu se dădea înapoi când era vorba să facă favoruri contracost. Acesta procură acte pentru Nanako, sub numele de Maria Dickens. Barmanul continua să-i spună Nanako, se îndrăgostise de vechiul nume.

Noaptea, după plecarea clienților, la o masă din restaurant, vorbeau vrute și nevrute, mult în spaniolă și tot mai puțin în engleză. Nanako prindea repede limba, era inteligentă și spontană. Treptat, Toni descoperi că era cultă. Citise mult, de la Homer la Hemingway, asculta muzică clasică și operă.

Într-o seară, când ea terminase de spălat tacâmurile, barmanul o întrebă din ușa bucătăriei: *Vrei să fii soția mea?* Nanako se apropie de el și, fără să-l îmbrățișeze, îi răspunse cu primul sărut. Fusese mai degrabă un sărut sub nas, decât un sărut pe gură. După care urcă și se încuie în camera ei.

Toni se ocupă a doua zi de acte și de alte adeverințe medicale. Peste nicio lună, îi bătu la ușă și îi dărui o rochie albă de mireasă. Entuziasmul cu care ea o luă în mâini îl bucură enorm.

Merseră în Peugeot la primărie, de unde ieșiră cu verighetele pe degete. Tot ce își amintea barmanul despre ziua aceea era că Nanako îl chemă înăuntru, în camera ei, să-i restituie rochia de mireasă.

Uneori, serile, după închiderea restaurantului, ea își punea rochia albă și cinau împreună, amintindu-și de începutul vieții lor în doi. Alteori, Nanako se îmbrăca într-un

kimono verde cu desene roz care pe el îl fascina și îl făcea să simtă că trăia un basm, nu o existență obișnuită într-o berărie din Madrid.

Berăria nu era pentru Toni ce și-ar fi dorit de la viață. Lucrase de tânăr ca ziarist, lucrase cu pasiune. Își amintea redacțiile imense de la El Mundo și El Pais, trecuse pe la ambele, regreta emoția redactării articolelor și mirosul cernelei proaspete. Viața de ziarist, prin natura ei, nu era plictisitoare. Să știi azi ce oamenii vor citi abia mâine dădea fiecărei zile o aură specială. Lucrurile se schimbaseră radical pentru Toni când tatăl lui, la volanul autoturismului personal, se ciocnise frontal în Jadraque cu o cisternă ce transporta motorină, murind instantaneu. Evenimentul îl puse în fața unei alegeri urgente: să continue în presă și să vândă restaurantul, sau să renunțe la ziaristică și să preia afacerea de familie. Mama îi decedase cu zece ani în urmă de cancer la sân. Fără rude în Madrid, rămăsese singur.

Se decise să preia restaurantul după săptămâni de ezitare, în momentul în care șeful departamentului Investigații din redacția unde lucra refuzase să-i publice un articol despre ilegalitățile unui proeminent om de afaceri.

-Vezi? îi arătase șeful pagini întregi de ziar cu publicitate pentru firmele dubiosului personaj. Asta îți plătește ție salariul.

-Deci nu-mi publici articolul? întrebase Toni.

-Nu poți scrie împotriva salariului tău, îi replică șeful. Nu poți mușca mâna care te hrănește. Bagă la cap. Fugi și scrie altceva.

Tânărul ziarist fugi, dar nu ca să scrie altceva. Demisionă în ziua aceea. Începu să învețe cum să servească ceai, cafea, bere, whisky, tot ce se putea consuma într-o berărie. Nu după mult timp în viața lui apăru...

-Nanako, strigă el. Adu-mi o cutie cu alune.

-Imediat, răspunse ea.

Femeia aduse cutia cerută și întrebă:

-Mâine mergem în parc?

Ziua următoare era luni, Mustața Galbenă urma să fie închisă *pentru odihna personalului*, cum preciza orarul afișat pe zidul exterior. Toni știa că o entuziasmau plimbările în parc.

-Unde vrei să mergem, Nanako?

-În parcul cu balene.

-Mergem.

-Și la prânz mâncăm pui la KFC.

-De acord.

Ea îi mulțumi cu o mișcare a pleoapelor, închizând ochii pe jumătate. Se întoarse în bucătărie.

Parcul cu balene era parcul Manzanares, unde o alee lungă pavată cu scânduri de lemn trecea printre o mulțime de bazine artificiale. Din bazine țâșneau luându-te prin surprindere coloane de apă despre care Nanako își imagina că erau jeturi aruncate de respirația unor balene imaginare.

Toni observă că nu rămăsese nimeni în local. Adună paharele de pe tejghea, începu să le spele. În timp ce dădea drumul la apă caldă, simți brațele de catifea galbenă ale lui Nanako înconjurându-i mijlocul. Auzi vocea ei șoptindu-i la ureche:

-Te iubesc când faci lucruri și te iubesc când nu faci nimic.

3.2

Era o zi obișnuită de 15 septembrie.

După trei ore de când Toni deschisese Mustața Galbenă, la mesele din berărie clienții păreau interesați mai mult în a frunzări ziarele decât în a face consumație. Dimineața se anunța plină de evenimente. Doi șomeri stăteau cocoțați pe scaunele înalte la tejgheaua din spatele căruia barmanul îi privea cu atenție. Un tânăr roșcovan cu părul tuns în formă de creastă de cocoș și o femeie la vreo cincizeci de ani cu fizionomie caracteristică imigranților din Europa de Est. Ambii veniseră la 11, cum le ceruse barmanul, pentru a aduce câte un curriculum. Toni le luă foile și se retrase în spate, în bucătărie, să le citească. Avea nevoie de cineva calificat să pregătească gustările. Álvaro, bucătarul ce lucrase o viață la Mustața Galbenă, se pensionase stabilindu-se în satul natal, lângă Cáceres.

Pentru barman, săptămânile trecute fuseseră extrem de stresante. El și Nanako deciseseră să deschidă în sala de mese a localului un locutorio. Ideea avea să le pară multora originală, chiar trăznită, dar ultimul cuvânt îl avu Jorge, contabilul, care le spusese că ori găseau o soluție să crească vânzările ori se vor vedea nevoiți să închidă afacerea. Încasările abia acopereau cheltuielile curente. Toni nu era îngrijorat, avea puși deoparte o sutăcincizeci de mii de euro, însă Nanako îl convinse că un locutorio putea fi o sursă suplimentară de venit. Instalaseră douăsprezece cabine telefonice și zece mese cu computere conectate la internet, plus un fax care funcționa ca imprimantă și făcea fotocopii. Încheiaseră contracte cu Moneygram și cu Western Union, erau pregătiți să efectueze transferuri de bani în și din străinătate pentru imigranții din America de Sud și din Europa. Balamucul cu actele fusese epuizant, dar Nanako se ocupase de toate până în cele mai mici detalii. În plus, își întrecea soțul în ce privește mânuirea calculatoarelor. Rămânea de rezolvat o problemă: să angajeze pe cineva în bucătărie la pregătirea gustărilor.

Toni analiza gânditor cele două curriculumuri. Tânărul se chema Ángel și făcuse un curs de bucătar, avea nouăsprezece ani, îi plăceau filmele horror și jumpingul, avea așteptări salariale între o mie și o mie două sute de euro. Femeia, pe nume Veronica, era

româncă, lucrase trei ani în bucătăria unui restaurant din Aluche ce falimentase. *Care să fie alegerea cea bună?* se întreba barmanul. Fu strigat de soție:

-Toni, a venit băiatul de la inscripționare!

-Sosesc.

Barmanul abandonă bucătăria pentru a-l saluta pe slăbuțul în albastru sosit să aplice pe exteriorul ferestrei principale literele LOCUTORIO.

-Bună, sunt Fran, de la Maimuțele Violete.

-Mă bucur. Antonio.

-Am venit.

-Văd.

-Puteți ieși o clipă afară să-mi arătați unde doriți să lipesc literele?

-Desigur. Așteptați, se adresă Toni candidaților la postul de bucătar.

Barmanul ieși în stradă, îi explică lui Fran cum și unde să aplice pe sticlă cuvântul LOCUTORIO. Deoarece pe firma aflată deasupra intrării, lângă numele Mustața Galbenă se aflau inscripționate calificativele *Restaurant* și *Berărie*, îi ceru meseriașului să șteargă cuvântul *Restaurant*. Din momentul desființării sălii de mese, restaurantul dispăruse. Slăbuțul își pregăti o scară și se puse pe treabă. Toni reveni în local, citi iar curriculumurile. Cât ai zice pește, luă decizia. Merse să le-o comunice celor doi. Ieșind din bucătărie, sesiză intrarea un nou client. Înainte de a-l servi, se hotârî să încheie socotelile cu candidații la postul de bucătar. I se adresă roșcovanului:

-V-am citit curriculumul. Dumneavoastră vă mulțumesc, deocamdată *nu*.

Tânărul își schimbă expresia feței. Dezamăgit, insistă:

-Pot să revin?

-Mai încercați, răspunse Toni diplomat, deocamdată *nu*. O zi bună.

Băiatul plecă, în timp ce femeia continua să privească spre barman plină de speranță.

-Tu rămâi pentru o perioadă de probă, îi spuse bătrânei. Cum scria aici că te cheamă?

-Veronica.

-Bine, Veronica. Orarul tău e de la opt la șase, în fiecare zi. Luni închidem. În plus, marți deschidem numai la douăsprezece. Deocamdată îți pot da șapte sute de euro, nu știu mai încolo cum va fi. Îți convin condițiile?

-De acord.

-Ia șorțul ăsta și pregătește o tavă cu salată rusească. Ai în frigider tot ce-ți trebuie. O să-ți explice soția mea.

-Da, domnule.

Toni aruncă prin fereastră o privire spre slăbuțul cocoțat pe scară și poposi în sfârșit în fața noului venit. Era Alex, vecinul de vizavi, lucra ca desenator la o revistă locală. Niciodată nu consuma mai mult de o băutură răcoritoare, fie era sărac, fie era mână strânsă.

-Bună, Alex, salută barmanul. Cu ce te servesc?

-O Coca Cola.

-Fără gheață, ca de obicei?

-Nu. De data asta cu gheață.

Numai o Coca Cola, ca întotdeauna, constată Toni. Se gândi să-i ofere ceva lângă băutură. Îl întrebă:

-O gustare?

-Nu, nimic.

Barmanul desfăcu o sticlă de Coca Cola de două sute de mililitri și o vărsă peste trei cuburi de gheață, într-un pahar înalt. Desenatorul nu întârzie în a-l goli. *Sigur n-o să ceară încă una*, își spuse barmanul. Îl uită pe Alex văzând că în berărie intra altcineva. O persoană incomodă, nedorită chiar, Pablo, argintarul de la magazinul de antichități din colț. Cândva un client care lăsa în casa de bani de la Mustața Galbenă sute de euro

lunar, dar care de o vreme venea, consuma, și-i cerea lui Toni să noteze suma pentru a plăti ulterior. *Nici afacerea lui nu merge*, își spunea barmanul cu un sentiment de solidaritate, și îl servea. Totuși, își propuse să fixeze la o sută de euro limita datoriilor lui Pablo. Când avea să treacă de o sută de euro, gata cu băutul pe datorie.

-O bere mică, Toni, ceru Pablo.

-Mda, se conformă barmanul prost dispus intuind că nu avea să vadă niciun cent de la argintar.

Pregăti sticla scundă fără să pună alături obișnuita gustare.

-Salut, Alex, se adresă anticarul către desenator.

-Ce mai faci? veni răspunsul de la celălalt capăt al tejghelei.

Pe strada asta toți se cunosc, gândi barmanul amintindu-și de vremurile bune când localul se umplea de lume, îndeosebi în serile cu meci de fotbal. Acum, deși cumpărase un televizor enorm și folosea odorizante cu parfum de ocean, aglomerația microbiștilor rămăsese o amintire.

Nanako făcuse curățenie în locutorio și intră în berărie pentru a spăla ferestrele pe dinăuntru. *E atât de frumoasă, oamenii ar trebui să plătească numai ca s-o vadă*, își spuse Toni rămas cu gândurile în lumea financiară.

Japoneza folosea apa cu detergent dintr-o găleată verde ca să curețe sticla ferestrei principale. Toni, nemulțumit, observă cum slăbuțul lipea distrat literele pe partea cealaltă a geamului zâmbindu-i soției lui. Fără să plătească.

-Nanako, strigă barmanul. Ai șters de praf ecranele computerelor?

-Da, sigur.

Toni nu știa cum s-o îndepărteze de fereastră și de slăbuțul de pe scară.

-Mai șterge-le o dată.

-Dar, Antonio, se miră japoneza.

Barmanul repetă imperturbabil:

-Te rog, mai șterge-le o dată.

Nanako își opri un nou protest mușcându-și buzele și reveni în locutorio. *Problema lui Nanako*, gândi Toni, *era că zâmbea tuturor, și normal că toți îi întorceau zâmbetul*. Afară, lângă mașina de la Maimuțele Violete, oprise o furgonetă pentru transportul persoanelor handicapate. Barmanul privi să vadă pe cine aduceau. Pablo îl abordă, aplecându-se peste bar:

-Toni...

Vocea îi era doar o șoaptă.

-Spune, îl repezi barmanul sigur de ceea ce urma să audă.

-Știi, în ultima vreme mi-a mers rău, n-am la mine bani să-ți plătesc berea.

E timpul pentru o discuție deschisă, își zise Toni.

-Pablo, omule, îmi spui asta de patru zile. Uite, am notat pe o foaie tot ce ai consumat.

-Eu ți-am spus să notezi, se apără Pablo.

Barmanul fu ferm:

-Pablo, nu se poate așa, trebuie să-mi lași ceva.

Argintarul nu își găsea cuvintele, era evident că mintea lui căuta o soluție pentru a ieși din impas:

-Uite, telefonul nu ți-l pot lăsa. Mă sună unii alții, adăugă băgând mâna în buzunar. Îți las asta.

Puse pe tejghea un fel de plic pătrat.

-Ce-i înăuntru? întrebă Toni.

-O să vezi, evită anticarul să dea lămuriri. Mai vorbim. Nu te uit, nu-ți fie teamă.

Pablo salută și dispăru. Barmanul lăsă plicul alb peste hârtia unde notase datoriile.

Curând, plecă și desenatorul.

Rămas fără clienți, Toni continua să-l privească cu un ochi critic pe slăbuțul care-l fixa și el prin cercul ultimului O din cuvântul LOCUTORIO. *Maimuțele Violete, ce nume țicnit*, opină barmanul. Își dădu seama că unii ar putea considera la fel denumirea Mustața Galbenă. Numele fusese ales cu ani în urmă de tatăl lui, a cărui mustață stufoasă devenise proverbială în cartier.

-Ce ți-a lăsat Pablo? întrebă Nanako ieșind din bucătărie și venind în spatele barului.

-Aha, m-ai urmărit, glumi Toni încercând să risipească răceala cuvintelor adresate adineaori.

-Serios. Ce ți-a lăsat?

-Să vedem, rosti misterios barmanul apucând husa albă. Niște CD-uri, așa ceva. Sunt două CD-uri.

-Le-ai cumpărat?

-Nu. Mi le-a lăsat până-și va plăti datoria. Uite, pe fiecare CD scrie ceva: *Dominoul viselor*.

Nanako încremeni la auzul cuvintelor. Toni nu sesiză uluirea din ochii ei, deoarece Veronica ieșise din bucătărie să anunțe:

-Salata rusească este gata.

3.3

Toni se trezi în zori, deranjat de zgomotul infernal venit din stradă. Era mașina de gunoi. *De obicei, ăștia lucrează noaptea*, își spuse și se întoarse să privească ceasul. Era șapte fără un sfert. Nicio grabă. Berăria deschidea la opt. Răsucindu-se spre ceas, se descoperi singur pe cearșaf. Unde putea fi Nanako? Ușa băii era deschisă, dinăuntru nu se auzeau zgomote. *Bizară chestie*, concluzionă și sări din pat direct în papucii de casă. Gunoierii își terminaseră treaba cu containerele, duseseră camionul și gălăgia undeva în cartier, departe.

Barmanul își puse un pahar cu apă din sticla de pe noptieră, porni în căutarea japonezei. În cealaltă cameră de la etaj nu se afla. Coborî scările în berărie. Da, la parter era. Dinspre locutorio se auzea zumzetul făcut de unitatea centrală a unui computer în funcțiune. Nanako, în pijamaua cu flori, stătea pe scaunul de la postul cinci, cu capul aplecat înainte, absorbită de ce vedea pe ecran. Din când în când atingea tastele, fără să plece privirea. Îl simți pe Toni apropiindu-se și îl salută, cum altfel?, cu zâmbetul ei infinit.

-Hei, stai lângă mine, îl invită pe scaunul de la postul patru.

-Ce faci? întrebă barmanul privind ecranul unde o femeie brunetă pășea pe poteca unei păduri de conifere.

-Stai jos.

-Dacă ți-ai pierdut noaptea să reconfigurezi calculatoarele, ce pot zice? N-a meritat. Poți instala programele ziua.

-Nu-i asta, vreau să-ți spun ceva.

Toni o privea mut, neștiind ce să creadă.

-Îți mulțumesc pentru cadoul făcut, spuse cu ochii strălucind și îl sărută tandru pe buzele umede.

-Cadou? Ce cadou? se bâlbâi barmanul luat prin surprindere.

-*Dominoul viselor*. Jocul.

-Vorbești de discurile de la argintar?

-Da. *Dominoul viselor*. E un joc... e absolut uluitor.

Vorbea cu o bucurie care pe Toni îl încântă, dar în același timp îl sperie. Pentru el, era o bucurie necunoscută. Ce putea fi atât de extraordinar la jocul lăsat de Pablo?

-Nanako, tu ai rămas un copil, dădu sentința mângâindu-i părul mătăsos.

-Așa e, încuviință ea. Dar sunt copilul tău.

-Hai, spune-mi odată. Ce-i cu jocul ăsta?

-Fii atent. M-am jucat ieri un pic și mi-am dat seama că e ceva special, dar aseară eram obosiți amândoi și n-am avut timp să vorbim. Pe la trei noaptea m-a trezit un zgomot de sticlă spartă. Niște cheflii. N-am reușit să adorm la loc și am coborât în locutorio să joc.

-De ce zici că-i special?

-Fii atent, repetă ea. Sunt niște chestii, jocul efectiv iese din tipare. Îl poți juca numai conectat la Internet.

-Majoritatea jocurilor sunt așa, replică Toni.

-Așteaptă. Ai dreptate, majoritatea sunt așa... Ascultă-mă. Niciodată nu ți se permite să abordezi același scenariu. Odată încheiată partida, scenariul a dispărut. Definitiv. Cu excepția cazului când reiei o partidă întreruptă. De câte ori te conectezi, ți se oferă posibilitatea să alegi între diferite scenarii, mereu altele. Ai opțiuni: misiune, vis, jurnal.

-Până aici am înțeles. Nu văd scânteia aparte.

-Meniul e în opt limbi.

-Nu-i mare lucru.

-Stai puțin. Pe parcursul partidei, la subsolul ecranului, pe banda asta galbenă, o vezi, se derulează un text care descrie ce faci în timp ce joci. Înțelegi, Toni? În timp ce joc, am libertatea de a alege, pot să o iau la dreapta sau la stânga, pot să creez pentru avatarul meu replica asta, sau aia, sau oricare alta, pot să mă îmbrac așa sau așa, dar

orice aș face, la subsol se scrie instantaneu povestea *mea*. Nu e vorba de un text banal. E o scriitură de calitate, ca și cum Mark Twain ar descrie instantaneu ce fac eu. Uneori textul e poezie pură.

-Instantaneu? Asta, da, pare interesant.

-Și nu-i doar atât. Dacă vrei, la terminarea partidei poți salva textul în format pdf și îl poți citi ca pe o povestire.

-Chestia asta se poate face în opt limbi?

-În opt limbi, confirmă Nanako convinsă că reușise să-i trezească soțului ei interesul pentru *Dominoul viselor*.

-Și care-i scopul jocului? Ce urmărești când joci?

-Uite, jocul este în mod normal pentru doi jucători, un bărbat și o femeie. De aceea în husă sunt două CD-uri. Câte unul pentru fiecare jucător. Pe parcursul partidei, jucătorii caută modalități de a-și exprima tandrețea unul pentru celălalt. Bine, poți juca și singur, dar în mod normal e pentru doi. Abia aștept să-l jucăm împreună.

-Clienții noștri matinali abia așteaptă să deschidem berăria. Jucăm diseară, de acord? Dar nu mi-ai spus care-i finalul jocului.

-De fapt, nu cred că există un final.

-Cum să nu existe final?

-Din videourile demonstrative pe care le-am văzut, am înțeles că la un moment dat partida ajunge la apogeu, partenerii se îmbrățișează, și atunci apar doi luptători de sumo care despart jucătorii ducându-i spre destinații diferite. Nu în toate partidele se întâmplă așa.

-Sumo e sportul în care adversarii se împing cu burțile?

-Îhî.

-Ce invenție, se minună Toni. A ieșit de mult pe piață jocul ăsta?

Barmanul aștepta un răspuns. Soția lui tăcea.

-Nanako, am întrebat dacă a ieșit de mult pe piață jocul ăsta?

-Aici e lucrul cel mai special dintre lucrurile speciale pe care le are *Dominoul viselor*. Nu există nicăieri în meniu numele fabricanților și nicăieri pe net nu există informații despre joc.

-Imposibil. Înseamnă că nu-i legal. Trebuie să fi vorbit cineva despre *Dominoul viselor* pe vreun forum, undeva.

-Chiar dacă ar fi așa, n-am găsit nicio urmă. E posibil ca fabricanții să fie hackeri și să șteargă orice le-ar dezvălui identitatea.

-N-are sens. De ce să creezi un joc și apoi să distrugi informațiile în legătură cu el? Mi-ai spus că joci conectându-te la Internet, iar conexiunea funcționează. Azi noapte ai jucat, nu-i așa?

-Întocmai, șopti Nanako strângându-i mâna. De aceea ți-am spus că jocul e special.

-Bine, se scutură Toni. Despre vise vorbim mai târziu. Realitatea îmi spune că la opt trebuie să deschidem. Hai să pregătim micul dejun.

-Doar o chestie, îl opri ea.

-Spune-mi.

-Jocul este al tău? Pablo, de la Colțul Clasic, ți l-a făcut cadou?

-Nu prea. Mi-a dat de înțeles că mi-l lasă până plătește datoria.

-Atunci, te rog ceva. Fă ce știi ca jocul să rămână pentru noi, imploră japoneza privindu-l în ochi. Puține lucruri mă încântă ca *Dominoul*.

-Bine, bine, încuviință el. Voi găsi ceva să-i spun. Hai să luăm micul dejun.

Nanako puse CD-urile pe etajera de lângă computer și îl urmă în berărie. Ciuguliră în grabă gogoși reci cu cafea. Se îmbrăcară și reușiră să deschidă cu puțin înainte de opt, la timp pentru ca noua bucătăreasă, Veronica, să înceapă a doua ei zi de lucru. Toni luă de pe prag ziarele Marca, El Pais și El Mundo. Le răsfoi pe tejghea, atent la textele semnate de foștii colegi. Peste tot, articole despre criză și despre conflictele

internaționale, mai puțin în ziarul de sport care bătea monedă pe un posibil transfer bombă al unui jucător francez la Real Madrid.

Pe la unsprezece, în berărie intră Alex, desenatorul, salutând și trecând direct în locutorio.

-O oră de Internet, la masa zece dacă se poate, auzi barmanul vocea lui Alex.

Masa cerută de desenator era retrasă, cu greu puteau vedea alte persoane aflate în sală ecranul de la postul zece. *De ce-o fi cerut masa zece?* se întreba Toni. Șirul gândurilor îi fu întrerupt de o arătare care solicită să fie servită:

-O bere fără alcool.

Omul, la vreo șaizeci de ani, avea părul rar, era cocoșat. Deasupra ochiului stâng ieșea în evidență o cicatrice în formă de cruce înclinată. Dacă o asociai cu montura rotundă a ochelarilor, ai fi zis că cineva încercase să joace X-O pe fața lui.

Barmanul îi oferi berea.

-Cum merge afacerea? întrebă cocoșatul.

Mulți clienți îi puseseră întrebarea asta proprietarului de la Mustața Galbenă, dar acum Toni avea impresia că interesul neobișnuitului client nu era unul oarecare.

-Merg afacerile în zonă? întrebă omul din nou văzând că barmanul nu se sinchisise să răspundă.

-De ce vă interesează? răspunse Toni cu o întrebare.

-Eu știu, mormăi bătrânul. În caz că vreau să mă mut pe aici.

-Pe strada La Palma? ceru barmanul detalii.

-Eu știu?

Cocoșatul punea întrebări, dar nu părea dispus să răspundă când el era cel întrebat. Toni avu o bănuială vagă: putea fi un agent de la Fisc, sau de la Protecția consumatorului. Îi așeză lângă halba cu bere o farfurioară gemând de calmari prăjiți, să fie mulțumit omul.

-Afacerile merg așa și așa, lansă barmanul o momeală în speranța că va scoate ceva de la omuleț.

-A mea o să meargă, rosti bătrânul.

-A dumneavoastră?

-Da, a mea. Cumpăr afacerea anticarului din capătul străzii. Colțul Clasic. Renunță la magazin.

-Sincer... nu eram la curent.

-Da, vreau să cumpăr afacerea ratatului ăsta, sublinie cocoșatul cu o voce sarcastică ce îl situă irevocabil pe lista cu persoane antipatice din mintea lui Toni.

Bătrânul mâncă și bău totul, plecă după cinci minute.

Barmanul privi spre locutorio, o văzu pe Nanako așezată la tejghea. Era absorbită de ce vedea pe ecran, la fel cum o găsise dimineață. Toni nu știa că japoneza descoperise un lucru uluitor. Clientul de la postul zece se conectase la Internet și juca *Dominoul viselor*.

3.4

Nanako decise să nu-i spună nimic lui Toni despre clientul care jucase ieri o partidă de *Domino* la postul zece. Nu vroia să îl împovăreze cu asta. Avea el destule pe cap. Japoneza, la tejghea în locutorio, își odihnea mintea. Terminase de jucat singură o partidă de *Domino*. Jocul îl interesa și pe Toni, dar fiind mai toată ziua la bar nu-i rămânea timp să joace. Nanako își privi prin ușa deschisă soțul ocupat să aranjeze în mica vitrină niște tăvi cu gustările pregătite de Veronica.

Japoneza văzu intrând în local un bărbat blond, cu părul neobișnuit de lung, a cărui figură i se păru cunoscută. Străinul se apropie de Toni. Sala berăriei și cea de la locutorio erau ca două cutii de rezonanță deschise una spre cealaltă. Ce se vorbea într-una se auzea cu ușurință în cealaltă, și invers. Nanako ciuli urechile ca să înțeleagă ce vorbesc cei doi. Nu misteriosul client vorbi primul, ci Toni:

-Pablo, ești de nerecunoscut.

Parc-ai fi coborât din reclamele de la coafor, vru să zică barmanul, dar argintarul îl opri:

-Pssst. Să nu te audă cineva. Am o grămadă de datorii în cartier.

E Pablo, de la Colțul Clasic, își zise japoneza. Presimți că omul urma să vorbească cu barmanul despre CD-urile cu *Dominoul* pe care le lăsase cu câteva zile înainte, deveni brusc atentă la conversația din berărie.

-Și în localul ăsta ai ceva datorii, se adresă Toni laconic argintarului.

-De-aia am venit, mărturisi Pablo băgând o mână în buzunarul drept al pantalonilor. Nu țin minte cât trebuie să-ți dau, uită-te pe notițele tale.

Barmanul se conformă încordat și îi comunică:

-62 de euro.

-Deci 62 de euro, repetă papagalicește argintarul punând câteva bancnote pe tejghea. Dă-mi o halbă de bere, ține 65. Păstrează restul.

Toni se execută, îi lăsă lângă bere o farfurioară cu cartofi în sos picant. Pablo își umezi buzele cu spuma rece din halbă și rosti cuvintele pe care le anticipase Nanako:

-Poți să-mi înapoiezi plicul alb pe care ți l-am lăsat ultima dată?

Barmanul dădu din umeri răspunzând mirat la întrebare:

-Plicul? Ce plic?

-Ți-am lăsat un plic alb, ieri, când n-am avut cu ce să-ți plătesc. Îți amintești?

-Pablo, își continuă Toni reprezentația, eu la sfârșitul zilei fac un fel de curățenie generală și arunc tot ce prisosește. Îmi amintesc că în plicul tău nu erau bani, doar niște discuri.

-Da, discurile alea le vreau.

Argintarul aștepta alte explicații, dar dialogul ajunsese în impas.

-Stai puțin, tresări barmanul amintindu-și ceva important și privi spre nevastă-sa. Nanako, știi ceva de un plic alb lăsat aici de cineva?

Femeia răspunse fără să clipească:

-Nu.

-Îmi pare rău, Pablo, comentă Toni ca și cum ar fi deplâns moartea cuiva.

Clientul deghizat era descumpănit.

-Dar zi, ce era pe discuri? se interesă barmanul.

Pablo bău o gură de bere, rosti enervat:

- ...Nimic important.

Termină de consumat cartofii și berea, întrebă:

-Toni, dacă dau un telefon din locutorio, plătesc aici sau...?

-La nevastă-mea, în spate. Se ocupă ea.

-Bine, mersi.

Argintarul se îndreptă spre Nanako, grăbită să ascundă CD-ul cu *Dominoul viselor* pe care îl scosese din computer la sfârșitul ultimei partide.

-Bună ziua, salută cu complezență Pablo. Pot intra în orice cabină?

-În oricare, acceptă japoneza vizibil stânjenită să-l vadă pe argintar cu perucă.

-În 6? mai întrebă acesta.

-Foarte bine. În 6.

Pablo intră în cabină, formă un număr pe care-l citi de pe telefonul mobil. Nanako îl auzi vorbind cu un oarecare Pedro despre afaceri cu antichități, reținu cuvintele *mii de euro, magazin* și *profit*. Japoneza constată că argintarul știa să-și controleze furia, de câte ori părea că interlocutorul îl provoca ducea mâna la frunte și închidea ochii făcând un efort să nu-și arate nemulțumirea.

După zece minute, Pablo reveni la tejghea. Să plătească, credea Nanako. Dar argintarul ceru altceva:

-O oră de Internet.

-Sigur. Luați loc la postul 3. Plătiți când terminați.

-Numărul 3? Mersi.

Se așeză la masa repartizată. Nanako descoperi că vecinul de la Colțul Clasic începuse o partidă de *Domino* cu o femeie pe nume Marta. Întâi desenatorul, acum Pablo! *Incredibil, incredibil*, își spuse. După fix o oră, timp în care Nanako își făcuse tacticos manichiura, argintarul încheie partida și băgă în buzunar CD-ul folosit la conectare. Plăti japonezei lăsând bacșiș și plecă.

Nanako cunoștea deja doi bărbați care posedau *Dominoul viselor,* dar se reținea să vorbească cu Toni despre asta.

Luă un CD gol și încercă să facă o copie după unul dintre discuri. Jocul nu se lăsa copiat. Protecția fișierelor era puternică, niciunul dintre codurile general cunoscute nu dădea rezultat. Ce putea face? Îi veni subit o idee. Merse la bar.

-Toni, ai terminat cu Veronica?

-Spală vase. De ce? Ai nevoie de ea?

-Ar fi bine s-o învăț câteva lucruri simple. Să încaseze convorbiri telefonice și să conecteze computerele la Internet. Dacă va trebui să mă înlocuiască.

-Grozav. Dar nu cred c-are habar ce înseamnă să manevrezi un computer...

-Te rog, trimite-o la mine când termină cu vasele.

- ...V-am auzit, apăru Veronica din bucătărie scuturându-și mâinile de apă. Am terminat spălatul vaselor. Cât despre Internet, nu sunt inexpertă. Vorbesc în fiecare săptămână pe messenger cu fetele mele.

Toni se rușină de ceea ce spusese, o întrebă:

-Sunt mari fetele?

-Amândouă merg la facultate. De aceea muncesc, să le plătesc taxele. Cea mare vrea să facă masteratul.

-Veronica, zise barmanul. Du-te cu soția mea, o să te învețe cum poți încasa banii la locutorio. În caz că trebuie s-o înlocuiești.

-Am înțeles, domnule. Cu plăcere.

Nu-i femeie rea, românca asta, observă Toni. Fu chemat de un client care cerea cafea cu gheață.

Nanako o duse pe Veronica la tejgheaua din locutorio, trase un scaun pentru ea. Un peruan terminase convorbirea cu cineva din țara sa. În același moment, aparatul de pe masa japonezei scuipă afară un tichet pe care scria numărul cabinei, 5, și costul convorbirii, 2 euro și 20 de cenți.

-Ai văzut, Veronica? Când un client pune receptorul jos, tichetul iese automat. Uite aici, ai 12 cârlige, câte unul pentru fiecare cabină. Trebuie să agăți tichetul de la cabina 5 în cârligul 5. Când clientul termină, trece pe aici și plătește. Fie că e vorba de o convorbire sau de mai multe. Ai înțeles?

-Da, doamnă.

Peruanul trecu pe la tejghea, japoneza încasă costul convorbirii.

-Încă ceva, Veronica. Sunt clienți care intră, dar nu trebuie să plătească. Asta înseamnă că la celălalt capăt nu a răspuns nimeni, că sună ocupat, că nu este disponibil, sau chestii asemănătoare. Bine, să-ți arăt cum faci când pornești un computer și cum poți limita sau prelungi timpul de conectare. Avem aici o mică rețea de 10 computere, cu ăsta 11. Computerul meu e pentru administratorul rețelei.

După ce explică detaliile, pe Nanako o frapă ușurința cu care românca asimila informațiile. Mai mult, Veronica știa să instaleze programe și să descarce muzică și filme de pe torente.

-Fetele m-au învățat, se amuză ea.

Japoneza descoperi că avea un înlocuitor ideal. O lăsă pe româncă să stea pe scaunul ei, să capete experiență.

-Veronica, am treabă. Ne vedem peste o oră. Dacă vrea cineva să trimită bani, roagă-l să revină.

-Bine, doamnă. Fiți fără griji.

-Mulțumesc.

Japoneza luă din sertar funda albă cu *Dominoul viselor* și merse să-i spună deoparte barmanului:

-Toni, am încercat copiez jocul. S-avem o rezervă, în caz că se uzează CD-urile.

-Și?

-Nimic. Imposibil de copiat. Vreau să mă duc la Top Computer, să-mi facă o copie.

-Se descurcă Veronica în locutorio?

-N-o cunoști pe Veronica, zâmbi larg Nanako și dispăru trecând prin rețeaua de mărgele colorate.

Afară, japoneza se văzu obligată să clipească des pentru a-și obișnui ochii cu soarele arzător. Porni pe strada La Palma, ajunse repede la vitrina înțesată de accesorii

informatice deasupra căreia scria cu litere de-o șchioapă Top Computer. Era deschis. Înăuntru găsi un bărbos desfăcând cu șurubelnița carcasa de la o unitate centrală.

-Bună, vă ajut cu ceva? o întâmpină el.

-Da. Vreau să copiez un CD și nu reușesc.

-Să văd.

Nanako scoase discul și-i arătă fața pe care scria cu mov *Dominoul viselor*.

-Doar un CD? întrebă bărbosul. Floare la ureche.

3.5

Nanako: conectată.

Scenariu: Jurnal intim.

Am, așa, o piele de culoarea caiselor, cum n-are nimeni aici în oraș. Ochii mei se unduiesc sub pleoape, ca gondolele. Astăzi am înțeles un lucru. Sunt conștientă de existența trupului meu numai când mă doare, când mănânc, beau, transpir, scuip, obosesc, doresc un alt trup. Ciudat... Cât am gândit asta, n-am fost conștientă de existența trupului meu. N-am avut trup.

*

Sunt fericită. Am inima veselă. Toni mi-a promis că mă va duce la plimbare în parc. Acolo, pe frunze și sub frunze, îl voi săruta, îmbrățișa, mușca...

*

Nu înțeleg de ce-i atâta agitație în oraș. Au înnebunit cu toții. Urlă trecătorii, urlă sirenele, urlă vântul și ploaia prin ganguri. În vacarmul ăsta e greu să-mi cobor întrebările în degete. Am nevoie de liniște, când scriu.

*

Afară e răcoare și semiîntuneric, ziua de azi seamănă cu o dimineață lungă. Mi-am ridicat capul din perna cu pene să privesc pe fereastră. În zori, prefer oglinzii imaginea proaspătă a grădinii udată de rouă. Pot spune că sunt eu, cu ochii umezi, cu păsări în păr.

*

Am stat minute întregi la oglindă. Sunt frumoasă. Ah, cum îmi răsar mâinile din umeri, cum mi se întâlnesc picioarele în trup. Buzele mi-s pline. Pielea netedă. Și-mi tremură sub bluză, când mișc, sânii mereu albi și câte o singură dată roz. M-am privit mult, mută de uimire. Așa m-a găsit Toni.

*

E seară. Sunt dusă pe gânduri. E numai umbră. În mine, și afară din mine.

*

M-a ajuns dorul de Toni. Nu știu unde-i și, am spus-o, m-a ajuns dorul. Cum să descriu ce mă apasă? Nu mă pot face înțeleasă celui care va citi aceste rânduri decât strigând, strigând către ecranul alb. Ascultați-mă:

*

Am visat cu Toni.

Se făcea că ne aflam într-o livadă de meri, peri, pruni, caiși fără mere, pere, prune, caise. Mă îmbrățișa. Îi vedeam un obraz, cel arătat de lumina venită dinspre sud. Începu să mă legene într-un dans ușor, mutându-și buzele de pe umărul meu stâng pe urechea stângă, de pe ureche pe gât și iarăși pe umăr. Acolo, în livadă, singuri, nu scoteam o vorbă. Ne lăsam înconjurați de tăcere și de brațe. Fiecare, de brațele celuilalt.

*

Stau întinsă pe sofa și citesc.

Într-o altă cameră, Toni face același lucru. Gândul meu îl cheamă. Încerc să regăsesc gustul sărutărilor lui rămase între dinți. Ne desparte un perete opac, dar îi zâmbesc. Îmi răspunde cu zâmbetul lui. Vreau să cred asta. Cred asta.

*

Mintea mea dispune de o capacitate stranie. Transformă sunetele în imagini. E suficient să am ochii închiși. Aștept un sunet și încerc să-l traduc. Îl transform în imagini. Adesea nu-mi iese. Adesea reușesc.

*

Sărutul dat azi dimineață lui Toni a rămas neterminat.

A sunat telefonul. El s-a desprins din îmbrățișare. A mers să răspundă.

Brațele mele l-au eliberat. L-au regretat. Ar fi vrut mai mult.

Mi-am continuat ziua cu sentimentul că am lăsat în voia valurilor o corabie pe care n-o voi revedea o vreme.

*

Dac-aș putea să păşesc pe coridoarele minții lui Toni, să văd gândurile și dorințele lui ca pe niște uși. Să bat. Dacă dorește, să deschidă. Dacă nu, nu. Voi putea face vreodată asta?

*

Ieri seară s-a luat curentul în cartier. Eram la bucătărie, împăturam niște fețe de masă. M-am speriat. O mână s-a lăsat în întuneric peste mâna mea. Inima stătea să-mi explodeze în piept.

Șoapta „Hai", și întunericul m-a tras după el. Atingerea unor obiecte cu colțuri ascuțite. Pași făcuți pe negru. Trecerea printre pereți labirintici. La final, lângă fereastră, luna mi l-a arătat pe Toni. Iar Toni mi-a arătat luna.

*

Îmi place să fac duș, dimineața. Ceasul sună, sar ca arsă din pat. Ajung la baie, în fața oglinzii, odată cu frumoasa adormită de dincolo de sticlă. Pun apă pe mâini, pe ochi. Reglez dușul și mă arunc în calea jetului lichid, apa fierbinte mă atinge peste tot. Mușchii se relaxează în confortul apei. Când consider că e destul, închid robinetul. Prosopul mă îmbrățișează ca pe cineva drag.

*

Astăzi sunt săracă. Gândesc ce am gândit nu demult și ce voi gândi nu peste mult timp. Repetiția îmi arată cât de săracă sunt. Gândul nu inventează simboluri noi, cum făcea odată. Sunt săracă.

*

Toni. Ochii lui. Ochii lui.

Mâna mea dreaptă se târăște pe masă aidoma unui șarpe, înaintează cu mișcări șovăitoare către locul unde se odihnesc mâinile lui. Mâna mea, mâinile lui.

*

Toni îmi vorbește, mă descrie în cuvinte. Spune ce simte față de mine. Vreau să-i mulțumesc. Mă ridic pe vârful degetelor de la picioare, îmi apropii gura de gura lui. Când îl sărut, buzele lui încă mișcă.

*

Îmi plac și una și cealaltă.

Îmi place să stau în brațele lui Toni și să ne povestim unul altuia nimicurile de peste zi. Flecărim. Râdem.

Îmi place și când tăcem. Ochii lui Toni, în ochii mei. Și-atât.

*

N-am ochi decât pentru Toni. Străzile orașului sunt pline de zarvă. Agitație, energie cinetică, euforie cum n-am mai văzut. Mulți oameni. Se mănâncă, se bea, se dansează bând și mâncând. Sunt rostite cuvinte din cale-afară de importante sau fără noimă. În timp ce toată lumea vorbește cu toată lumea, eu tac cu Toni.

*

Îmi imaginez că sunt degetul pe care, uneori, îl duci gânditor la buze.

Cât dor de tine poate să încapă între pereții unei camere, Toni. Vreau să te păstrez o clipă sub pleoape, asta vreau. Mă fac ghem sub pături. Ochii mei te cer. Ochii mei te au. Mă gândesc la tine cu brațele amândouă.

*

Plâng în fața computerului, scriind, nu pot lega un gând de alt gând. E noapte, târziu. Nu știu cum să-mi mișc gândurile. Nici mâna.

*

Există pentru tine pe lumea asta o ființă unică. Te duci pe le ea, îi faci vizite scurte, vizite lungi, într-o zi te întrebi dacă ființa unică este într-adevăr ființa unică. Simți că se prăbușește în tine o lume. Lumea pe care ai avut curajul s-o plăsmuiești gândindu-te la amândoi. Îți vine să plângi. Și chiar plângi.

...În momentul în care tasta ultimele cuvinte, Nanako văzu pe ecran o fereastră de dialog cu textul:

Akiro cere permisiunea de a se conecta la această partidă în calitate de al doilea jucător. Accepți, Nanako?

Japoneza își cuprinse instinctiv tâmplele între palme, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Clipe întregi, rămase în nemișcare, privind paralizată cuvintele de pe ecran.

În fața ei se deschise o altă fereastră de dialog:

Știu că ești încă acolo. Accepți, Nanako?

Se scutură brusc. Închise partida, fără să o salveze cum făcea de obicei. Se ridică de pe scaun și merse grăbită la toaletă. Se aplecă deasupra chiuvetei, începu să își arunce apă rece pe față.

Când își simți mâinile de gheață, se opri.

3.6

Afară se înserase.

-Ce faci, nu vii? strigă Nanako către Toni. Se răcesc aripioarele.

Barmanul stătea la gemulețul mic de lângă tejghea și încerca să închidă lamelele jaluzelei, rămase întredeschise. Gânditor, se oprise să privească nu știu ce în stradă.

-Toni! își repetă chemarea japoneza.

-Numai puțin, draga mea.

-Ce vezi acolo?

-Numai puțin.

Nanako merse și ea în spatele barului, la ferestruica ce dădea spre stradă, privi alături de Toni printre două lamele din jaluzea pe care el le depărtase cu degetele. Afară, o mogâldeață ridicase capacul containerului de gunoi de lângă intrarea numărul 99, căuta febril răscolind pungile aflate înăuntru. *Un om al străzii*, gândi japoneza și își chemă din nou soțul la masă.

-Hai.

-Stai puțin.

-Îl cunoști? Cine-i?

-E Alex, desenatorul. Vecinul de la etajul trei. Trece uneori pe aici.

-Ce caută în container?

-N-am idee, în niciun caz mâncare. Probabil ceva important. E o persoană serioasă.

Umbra cenușie a desenatorului desfăcu una dintre pungile din container. Dezamăgit, probabil nu găsise ce căuta, o aruncă înapoi și se întoarse cu fața spre partea carosabilă a străzii. În acel moment, Nanako îl recunoscu. Era clientul care jucase

Domino la postul zece cu o zi în urmă. Fu pe punctul de a-i vorbi despre asta soțului ei. Ceva o reținu și se răzgândi.

-Mă așez la masă. Te aștept, anunță ea.

-Vin imediat.

Scrutând în continuare trotuarul opus, Toni văzu o siluetă cocoșată, individul care servise recent o bere în local lăudându-se că va prelua afacerea lui Pablo. Omul se opri în fața ușii de la Colțul Clasic și deschise cu cheia. *Formidabil*, își zise barmanul, *a reușit bătrânul*. Ce îl nedumeri fu că Alex, renunțând să caute în container, se apropiase de magazinul de antichități, ale cărui ferestre erau acum luminate. Desenatorul privi în jur. Rapid, se strecură în vestibulul de la Colțul Clasic. Pe strada La Palma se petreceau lucruri inexplicabile, trase concluzia Toni. Lăsă jaluzeaua și se așeză la masă.

-Mulțumesc c-ai avut răbdare, se scuză.

Nanako pregătise aripioare de pui prăjite. Ar fi putut încerca vreun preparat tradițional japonez, dintre acelea care se servesc cu două bețișoare, dar gătea întotdeauna mâncărurile lui preferate.

Cinau, ca de obicei, în berărie. Coborâseră jaluzelele ușii și ale ferestrelor, se bucurau în liniște de clipele pe care le așteptaseră o zi întreagă. Ea aranjase masa cu meticulozitate și privea încântată cum Toni ronțăia carnea de pe oase cu o poftă de copil.

-Ai mai jucat *Domino?* se interesă barmanul.

-Da. Joc singură. Tu ești ocupat, joc fără partener. Abia aștept lunea, să jucăm în doi. Apropo, la Top Computer n-au reușit să-mi facă o copie după *Domino*. Fișierele sunt bine protejate.

-Te-ai întrebat, Nanako..?. Cum ar fi... dac-am renunța la afacerea cu berăria? o luă bărbatul prin surprindere.

-Ce vorbești? șopti ea.

-Nu m-am gândit serios, recunoscu barmanul punând mâna pe ultima aripioară din farfurie. Dar m-am gândit.

-Spune-mi...

-O vrei? întrebă el referindu-se la aripioară.

-Nu. Nu mai pot.

-Adevărul e, își cotinuă Toni ideea, că după ce te-am găsit ne ducem viața ca doi colegi de serviciu. N-avem timp unul pentru altul.

-Vrei să te întorci la ziaristică?

-E o opțiune. Dă-ți seama. Jumătate din zi am fi împreună. Am putea face o mulțime de lucruri.

-Când te simți tentat să iei o decizie, spune-mi.

-Gata, la culcare. Sunt frânt.

-Și eu, recunoscu Nanako.

Se ridicară de la masă, barmanul urcă în dormitorul de la etaj. Japoneza rămase să ducă farfuriile la bucătărie. Când ajunse în camera de sus, Toni se afla sub pătură, cu ochii închiși.

Nanako își puse pijamaua, se spălă pe dinți și se băgă în pat luându-și soțul în brațe. Închise lumina. Curând, respira profund, regulat, semn că adormise. Barmanul deschise ochii și o privi fără să miște. După minute în care o contemplase la lumina slabă venită de la felinarele de afară, își luă mâna ei de pe gât. Se ridică din pat și coborî în berărie. Localul era cufundat în întuneric. Mai mult pipăind decât văzând, merse în locutorio și porni computerul lui Nanako. Se așeză pe scaunul ei. Îl preocupa pasiunea asta spontană pentru *Domino*, faptul că ea juca singură un joc făcut pentru doi. Scoase un CD din sertar și-l introduse în computer. Făcu dublu clic pe iconul având forma unei inimi într-o sticlă. Intră în meniu, căută dosarul cu textele partidelor salvate. Într-adevăr, Nanako salvase textele în pdf, fie că jucase singură, fie că jucase cu el. Îl interesau partidele jucate fără partener, cele de la opțiunea *Jurnal*. Varianta *Jurnal* era interactivă, permițând utilizatorului să introducă texte personale, pe care programul *Dominoului* le prelucra afișând simultan imagini relaționate cu cuvintele. *Înfricoșător de complicat,* gândi Toni admirativ.

Deschise textele salvate de Nanako, descoperi că erau în spaniolă. Pentru ea ar fi fost simplu să joace în japoneză, una dintre cele opt limbi ale *Dominoului*, totuși n-o făcuse. Asta îi dovedea barmanului că n-avea nimic de ascuns.

Textul ultimului *Jurnal* salvat începea astfel:

Am, așa, o piele de culoarea caiselor, cum n-are nimeni aici în oraș. Ochii mei se unduiesc sub pleoape, ca gondolele. Astăzi am înțeles un lucru. Sunt conștientă de existența trupului meu numai când mă doare, când mănânc, beau, transpir, scuip, obosesc, doresc un alt trup. Ciudat... Cât am gândit asta, n-am fost conștientă de existența trupului meu. N-am avut trup.

Toni citi mai departe, încântat că putea să pătrundă în mintea soției sale. Savura fiecare cuvânt, fiecare frază.

Un pasaj îl puse pe gânduri:

Există pentru tine pe lumea asta o ființă unică. Te duci pe le ea, îi faci vizite scurte, vizite lungi, într-o zi te întrebi dacă ființa unică este într-adevăr ființa unică. Simți că se prăbușește în tine o lume. Lumea pe care ai avut curajul s-o plăsmuiești gândindu-te la amândoi. Îți vine să plângi. Și chiar plângi.

Barmanul nu putea fi sigur dacă textul îi aparținea integral lui Nanako, sau dacă unele fraze fuseseră introduse automat pe parcursul partidei. Documentul nu evidenția care dintre cuvinte aparțineau jucătorului și care nu.

Înainte de a continua să citească, merse la frigider și luă o bere. Noaptea era uscată, gâtlejul lui și mai și. Duse cu sete sticla la gură, o bău pe nerăsuflate. Lăsă recipientul gol pe tejghea. Sticla semăna cu iconul *Dominoului*, doar că n-avea înăuntru vreo inimă.

Se apropie de gemulețul dinspre stradă, desfăcu două lamele să privească afară. Strada La Palma era pustie. Nu. Ușa de la Colțul Clasic se deschise pe neașteptate. Cineva ieși alergând, cu o înverșunare pe care numai disperarea o poate da. Recunoscu silueta la lumina becurilor cu neon. Era desenatorul de la 99. Alex. Se împiedică de o bordură, continuă să alerge și să șchiopăteze. Nu se îndrepta spre poarta unde locuia, coti pe strada San Andrés și dispăru în noapte. Toni nu înțelese de ce. În magazinul de antichități se aprinseră luminile. Nimeni altcineva nu ieși afară. *Fără îndoială, noaptea*

misterele curg în valuri, medită barmanul. Rămas pe gânduri lângă geam, îl zări după zece minute pe desenator venind dinspre centrul medical aflat în direcția opusă celei în care fugise și intrând pe poarta 99. La scurt timp, în mansarda de la etajul trei se aprinse un bec. Totuși, strada nu se liniștise. Barmanul îl descoperi pe Pablo, cu peruca pusă, ieșind din magazinul de antichități pentru a privi spre mansarda luminată. Argintarul contemplă fereastra galbenă de la etaj și se întoarse pe călcâie revenind în Colțul Clasic. *Ce poate să însemne asta?* se întrebă Toni. Știa puține despre cei care treceau pragul berăriei. Întotdeauna crezuse că n-aveau nimic de ascuns. Se înșelase.

-Ce faci, Toni?

Surprins, barmanul se întoarse.

Era Nanako. Oprită la jumătatea scărilor, îl privea nemișcată în întuneric. El nu găsi cuvinte să răspundă, merse să apese întrerupătorul de pe perete.

-Toni, te simți bine?

- ...Da, draga mea. Sunt în regulă. Muream de sete. Am coborât să beau o bere.

-Nu mai e bere în frigiderul de sus?

-Ba da, ba da. Simțeam nevoia să mă mișc.

-Aș bea și eu o înghițitură....

-Vino, fac cinste, glumi el.

Japoneza coborî făcând treptele îmbrăcate în plastic să sune sub papucii de casă. Barmanul merse la frigider și deschise încă o sticlă, i-o dădu. Nanako sorbi cu sete.

-E într-adevăr bună, spuse.

Îl strânse pe Toni în brațe, cât putu de tare. Peste umărul barmanului, văzu computerul ei aprins în locutorio, și înțelese.

3.7

Obosit după noaptea nedormită, Toni nu prididea în a servi clienții, tot mai mulți pe măsură ce ora mesei se apropia. Majoritatea nu-și permiteau un meniu complet în altă parte și veneau la Mustața Galbenă limitându-se să mănânce un sandviș sau chiar numai gustarea oferită din partea localului lângă bere. În bucătărie, Veronica era ca băgată în priză, pregătea încontinuu salate și aperitive. Nanako se afla la postul ei din locutorio.

Ca și cum consumatorii de până atunci n-ar fi fost de ajuns, în berărie intră un grup de opt persoane, agenți comerciali la costum și cravată, dornici să-și potolească foamea după o dimineață de alergat din casă în casă. Cerură toți același lucru, hamburger și Coca Cola.

-Veronica, opt hamburgere, îi strigă Toni româncei.

-Înțeles.

-Grăbește-te.

Barmanul pregăti pe tejghea opt pahare cu cuburi de gheață și opt sticle cu băutura răcoritoare. Sosiră din bucătărie hamburgerele. Doi tineri exagerat de slabi veniră să ia comanda pentru restul grupului. De fapt, toți erau supli, observă Toni, mai puțin cel ce părea șeful, un individ gras cu ochelari. Acesta mânca de zor, spunea cu gura plină vorbe de duh care pe ceilalți păreau să-i amuze. Pe ecusoanele lor se vedea sigla unei firme naționale de energie.

-Señor! îl chemă șeful cel corpolent pe barman.

-Spuneți.

-Eu!... Chiar eu! Vă fac un contract de energie cu o reducere bestială. O să plătiți cu 30 % mai ieftin curentul folosit la pregătirea hamburgerilor.

-Mulțumesc. Noi... știți... , se eschivă Toni oprindu-se când ceilalți agenți comerciali începură să râdă.

-Lasă-l, Paco, interveni o fată și toți se întoarseră la hamburgerii pregătiți pentru ei cu un consum de energie fără reducere.

Barmanul îl zări prin ferestruica de la stradă pe Alex, ieșind de la Top Computer. Avea fața plouată. Desenatorul păși în direcția ușii de la Mustața Galbenă. Veni direct la tejghea:

-Ziua bună. Toni, vreau să dau un telefon de la locutorio. Cum fac?

-Vorbește cu nevastă-mea, în spate.

Alex merse în fosta sală de mese unde se conectase săptămâna trecută la Internet, cu nesiguranța cu care te miști într-o cameră unde alții au schimbat poziția mobilelor. Japoneza îl recunoscu. Era desenatorul, cel ce jucase *Domino* la postul zece.

-Bună ziua, i se adresă. Ce doriți?

-Să dau un telefon.

-Cabina 12, indică Nanako oferindu-i cartonașul cu cifra corespondentă. Mi-l restituiți când plătiți.

Alex intră stingher în cabină. Femeia, surprinsă, îl observă imediat după aceea pe celălalt bărbat care poseda *Dominoul*, Pablo de la Colțul Clasic, cu peruca blondă pe cap, pătrunzând în cabina 7. Atentă la vorbele celor doi, încerca să descopere dacă în convorbiri menționau cumva jocul video. Desenatorul spunea în receptor următoarele:

-Caut un om. Pablo Martínez. A administrat un magazin de antichități, la colțul dintre La Palma și San Andrés. A predat afacerea și parcă a intrat în pământ.

Nanako asculta încremenită. Acel Pablo Martínez despre care vorbea desenatorul în cabina 12 se afla la doi pași de el, în cabina 7. Să intervină și să-i pună în legătură? Decise să nu se amestece. Urmau să se întâlnească, evident, după terminarea convorbirilor.

Japoneza ciuli urechile când argintarul rosti:

-M-am întâlnit cu băiatul oriental care mi-a vândut jocurile video.

Așadar, Pablo primise jocurile de la un băiat oriental. Povestea provenienței CD-urilor devenea din ce în ce mai captivantă. Nanako nu reuși să audă ce zicea în continuare argintarul, fiindcă Alex ieșea din cabină și venea să plătească.

-80 de cenți, ceru ea.

Desenatorul plăti, reveni în berărie. Japoneza îl auzi cerând o bere fără alcool. Termină convorbirea și Pablo. Nanako aștepta să vadă dacă cei doi se vor întâlni.

-2 euro și 10 cenți, spuse.

Argintarul plăti. Îi solicită:

-Un computer cu Internet, liber. Plătesc la sfârșit... Nu, se răzgândi el. Plătesc înainte. O oră de Internet.

-Un euro, răspunse Nanako înțelegând că Pablo rămânea în locutorio și că întâlnirea nu se va produce.

Japoneza știa ce avea să facă argintarul. Îl urmări cu coada ochiului cum introducea un CD în computer. CD-ul cu *Dominoul viselor*. Pablo se conectă cu aceeași femeie cu care jucase data trecută, Marta.

Gălăgia din berărie fu întreruptă de sunetul unei sirene. Centrul Madridului era obișnuit cu alarmele mașinilor de intervenție care nu mai speriau pe nimeni. Totuși, de data asta părea că se întâmplase ceva în apropiere. Îl văzu pe desenator abandonându-și berea și alergând afară. Cineva strigă ascuțit:

-Au venit pompierii!

-Arde la etaj! se auzi vocea altei persoane.

Agenții comerciali și ceilalți clienți se grăbiră să iasă în stradă. Doar Pablo, cu căștile pe urechi, ignora ce se petrecea în exterior, absorbit de lumea *Dominoului* și a viselor.

Toni strigă:

-Nanako, arde mansarda de peste drum.

-La 99?

-Exact.

Veronica umbla speriată de colo colo cu palma la gură, adulmecând parcă umbra morții. Nanako o luă de mână, îi propuse:

-Hai. Să vedem ce se-ntâmplă.

Ieșiră împreună și se rezemară cu spatele de fațada berăriei. Mulți pompieri în costume negre cu dungi galbene se agitau pretutindeni cerând pietonilor să facă loc. Nu se știe prin ce miracol, două autovehicule gigantice de culoare roșie reușiseră să pătrundă printre mașinile parcate pe îngusta stradă La Palma.

-Nu reușim să spargem ușa, urlă cineva.

Situația părea în impas. Câțiva pompieri derulau furtune în încercarea de a le conecta la unul dintre camioanele de intervenție.

-Este aproape vreo gură de incendiu? Este o gură de incendiu? striga imperativ cel care dirija operațiunea.

Nanako îl văzu pe Toni scoțând capul pe gemulețul de lângă tejghea și chemând:

-Aici! Conectați aici.

Doi pompieri dădură buzna în berărie și deschiseră ușița pătrată indicată de Toni. Desfășurară furtunul făcut colac, îi înșurubară capătul la țeava vopsită în roșu. Un pompier fugi afară ținând strâns celălalt capăt.

-Dă drumul la apă, se auzi un ordin.

Pompierul rămas înăuntru făcu întocmai. Spre ferestrele învăluite în fum negru se îndreptau două jeturi de apă, unul de la furtunul din berărie și unul aparținând mașinii de intervenție. De pe platforma unui camion fu înălțată o scară spre etajul trei. Pe două ferestre ale mansardei continua să iasă un fum gros și întunecat. Veronica plângea fără lacrimi. Un pompier curajos urcă scara și aterizâ pe terasă. Sparse geamul ușii de acces în locuință ferindu-se agil când flama din interior, alimentată de aerul proaspăt, deveni mai mare. Aplecat de spate, pătrunse temerar în interiorul apartamentului și dispăru în norul dens.

-Riscantă meserie, îi șopti japoneza Veronicăi.

Cu mâna dreaptă la gură, romînca suspina. Pompierul de la etaj apăru în terasă având pe umăr corpul nemișcat al unei femei. Cu eforturi considerabile, reuși s-o coboare pe scară până la sol.

-Respiră! strigă doctorul coborât ca o vijelie din ambulanța SAMUR sosită în trombă. La o parte. Faceți loc.

Doi infirmieri întinseră femeia leșinată pe o targă. Din imobilul incendiat ieși desenatorul, cu fața neagră de fum. Se adresă medicului:

-Sunt soțul ei. Urc și eu.

-Cum? întrebă șoferul.

-E soția mea.

-În regulă. Urcă în spate. Ține-te bine. Să nu deranjezi doctorul.

Șoferul închise cu dexteritate ușile ambulanței, demară cu girofarurile aprinse și cu alarmele vuind. Pompierii continuau să arunce apă spre mansardă.

-Să intrăm, Veronica. S-a terminat cu bine, o încurajă japoneza.

Nanako se întoarse la locul ei. În locutorio, Pablo se pregătea să plece.

-La revedere, salută el cu o sclipire stranie în ochi.

-La revedere...

Japoneza se așeză.

Realiză că lăsase la vedere, peste reviste, CD-ul cu *Dominoul viselor*. Numai un orb nu l-ar fi văzut. Acum argintarul știa că ea avea jocul. Resemnată, luă discul și îl băgă în sertar. Auzi hărmălaie în berărie, se ridică să vadă ce se întâmpla. Un bătrânel cocoșat, în mare vervă, îi adusese în local pe pompierii din cele două camioane și țipa cât îl ținea gura:

-Fac cinste tuturor! Trăiască pompierii Madridului!

La care clienții din local răspundeau:

-Trăiască!

Șeful pompierilor încerca să-l convingă pe bătrân că erau în timpul serviciului și nu puteau consuma alcool.

-Înțeleg, nu se lăsă descurajat bătrânul. Atunci ce beți?

-Aquarius de portocale pentru toți, decise șeful. Cu gheață.

Pompierul privi spre barman și-l asigură:

-Nu vă faceți probleme, nu murdărim. Rămânem în picioare. Imediat plecăm.

-Ai auzit, Toni? se adresă cocoșatul către barman ca și cum l-ar fi cunoscut de când lumea. Aquarius pentru toți. Trăiască pompierii noștri!

Nanako îi privea pe bărbații murdari din cap până-n picioare și își aminti că Toni amâna de ceva vreme să facă revizia extintoarelor, din cauza încasărilor scăzute. După închidere, cu siguranță urmau să vorbească despre asta.

Între timp, Veronica adusese din bucătărie o tavă cu cârnăciori în care înfipsese scobitori, se întrecea în a-l îmbia pe fiecare pompier în parte. Majoritatea refuzau spunând că nu le era foame.

-Serviți, insista romînca. Serviți, señor.

Un pompier închise robinetul de la hidrantul berăriei. Lăsă furtunul grămadă pe podea explicând că trebuia să se usuce înainte de a fi rulat din nou. Eroii zilei își băură paharele cu Aquarius și părăsiră barul în ovațiile celor dinăuntru.

-Eu plătesc, se lăuda cocoșatul. Trăiască pompierii noștri!

Străină de agitația din local, în intimitatea din locutorio, Nanako începu o partidă de *Domino*. Toni era la tejghea, ocupat cu recuperarea paharelor, grăbit să deschidă ferestrele pentru a scăpa de mirosul de fum.

Japoneza juca singură. La răstimpuri, câte un client intra lăsând aerul curat să pătrundă înăuntru. Într-un astfel de moment, Nanako îl zări afară pe Pablo, stând cu mâinile la spate și contemplând meditativ fațada incendiată. Argintarul își aranjă peruca. Plecă în direcția Colțului Clasic, dispărând din cadrul ușii.

Răsucindu-se spre ecran, Nanako înmărmuri. În clipele în care privise în altă parte, de undeva din rețea cineva se conectase la partida de *Domino*, cu parola pe care doar ea și Toni o știau. *Imposibil*, își spuse.

Pe ecran apărură două cuvinte mici, negre:

Akiro: conectat.

3.8

Duminică seara. O seară liniștită.

În spatele tejghelei, Toni ștergea cu aer profesional un pahar albastru fără picior. Apropiindu-se de gemulețul de la stradă, se uită spre ferestrele mansardei incendiate în urmă cu o săptămână. O văzu fugitiv pe soția desenatorului în terasă. Se întorsese acasă. Femeia avea, se zvonea, arsuri de gradul doi pe suprafețe mici. Pompierii făcuseră o treabă bună, interveniseră la timp. Zilele trecute, barmanul zărise o echipă de muncitori roind în apartamentul afectat cu scopul de a-l face locuibil.

Lui Toni îi atrase atenția o mașină de poliție parcată pe trotuar, lângă Colțul Clasic. Din ea coborâră doi agenți. Cel mai înalt se îndreptă spre coaforul París, celălalt intră în magazinul de antichități. *S-o fi întâmplat ceva,* trase concluzia.

După cinci minute, agentul înalt trecu pragul berăriei.

-Bună ziua, cu ce vă servesc? întrebă Toni.

-Antonio Muñoz Romero? se interesă agentul privindu-l întrebător.

-Da, sunt eu.

-Agent Carlos Gómez de la poliția Madrid. Doresc să vă vorbesc.

-Vă ascult.

-Nu aici...

-Putem vorbi în spate, în bucătărie. E un control?

-Vă explic. Aș prefera să vorbim în magazinul de antichități de alături. Durează puțin, se scuză agentul.

-În magazinul de antichități? se miră barmanul amintindu-și că nu-l suporta pe cocoșat. E duminică. Mă obligați?

-Aș aprecia dispoziția dumneavoastră de a colabora, replică agentul cu tact.

Toni stătu să cugete o clipă, strigă spre bucătărie:

-Veronica, ai plecat?

Romînca apăru cu promptitudine:

-Sunt aici, domnule.

-Rămâi la bar, mă înlocuiești.

-Bine, domnule.

-Un moment, se adresă Toni agentului. Îi spun soției că lipsesc.

Barmanul merse în locutorio și se aplecă spre Nanako pentru a-i șopti la ureche:

-A venit cineva de la poliție. Zice că vrea să vorbească cu mine, la magazinul de antichități.

-Ce s-a-ntâmplat? se neliniști japoneza.

-Nimic. Nu stau mult, adăugă Toni și o sărută pe păr.

Revenit lângă agent, îi comunică fără entuziasm:

-Sunt gata.

-Să mergem.

Se îndreptară spre ușă, ieșiră pe rând.

-Pot ști despre ce-i vorba? încercă Toni să scoată ceva de la agent.

-Sigur că da. Imediat ce ajungem.

În Colțul Clasic plutea o atmosferă însuflețită. Barmanul descoperi în sala puternic luminată mulți vecini. Cocoșatul discuta aprins cu Julián, bărbosul de la Top Computer, în timp ce al doilea agent încerca să tempereze spiritele aruncând câte un *Asta nu-i important*.

-A, ospătarul nostru! exclamă înțepat anticarul întorcându-se spre Toni.

-Tăcere, interveni celălalt agent. Eu vorbesc.

Polițistul îl inspectă pe barman cu o privire pătrunzătoare. Avea o freză impecabilă și ochi care te sfredeleau, semăna cu manechinele masculine din revistele de modă.

-Agent Santiago Barea, se prezentă scurt. Anchetăm o spargere în magazinul de antichități al domnului de Frutos. Vă rog să-mi răspundeți la întrebări.

-Să vedem..., rosti Toni agasat de privirea răutăcioasă a cocoșatului.

-La ce oră ați închis localul în noaptea de luni 19 septembrie?

-Credeți că mai știu? se concentră barmanul. Pe la miezul nopții, sau o jumătate de oră după.

Intră în magazin Alex, desenatorul, însoțit de agentul Gómez, dispărut în urmă cu câteva minute.

-Ce să înțeleg, ați închis berăria la zero treizeci sau la unu noaptea?

-Cred că era între, pe la unu fără un sfert. Nu-mi amintesc exact.

-Și n-ați auzit nimic, n-ați văzut nimic suspect la magazinul de antichități?

-Nu, dădu Toni din umeri privind într-o parte spre grupul de vecini în care desenatorul își freca mâinile nervos.

-Ați cumpărat marfă de aici, din Colțul Clasic? se interesă agentul.

-Recent, sau mai demult?

-Ce contează, ați cumpărat ori ba?

-Am cumpărat, dar nu de la el, îl arătă Toni pe bătrân. De la cel care a avut magazinul înainte, Pablo Martínez.

Cocoșatul nu se putu abține și interveni adresându-se barmanului:

-N-ai intrat dumneata nici să arunci o privire de când am preluat afacerea?

-Nu, răspunse sincer Toni. Pe cuvântul meu. N-am avut timp.

Don Luis nu păru mulțumit de răspuns, insistă pe lângă polițistul oacheș:

-Domnule agent, v-am cerut s-o aduceți pe soția lui. În ultima săptămână mi-au intrat două chinezoaice în magazin.

Furios, Toni izbucni:

-Soția mea e japoneză.

-Ce contează? făcu cocoșatul un gest a lehamite. V-am cerut s-o aduceți și pe soția lui.

-Soția mea n-a călcat în magazinul ăsta, rosti apăsat barmanul. Garantez.

-Ajunge, decretă agentul Barea. Cu dumneavoastră am încheiat. Vă mulțumesc.

Se întoarse spre grupul de vecini, ca și cum Toni n-ar fi existat.

-Vorbim cu Alex García. Sunt agent Santiago Barea. Numele complet e Alex García Bustos, ca pe cutia poștală?...

Barmanul le întoarse spatele tuturor, ieși în stradă trântind ușa.

Pășind alene pe trotuar, Toni încerca să-și explice de ce nu le spusese polițiștilor ce văzuse în noaptea aceea. Poate pentru că desenatorul fusese de față. Sau din cauza antipatiei ce-o nutrea față de cocoșat.

Nanako îl aștepta cu anxietate, se întreba care putea fi motivul discuției cu poliția.

-A fost totul bine? veni japoneza în întâmpinarea lui.

-Nimica toată. Cineva a dat o spargere la magazinul de antichități. Poliția vorbește cu vecinii, să afle dacă vreunul a observat ceva.

-Am fost îngrijorată.

-Crede-mă, n-ai de ce, o luă el pe după umeri. Nu uita, dimineață zburăm spre plajă. Málaga, sosim! La asta gândește-te. Merg s-o înlocuiesc pe Veronica, cred că așteaptă să plece.

Veronica, însă, n-avea grabă. Toni o descoperi râzând pe înfundate cu un client de vârsta ei. Omul ceruse un cocteil și-i spunea romîncei:

-Să nu uiți lămâia, frumoaso.

-Invers se așază lămâia, Veronica, interveni barmanul intrând în spatele tejghelei. Lasă-mă pe mine. Hai, du-te și schimbă-te.

Veronica se făcu nevăzută fără să comenteze, jovialul clientul deveni tăcut.

Un alt mușteriu îl avertiză pe Toni:

-Poliția e în fața berăriei.

Așa era. Agentul cu fața de fotomodel și cocoșatul se aflau lângă intrare vorbind agitați. *Nesuferiții ăștia*, își spuse barmanul. Aproape fierbând, Toni ieși de după tejghea, merse direct la ei:

-Bună seara. Vă pot fi de folos?

Bătrânul se uita la barman cu o privire diabolică. Agentul Santiago Barea rosti calm:

-Dorim să vorbim cu soția dumneavoastră.

Toni simți că-și pierde controlul. Răspunse crispat, ridicând vocea:

-Soția mea nu dorește să vă vorbească.

-S-o întrebăm mai bine pe ea, sugeră polițistul.

-Soția mea nu dorește! E clar?

Agentul îi aruncă o privire cu subînțeles cocoșatului, spuse către barman:

-Vă dorim o seară bună. La revedere.

Toni nu reveni în local decât după ce se asigură că vizitatorii nedoriți intraseră la Colțul Clasic.

...Seara trecu repede. Pe la unsprezece rămaseră în berărie trei clienți, barmanul coborî pe jumătate persiana ușii de la intrare. După ce ultimul mușteriu își termină consumația și plecă, închise localul.

-La culcare, iubito, îi spuse japonezei luându-i fața în mâini. Ne trezim devreme.

-Nu mănânci?

-Sărutul tău îmi ajunge. Serios, nu mi-e foame. Ție?

-Deloc.

Urcară înlănțuiți până în dormitorul unde valizele erau deja făcute. Rupți de oboseală, se culcară în hainele de lucru, îmbrățișați...

La șase fix sună ceasul. Continuară să caște, tolăniți pe cearșaful alb, vreo cinci minute. Merseră împreună la duș. Într-un sfert de oră erau îmbrăcați.

-Cobor valizele la ușă și merg să aduc mașina, anunță Toni.

-Te aștept jos.

Barmanul merse după minifurgoneta Renault aflată într-un garaj închiriat la subsolul bibliotecii de pe strada Monteleon. O luă pe Nanako și încărcă valizele în vehiculul pe care urmau să-l adăpostească în parcarea aeroportului.

La ora șapte erau în avionul de Málaga. La nouă ieșeau pe străzile orașului lui Picasso. Luară un taxi, lăsară bagajele în camera hotelului Ibis, rezevată cu anticipație. Se îmbrăcară lejer și merseră direct la plajă. Nanako vedea în plajă un fel de parc șerpuitor, o încântau plimbările pe nisipul umed, mai ales înainte de orele la care turiștii făceau ca țărmul să devină o piață aglomerată. Alerga ca un copil ori de câte ori i se părea că vede o scoică mare și căuta opinia soțului ei în legătură cu descoperirile făcute:

-O vezi, Toni? O vezi?

El zâmbea reținut, neputându-se elibera de starea de încordare din ultimele zile.

-Toni, o vezi? ciripi Nanako arătând altă scoică.

-O văd, confirmă el.

Japoneza își cunoștea bărbatul, simți că nu era în apele lui. Veni lângă el, îi pieptănă tandră părul cu degetele.

-Toni, ești obosit.

-Tu nu?

-Lunea? Niciodată. Viața noastră în doi se măsoară în zile de luni. Simt că explodez de fericire.

-Cred c-ar fi bine dacă am închide berăria, șopti barmanul absorbit de propriile gânduri.

-Tot la asta te gândești?

Toni nu-i răspunse, pe terasa de lângă plajă i se păru că vede, apoi fu sigur că-l vede pe Pablo Martínez de la Colțul Clasic, la o masă cu soția lui. Ce descoperire! Deci în Málaga se refugiase argintarul de teama creditorilor...

-Mi-e foame, iubito, mărturisi barmanul.

-Să luăm micul dejun. Undeva aproape.

-Perfect.

-Vino, îmi place terasa asta, propuse Nanako.

-Nu vreau aici.

-De ce, Toni? E la doi pași.

-Pe terasa asta nu. Să căutăm alta. Hai...

3.9

Pentru Nanako, dimineața de marți fu plină de regrete. Regrete pentru orele petrecute cu Toni în Málaga, care îi alunecaseră printre degete precum firele de nisip de pe plajă. În fața computerului din locutorio, savura în gând săruturile furate sub felinarele portocalii, pe aleile urbei de la malul Mediteranei.

Toni știa să-i arate că o iubește. Pentru mulți, barmanul părea preocupat numai de administrarea berăriei, de contabilitate și aprovizionare. Dar soțul ei dispunea de o uriașă rezervă interioară de tandrețe, din care scotea la iveală rar și puțin. Excursia în Málaga fusese una dintre acele ocazii.

Luaseră micul dejun pe o terasă decorată cu plase de pescuit, unde albatroși cât rațele veneau să ciugulească bucățile de pâine aruncate de turiști. După dimineața superbă pe plajă, vizitară muzeul cu picturile lui Picasso, japoneza le admiră ca pe niște autopsii geniale făcute de un patolog ce folosise pensula în loc de bisturiu.

Toni propuse să se deplaseze în mașină treizeci de kilometri până la nu știu ce peșteră renumită. N-o făcură, ea insistă să se plimbe pe străzile înțesate de turiști englezi, unde un spaniol împreună cu o japoneză nu atrăgeau atenția. Săruturile lor, nici atât.

Luară prânzul la restaurantul hotelului. *Paella* cu fructe de mare, o rețetă locală. Mâncară ca sparții și urcară în cameră să se odihnească. Barmanul ducea dorul siestelor de altădată, obicei la care fusese nevoit să renunțe de când preluase Mustața Galbenă.

După amiază dădură o tură prin magazinele de suveniruri. Japoneza căută ceva pentru Veronica, știa că orice atenție personală o impresiona pe româncă până la lacrimi. Îi cumpără un lănțișor făcut din scoici rotunde, de culoarea sidefului.

-Crezi c-o să-i placă ieftinitura asta? întrebase Toni. Nu era bine să-i luăm ceva scump?

-Nici vorbă. N-o cunoști pe Veronica, îl liniști Nanako.

De la magazine reveniră pe plajă. Băgară încălțămintea într-o pungă de plastic, bucurându-se să simtă nisipul sub tălpile goale. Merseră vreun kilometru de-a lungul

țărmului, pustiu la asfințit, pe lângă marea ce le întindea sub picioare cearșafuri albe. Osteniți, se întinseră într-un șezlong de lemn, dintre cele amenajate pentru turiști. Curând, pe mare se aprinseră lumini îndepărtate: stele, sau vapoare în larg. Acolo, în șezlong, în murmurul valurilor, Nanako avu curaj să-i vorbească pentru prima dată despre vecinii care posedau exemplare din *Dominoul viselor*, Alex și Pablo.

-Ești sigură? o întrebase Toni.

-Fără îndoială. Evident, și soțiile lor au câte un CD.

-L-am văzut pe Pablo azi dimineață. Aici, pe plajă...

-Serios?

-De-aia n-am ales terasa aceea. Nanako, ce-ar fi să vorbim cu ei? Le spunem totul. Poate știu mai multe despre ce se întâmplă cu jocul ăsta.

-Cum adică *despre ce se întâmplă cu jocul ăsta*? ceru ea explicații.

-*Dominoul...* vine de nicăieri. Ai mai căutat informații despre joc?

-Pe net nu există nimic. Tăcere absolută.

-Suspect, nu crezi?

-Normal nu este, răspunse ea negăsind puterea să adauge ceva despre intrusul care se conectase la partida ei cu o zi în urmă.

Dinspre bungalow-urile aflate lângă plajă începu să se audă tare acordurile unei melodii ritmate, pe Nanako o încânta melodia aceea. Se ridică și-l trase pe Toni pe nisip:

-Hai. Să dansăm!

Barmanul, îmbătat de farmecul ei, acceptă. Se lăsă purtat de ritmul amestecat cu foșnetul valurilor. Tălpile lor desenară pe plajă sute de urme, luna le umplea necontenit cu lumină galbenă.

Se despărțiră de mare târziu, drumul până la hotel fu o îmbrățișare lungă. Toni nu se dezlipise de Nanako nici când lăsă bacșiș șoferului de taxi și nici multe ore după aceea, pe patul imens din camera mirosind a lavandă...

În zori, un tren de mare viteză îi purtă înapoi în capitală, din gară merseră la aeroport să recupereze Renault-ul. Dormiră până la douăsprezece, ora de deschidere din fiecare marți.

Toni era epuizat, dar fericit. Umplea paharele clienților cu gândul la ziua precedentă, la Nanako, la viața lor în doi pe care ar fi dorit-o lungă, cât o plajă nesfârșită.

Se deșteptă din reverie când văzu Vovo-ul lui Pablo oprind în fața Colțului Clasic. Măi să fie, ieri îl văzuse în Málaga, azi iată-l în Madrid. *Probabil mai au de luat lucruri din apartamentul de la etaj,* presupuse barmanul. Îl zări pe argintar intrând în magazinul de antichități. După câteva minute intră și soția lui.

Toni merse să-i spună lui Nanako ce se petrecea. Strigă în direcția bucătăriei:

-Veronica!

-Da, domnule, apăru romînca toată numai zâmbet etalând colierul de scoici primit de la șefii ei.

-Înlocuiește-mă un moment.

-Sigur, domnule.

Barmanul trecu în locutorio și-i șopti japonezei:

-Au sosit vecinii de la magazinul de antichități. Pablo și nevastă-sa.

-Cei pe care i-ai văzut în Málaga?

-Ei.

-Unde-s?

-Au parcat mașina la colț. Ar fi bine să vorbesc cu Pablo despre *Domino*. Și cu Alex.

Toni era entuziasmat de idee. Nanako încercă să-l tempereze.

-Știu și eu? Gândește-te.

-O.K., vorbim mai încolo. Mă întorc la tejghea.

Barmanul reveni la postul său.

Nu trecu mult și în berărie își făcu apariția argintarul. Jovial, proaspăt, fără perucă.

-M-am întors, salută cordial.

-Să vezi și să nu crezi, rosti barmanul. Mă bucur să te văd, Pablo.

-Mersi, bătrâne. Dă-mi o bere.

În ochii lui Toni se citea că își amintea de vechile datorii, argintarul se grăbi să lase totul clar:

-Stai liniștit. Am cu ce plăti.

Barmanul îi servi halba împreună cu o porție de urechiușe de porc pregătite de Veronica.

-E mai cald aici decât în Málaga, opină Pablo.

Mie-mi spui? gândi Toni. Vru inițial să încuviințeze și să adauge câteva cuvinte. Fu solicitat de un client de la celălalt capăt al barului, îl lăsă singur pe argintar. Pablo își bău berea cu satisfacție, mâncă jumătate din porția de urechiușe. Puse două monede de un euro pe tejghea și păși în locutorio.

-O cabină, i se adresă japonezei.

-2 este liberă.

-Mulțumesc.

Nanako îl urmări discret, decise să-l asculte când vorbea.

-Bună, Pedro. Am ajuns în Madrid, comunică Pablo cuiva pe un ton distant. Am închiriat o camionetă, vine după lucrurile noastre. Ajunge la voi mâine, pe la trei după-amiază.... Dacă mă caută cineva, spune... Pedro?... Pedro?

Discuția nu decursese sub auspiciile dorite de argintar. Acesta închise telefonul lent, cu perfectă stăpânire de sine. Ieși din cabină și se apropie de japoneză scoțându-și portofelul.

-30 de cenți, îi dădu Nanako tichetul.

Pablo plăti, părăsi localul. Japoneza alergă la bar să-l întrebe pe Toni în șoaptă:

-Ai vorbit despre *Domino*?

-Nimic.

-Dar el? A amintit ceva?

-Nu. Cred că s-au întors în locuința de la magazin. I-am văzut scoțând din mașină bagaje și ducându-le în Colțul Clasic

Ca la un semn, priviră spre stradă. O văzură pe soția argintarului, dincolo de geamul coaforului París, chemându-și înăuntru soțul prin gesturi ale mâinii.

-Când vorbesc cu Pablo, te anunț, promise Toni.

Japoneza încuviință, se întoarse la scaunul ei.

Conversația despre argintar îi reaminti momentele pasionate petrecute în Málaga, plimbările în doi, săruturile sub felinare. Nanako, asta se întâmpla rareori, n-avea chef de lucru. Deschise *Dominoul*. Dorea să joace o partidă. Degetele fine îi dansau pe claviatură cu dexteritatea unui pianist experimentat. Alese opțiunea *Un jucător*. Dintre scenariile disponibile, se opri la *Mlaștina*. Nu începu bine partida că observă deschizându-se pe ecran o fereastră text: *Akiro: conectat*.

Se înfioră. Privi cu coada ochiului spre berărie, la soțul ei aflat în spatele tejghelei. Intră în meniu și apăsă fără ezitare tasta de ieșire din joc.

Nanako: deconectată.

3.10

-Veronica, ajută-mă să aduc patru mese de la subsol, îi ceru Toni romîncei văzând că în local nu rămăsese nimeni.

-Vin, domnule, se zori bucătăreasa.

Aduseră împreună, una câte una, patru mese de plastic verzi, înguste. Le scoaseră în fața berăriei. Urcară din beci și opt scaune, câte două pentru fiecare masă.

Strada La Palma părea fără viață.

-De ce folosim mesele, domnule? întrebă Veronica.

-Azi e *Noaptea cărților*. La lăsarea serii, lumea va începe să circule.

-Ce-i asta, o sărbătoare?

-Nu chiar. Un eveniment cultural. Și comercial. O să fie trecere pe străzi. În parcul Retiro se deschide o piață de cărți. Închidem mai târziu decât de obicei.

-Trebuie să stau peste program?

-Nu, Veronica. Mă descurc. Lucrezi orarul normal. Ia o cârpă, șterge mesele și scaunele. Așază-le lipite de perete, așa... Câte o masă și două scaune. Ai înțeles?

-Da, domnule.

Toni reveni la tejghea, căută în sertare licența pentru terasă. O obținuse în urmă cu o lună, era bine s-o țină la îndemână. Un control putea ateriza oricând. Nanako, din locutorio, îi trimise un zâmbet prin aer.

-Don Toni! strigă Veronica din stradă.

-Ce se-ntâmplă?

-Se poate folosi terasa?

Barmanul privi pe gemuleț să vadă cine dorea să ia loc la mesele de pe trotuar. Surpriză. Cocoșatul de la Colțul Clasic. Fără tragere de inimă, răspunse:

-Da. Se poate.

-Luați loc, îl invită Veronica pe bătrân la una dintre mesele ce sclipeau de curățenie.

-Mulțumesc. Bună ziua, Toni, salută bătrânul.

-Cu ce vă servesc? întrebă barmanul.

-Un suc de piersici.

-Doar atât?

-Atât.

Toni pregăti băutura răcoritoare, o chemă pe romîncă:

-Veronica, du paharul la masa domnului.

Bucătăreasa îndeplini ordinul și continuă să curețe scaunele de plastic.

Barmanul uită complet de cocoșat. Pe ușă intră vechiul lui prieten, Vicente, redactorul șef de la Săptămâna.

-De când nu te-am văzut, omule! se bucură Toni și ieși de după tejghea să-și îmbrățișeze musafirul.

-Dragul meu, ți-am simțit lipsa, îl strânse ziaristul afectuos de după umeri.

-Cred c-au trecut trei ani.

-Ai uitat unde-i redacția noastră. Trebuie să te cert.

-Recunosc, rosti spășit barmanul. M-am dat la fund.

-Dacă nu vine muntele la Mohamed...

-Vine Mohamed la munte, îl completă Toni. Ce vrea să servească Mohamed? Ești invitatul meu.

-O bere merge la fix pe căldura asta. Ai făcut schimbări în berărie, nu glumă.

-Știi ce, zise barmanul, să ne așezăm un pic la masă, să vorbim pe îndelete.

Mintea lui căută o soluție și, ca de obicei, soluția se numea:

-Veronica! strigă el.

-Da, domnule.

-Lasă mesele și înlocuiește-mă la tejghea.

-Sigur, domnule.

Toni luă două sticle de bere, se așeză împreună cu oaspetele la o masă lângă fereastră.

-Arăți bine, îi făcu Vicente un compliment. Spune-mi, ce-ai mai făcut în timpul ăsta?

-Multe.

-De exemplu?

-M-am însurat.

-Pe bune? Soția ta? Cine e?

-Lucrează aici, cu mine.

-Nu-mi spune... Nu poate fi femeia asta, Veronica...

Barmanul râse copios.

-Nu. Soția mea e acolo, zise arătând-o pe Nanako în locutorio.

Vicente privi femeia cu trăsături orientale, rămase în tăcere.

-E japoneză, îl lămuri barmanul.

-Ce să zic? După cum te cunosc, sigur e o persoană deosebită.

-Este.

-Hai, zise Vicente, prezintă-mi-o.

Merseră împreună în locutorio, Toni își recomandă musafirul:

-Un fost coleg de la ziar. Am fost prieteni buni.

-Vicente Ranera, rosti ziaristul.

-Nanako, răspunse timidă japoneza.

Doi clienți intrară în locutorio, barmanul și Vicente făcură un pas înapoi. Redactorul șef apucă să spună:

-Încântat de cunoștință.

Văzând că soția lui avea treabă, Toni propuse:

-Vicente, să ne întoarcem la masă.

Reveniră la sticlele de bere, dădură pe gât o parte din conținut.

-Știi de ce-am venit? întrebă ziaristul pe un ton complice privind circumspect în stânga și-n dreapta.

-Ca să-mi cunoști nevasta, se amuză barmanul.

-Nu, vorbesc serios.

-De ce?

-Mă pensionez, Toni. Nu mai pot trage ca înainte. Îmbătrânesc, stresul e enorm.

-Aceleași probleme cu inima?

-Aceleași.

-Îmi pare rău. Ești un șef de redacție de mâna-ntâi, Vicente. A fost o plăcere să lucrăm împreună.

-Toni, las-o baltă. Tu ești cel care are talent cu carul. Știi bine, ești la fel de bun ca greii de la marile ziare.

-Exagerezi.

-Deloc. Știu ce zic. Sunt vulpe bătrână. Tu ești un leu tânăr.

-Ei, nu chiar atât de tânăr.

-Trec la subiect. E timpul să mă retrag. În filfizonii care mă-nconjoară n-am încredere. Rataţi cu fumuri.

-Bine, ei duc redacţia înainte.

-Tu-nţelegi ce spun. N-au stofă, n-au chemare. De-aia te-ntreb. Vrei să-mi preiei postul? M-am gândit aşa... revii pentru început în redacţie şi treptat îţi transfer atribuţiile mele.

Barmanul încremeni.

-Deci de-asta ai venit, murmură el.

-Da, Toni. De-asta am venit, continuă Vicente şi bău berea până la fund.

Se ridică punând mâna pe umărul prietenului său:

-Te cunosc. Tu nu iei deciziile într-o secundă. Îţi dau termen de gândire o lună. Când sun, trebuie să spui doar un cuvânt. *Da* sau *Nu*. Asta-i tot... La revedere, bătrâne.

-La revedere, şopti Toni privind în urma ziaristului care pleca scuturând perdeaua de mărgele din uşă.

Luă sticlele de bere, reveni la bar.

-Veronica, pregăteşte-te de plecare.

Romînca îşi dădu jos şorţul. Salută respectuos, porni spre casă.

Afară se lăsase întunericul. Barmanul se aşeză gânditor pe un taburet de lemn, avea încă în urechi oferta lui Vicente. Era adevărat, în ultima vreme cochetase cu ideea de a lăsa berăria pentru a reveni la un serviciu normal, totuşi postul de redactor şef nu era ce-şi dorea. Dacă accepta, însemna să stea şi mai puţin în compania soţiei lui. Căuta un post de opt ore, cel mult.

-Bună, Toni, îl trezi cineva din visare.

La gemuleţul dinspre stradă apăruse bustul lui Alex, vecinul de la 99. Barmanul îşi aminti că desenatorul lucra pentru Săptămâna.

-Bună seara, Alex.

-O Fanta de lămâie pentru soția mea. Și o bere pentru mine.

Toni se ridică de pe taburet.

-S-a făcut.

O căută pe Veronica în bucătărie, nici urmă de romîncă. Nanako îl observă din locutorio și-i strigă:

-Veronica a plecat. Te-a salutat, n-ai auzit.

-Așa? Nicio problemă.

Pregăti băuturile pentru desenator, ieși cu ele la gemuleț.

-Plătesc acum? se oferi desenatorul.

-Nu te preocupa. Plătești la urmă.

-Ce noapte, adăugă Alex.

Barmanul își aminti că era *Noaptea cărților*. Așteptata afluență de clienți nu se produsese.

-Da, căldură mare, răspunse.

Revenit lângă taburet, descoperi că Nanako îl aștepta.

-Toni, până când ținem deschis? întrebă ea cu voce tare fără să observe clienții de pe terasă.

-Încă o jumătate de oră, atât, zise barmanul privind spre adolescenții din locutorio. Spune-le băieților de la Internet că mai mult nu pot continua.

Toni văzu că Nanako, cea mereu proaspătă, avea privirea epuizată. Îi luă tandru mâna dreaptă și îi atinse unghiile cu buzele.

-Ești obosită? șopti el.

-Nu. După ce închidem, vreau să jucăm o partidă de *Domino*.

-Așa va fi, acceptă el sărutându-i vârfurile degetelor.

La rândul lui, barmanul se simțea slăbit. Mintea îi reveni la vechile sentimente de frustrare. Nu petrecea suficient timp cu Nanako, era clar. Trebuia să-i facă pe plac și să joace cu ea o partidă de *Domino*. Neapărat. Dorea asta din toată inima.

Peste trei sferturi de oră cădea însă într-o lume a viselor care nu avea nimic de-a face cu *Dominoul*.

3.11

Izolat în locutorio, Toni lovea febril tastele computerului lui Nanako căutând între fișierele *Dominoului* textele partidelor pe care japoneza le jucase fără el. Descoperi ce-l interesa. Pe lângă optsprezece partide salvate la opțiunea *Un jucător*, identifică alte trei jucate cu partenerul numit Akiro. Deschise fișierele pdf cu rezumatele scrise. Observă că fuseseră întrerupte de la început prin ieșirea lui Nanako. Nu puteau exista decât două explicații: ori japoneza refuzase să joace cu acesta, ori șterse cumva conținutul partidelor ca să lase impresia unui refuz. Barmanul se agăța cu încăpățânare de prima variantă, dar bănuiala că cea de-a doua ar putea fi adevărată îi înveninase deja inima. Îl durea că ea, încântarea vieții lui, nu-i spusese nimic despre necunoscutul pe nume Akiro. Dacă nu era un necunoscut, dacă Nanako îl știa?

Complet întors pe dos, se gândea să nu deschidă berăria în dimineața aceea. Se trezise la cinci dimineața și o lăsase pe Nanako să doarmă, coborâse în locutorio să caute în computerul ei urme ale straniului personaj apărut în viața lor din umbra *Dominoului*. Știa că japoneza urma să iasă din dormitor dintr-o clipă în alta, însă asta îl preocupa cel mai puțin. Chiar dorea să-l găsească acolo, vroia să-i vorbească.

Nu trecu mult până când șlapii femeii se auziră sunând pe trepte și atingând în final podeaua de parchet laminat a localului. Nanako veni în locutorio. Se opri în fața lui. Toni nu ridică ochii, continuă să privească impasibil ecranul luminat.

-Nu e ce crezi, rosti ea cu ochii umezi.

-De unde știi ce cred eu? întrebă barmanul vexat.

-Pentru că te cunosc.

Toni tăcea.

-Ești soțul meu, adăugă ea. Te iubesc.

-Când o femeie își iubește soțul, vorbește cu el. Își deschide inima înaintea lui.

Nanako trase scaunul de la una dintre mese, se așeză îngropându-și fața în palme. Barmanul nu auzea nimic, îi vedea lacrimile curgând printre degete.

-Cum a aflat acest Akiro parola noastră? întrebă el.

Ea își șterse obrajii cu un șervețel:

-Nu știu. N-am nicio vină. N-am dat parola nimănui.

-Sigur?

-Da, suspină ea.

Toni nu se simțea pregătit pentru o astfel de conversație. Era supărat foc pe ea, totuși i se frângea inima văzând-o plângând. Hotărî: urmau să vorbească mai târziu. Amândoi aveau nevoie de timp să-și ordoneze gândurile.

-Mă duc să pregătesc berăria pentru deschidere.

-Sunt curată față de tine, să știi. Ești singurul bărbat cu care vreau să fiu. Nu există altcineva în viața mea.

-Vorbim diseară, puse el punct discuției și merse în bucătărie să mănânce singur.

Nanako rămase pe scaun, privind stingheră în jur. Vroia parcă să se asigure că locul ei era acolo, că încă aparținea acelei case și acelui bărbat.

În berărie, dimineața începu ca oricare alta.

Veronica sosi la opt fără zece, veselă nevoie mare, aflase că una dintre fete promovase un examen greu. Veselia îi pieri însă când observă fețele patronilor, cum nu le văzuse niciodată: triste, încordate, de piatră. Pentru româncă era evident: se certaseră. Fiindcă se întâmpla prima dată de la angajarea ei, se tulbură. Nu spuse nimic, decise să nu fredoneze în bucătărie melodiile favorite în timp ce gătea. Nici stăpânii berăriei nu scoteau vreun cuvânt, astfel că în lipsa clienților în local se așternu o tăcere de criptă.

Pe la unsprezece, terasa se animă. O echipă de agenți comerciali, dintre cei care se perindau prin zonă, uniră două mese de plastic și se așezară să servească sandvișuri.

Soția lui Pablo, bruneta, intră în locutorio. Ceru o cabină telefonică. Toni o văzu după cinci minute ieșind fără să privească înapoi și fără să salute. Urmărind-o, barmanul remarcă prezența la o masă de pe terasă a doi bărbați masivi, la costum și cravată, probabil agenți comerciali. Erau orientali, poate japonezi. În alte împrejurări ar fi rugat-

o pe Nanako să-i servească. Datorită tensiunii din acea dimineață, renunță la idee. Cei doi grași nu veneau la gemuleț să comande, merse Toni la ei.

-Bună ziua, ce doriți?

-Este chelneriță? întrebă cel mai solid, cu accent străin.

-Sunt chelnerul. Ce doriți?

-Nu chelner, chelneriță. Este chelneriță?

-Nu, nu este, surâse barmanul amintindu-și că Veronica trebăluia în bucătărie. Doar chelner. Ce servesc domnii?

-Cafea cu lapte. Două.

-Perfect. Va trebui să mergeți acolo, la geam, să le luați. Vă anunț eu când.

-Bine.

Toni se retrase amuzându-se în sinea lui de bizarii clienți, le pregăti cafelele. Decise să nu-i mai cheme la geam, probabil nu înțelegeau cum funcționa terasa. O trimise pe Veronica să-i servească. *Tot doreau ei să vadă o chelneriță*, își zise. Îi privi prin geam cum sorbeau cafea din ceștile aburinde. Vorbiră ceva în limba lor, unul apăsă butonul la o telecomandă făcând să clipească luminile de semnalizare ale unei furgonete de închiriat parcată la zece metri în josul străzii. Evident, pentru a bloca ușile.

Mărgelele de la intrare sunară. Toni o văzu pe soția desenatorului, blonda care supraviețuise incendiului. Atrăgea atenția la ea o mică arsură pe față. Femeia nu venea niciodată singură la berărie, barmanul presupuse că va merge la locutorio. Exact asta se întâmplă.

O întâmpină Nanako, palidă și slăbită de puteri. N-avusese chef să mânânce nimic de dimineață.

-Bună ziua, poftiți.

-Un computer cu Internet.

-Cât timp?

-O oră.

-Aveți postul 4, spuse japoneza atingând de câteva ori tastatura.

-Se poate în colț, la numărul 10?

-Da. Vă schimb imediat. Așezați-vă la numărul 10.

Lucia merse la postul indicat, căută printre lucrurile din poșetă. Nanako îl auzi pe Toni vorbind cu Veronica și se întoarse pentru a-l privi. Barmanul purta pe față o durere vizibilă, se uita în jos făcând tot posibilul s-o ascundă. Japoneza nu-și putu ierta că provocase asta. Scoase din calculator CD-ul cu *Dominoul viselor*, hotărî că nu va mai juca nici măcar o partidă fără Toni.

-N-a pornit postul 10!

Soția desenatorului se ridicase de pe scaun venind lângă tejghea să-i spună japonezei că nu se putea folosi de computer. Deși la început interesată să primească răspuns, acum privea fascinată discul auriu din mâna lui Nanako pe care scria *Dominoul viselor*. Japoneza, surprinsă la rândul ei, nu știa ce să facă: să ascundă repede discul sau să se comporte în continuare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Blonda băgă mâna în poșetă și scoase un obiect pe care-l arătă în tăcere: un CD identic, auriu, cu aceeași inscripție mov: *Dominoul viselor*.

După secunde de stânjeneală, Lucia vorbi cu toată căldura de care era în stare:

-Avem ceva în comun... noi două.

Japoneza își mușcă buzele.

-Nu-ți fie teamă, continuă clienta știind că nu mai era nimeni în locutorio. Dacă pentru tine jocul ăsta e la fel de important ca pentru mine, trebuie să vorbim.

Nanako tăcea.

-Mă numesc Lucia, se prezentă soția desenatorului încercând să-i câștige încrederea.

-Eu, Nanako, schiță japoneza un zâmbet de politețe.

Blonda văzu în micul surâs un motiv pentru a se deschide mai mult:

-De când joci *Dominoul viselor*?

Japoneza părea că-și caută cuvintele:

-De... ceva vreme.

-Știi, mărturisi Lucia, mi-am dorit să am un manual cu instrucțiunile jocului.

-N-a existat un manual. Niciodată.

-Nu știm. Poate fabricanții...

-*N-a existat* un manual, repetă cu deplină siguranță Nanako.

-Cunoști jocul, se surprinse Lucia. Spune-mi, ce știi?

-Nimeni n-ar trebui să știe mai multe despre *Dominoul viselor*.

-Joci cu soțul tău, nu-i așa?

Japonezei îi păru rău că se angrenase în conversație. Răspunse totuși:

-Cu soțul meu.

-Și eu, cu soțul meu joc.

Nanako se scutură, deveni dintr-o dată severă. Nu era dispusă să redeschidă subiectul. Băgă pripită discul în sertar, îi comunică blondei cu răceală:

-Acum, ar fi bine să jucați.

Lucia înțelese că dialogul se încheiase. Merse abătută la postul 10.

Din berărie se auziră zgomote. Toni și Veronica aduceau înăuntru mesele și scaunele de plastic. Barmanul veni în locutorio să-i comunice Luciei, singura clientă:

-Îmi pare rău, închidem.

-Am plătit o oră, se miră blonda.

-Îmi pare rău. Vă restituim banii. E o urgență.

-În fine, oricum... am terminat.

Nemulțumită, Lucia se ridică, ieși din local fără să ia moneda lăsată de japoneză pe tejghea. După soția desenatorului, plecă și Veronica rostind un grăbit *La revedere*. Toni încuie în urma ei.

Nanako încerca să înțeleagă ce se petrecea.

-De ce a plecat Veronica, Toni?

-I-am dat liber. Ziua asta nu poate continua așa. Trebuie să vorbim.

3.12

Toni și Nanako. Doi străini. Față în față, la o masă din berărie.

Barmanul își stăpânea cu greu nervozitatea. Se ridică, începu să se plimbe prin sală. Afară, câte un client se apropia la răstimpuri de ușa localului, vedea anunțul *Închis* și pleca.

-Îmi spui? rosti Toni a nu știu câta oară.

Vocea îi tremura. Ea plângea fără zgomot, privind în podea. Barmanul nu-i putea descifra lacrimile. Ar fi vrut cuvinte, ar fi vrut s-o audă vorbind, explicându-i de la un capăt la altul ce se întâmplase.

-Nanako, îți amintești când ne-am cunoscut?

Ea surâse cu ochii înlăcrimați.

-Îmi amintesc.

-Plângeai. Ca acum. Nu. Mai tare.

-Așa e, spuse japoneza suflându-și nasul într-o batistă de hârtie.

-Îți amintești cât de lent, cât de încet mi-ai făcut loc în viața ta?

-A durat un timp, se mulțumi ea să aprobe.

-Ei bine, crede-mă, mă simt ca atunci. Parcă nu te-aș cunoaște. Simt că am îmbrățișat tot timpul ăsta o necunoscută.

-Dar nu sunt...

-Îți amintești ce mi-ai spus despre trecutul tău când am luat prima dată micul dejun împreună, aici, în berărie?

Japoneza nu răspundea, aștepta să vadă unde vroia el să ajungă.

-Îți amintești, Nanako. Berăria era în renovare, o reparație la tavan, ceva de genul ăsta. Încercam să ne înțelegem în engleză. Mi-ai vorbit despre tine. Ce mi-ai zis atunci, povestea pe care mi-ai spus-o, era adevărată?

-Care poveste? încerca ea să prelungească producerea unei descoperiri nefavorabile.

-Cum care poveste? Povestea cu unchiul care te-a abuzat sexual și te-a adus în Madrid să-i ții evidențele bordelului. Era adevărată?

Pentru a răspunde, Nanako își adună toată forța în mâinile pe care le ținea unite sub bărbie. Șopti:

-Nu...

-Nu?

Ea repetă sec:

-Nu.

-Bănuiam, se agită Toni mergând la bar să-și pună într-un pahar două degete de whisky.

Un mușteriu, pesemne, dorea cu tot dinadinsul să intre în local, nu se mulțumise să citească anunțul și să plece. Bătea sacadat și enervant în geamul ușii. Omul începuse să strige insistent:

-Toni! Toni! Deschide!

Tracasat, barmanul merse la ușă scrâșnind din dinți:

-Ce mai vrea și ăsta?

Apropiindu-se de intrare, înțelese că personajul sâcâitor era Alex, desenatorul de la numărul 99. Îi deschise și rămase în cadrul ușii, nelăsându-l să intre.

-Care-i problema? se răsti Toni.

-Nevastă-mea, îngăimă Alex cu chipul schimonosit. E în locutorio, așa-i?

-Nu-i nimeni în locutorio, îl asigură barmanul. Am închis.

-Dar a fost. A fost aici acum puțin timp, insistă desenatorul. Sunt sigur.

Toni văzu că n-are încotro. Prefăcându-se că nu-și amintea maniera agasantă în care o scosese afară pe blondă, se întoarse spre Nanako:

-A fost nevasta lui Alex la locutorio?

Japoneza răspunse din fundul berăriei, de la masa aflată în penumbră:

-Da, a luat o oră de Internet. Ei bine, nu chiar o oră.

-Unde s-a dus? întrebă desenatorul.

-Nu știu, explică Nanako. N-a zis unde, a plătit și-a plecat.

-Sigur nu-i aici? stărui Alex ca și cum n-ar fi crezut ce i se spusese.

-Sigur, ridică tonul barmanul. Vrei să verifici?

Desenatorul cedă, lăsând capul în piept:

-Nu...

-Ce s-a întâmplat, Alex? încercă Toni să fie pentru o clipă solidar cu necazurile vecinului.

Nu primi răspuns, desenatorul pornise deja spre un loc numai de el știut, să-și caute nevasta în altă parte. Toni privi strada liniștită, remarcă în apropiere, parcată regulamentar, furgoneta clienților corpolenți din acea dimineață.

Reveni în berărie. Nanako era o statuie a suferinței. Urma să treacă printr-un interogatoriu pe care, deși ar fi vrut, nu putea să-l evite. Barmanul încercă să-și ordoneze gândurile. Se lăsă pe un scaun, la o masă alăturată de cea a japonezei. Continuă:

-De unde vii, Nanako?

Ea nu se așteptase la întrebare. Își freca palmele, privindu-le insistent, ar fi preferat să răspundă cu gesturi, nu cu cuvinte.

-Ți-am spus. Din Japonia.

-De cât timp ești în Spania?

-Toni, tu știi... , se indignă ea.

-Răspunde, te rog, la toate întrebările. *Te rog,* apăsă el cuvintele fără amabilitate în voce.

-Bine, acceptă japoneza acea avalanșă de neîncredere. E cum ți-am spus. Când m-ai găsit, eram de două săptămâni pe străzi... și de trei luni în Spania.

-Unchiul tău?

-Nu există. Nici unchiul, nici bodyguarzii unchiului. Nu există bordelul, prostituatele, nimic.

-Ai inventat povestea.

-Toni, nu te cunoșteam. Puteai fi oricine.

Barmanul avea un plan, dorea să ajungă la răspunsurile care îi lipseau.

-Să revenim. Asta a fost atunci. Ce s-a întâmplat pe 5 octombrie 2009?

- ...Ne-am căsătorit.

-Mai eram în acel moment *oricine*?

-Nu, dădu ea drumul altui val de lacrimi. Sigur că nu.

-De ce te-ai căsătorit cu mine? continuă Toni.

-Pentru că ești bărbatul cu care vreau să trăiesc.

-Orice femeie disperată și înfometată vrea să trăiască în casa unui bărbat.

-Nu asta am vrut să spun, se ofensă ea.

-Dar ce-ai vrut să spui?

-Te iubesc, Toni, asta vreau să spun. Te iubesc și am greșit pentru că nu ți-am spus totul despre mine, rosti ea repede cuvinte care neîndoielnic veneau din inimă.

Vocea bărbatului redeveni blândă.

-Ai greșit, deci?

-Da, am greșit.

-Și?

-E greșeala mea. E numai vina mea. Iartă-mă, oftă ea ținând cele zece degete de la mâini pe marginea mesei.

Ajuns în acest punct, barmanul lansă întrebarea finală:

-Nanako, cine este Akiro?

Japoneza scoase o batistă de hârtie din pachetul de pe masă. O altă siluetă oprită dincolo de ușa berăriei începu să strige:

-Toni!... Sunt eu, Pablo!

Din nou:

-Toni!

-Vin imediat, îi spuse barmanul femeii și se duse la ușă.

Pentru Toni, era ziua vizitelor inoportune. Deschise fără chef și întrebă expeditiv:

-Ce vrei, Pablo?

Argintarul rămase contrariat de maniera bruscă în care fu primit, evident barmanul nu era în apele sale. Pablo o văzu pe japoneză cu lacrimi în ochi și își dădu seama că nu nimerise în cel mai potrivit moment. Vorbi repede:

-A trecut nevastă-mea pe aici, să dea un telefon?

Toni explodă:

-Ați înnebunit cu toții! Mă scoateți din minți!

Ca într-o piesă de teatru absurd, barmanul se întoarse spre japoneză și o întrebă, achitându-se parcă de o obligație împovărătoare:

-Nanako, soția lui Pablo a fost la locutorio?

-Da, veni răspunsul. A vorbit la telefon, puțin.

-Altceva? încercă Toni să-l expedieze pe argintar.

-Nimic, bătu Pablo în retragere. Nu știu. Nu știu unde e soția mea.

Barmanul închise ușa. Hotărî să nu mai deschidă, indiferent cine ar fi chemat. Se întoarse spre japoneză, pretinse cu voce tare răspunsul la aceeaşi întrebare:

-Nanako, cine este Akiro?

Ca un făcut, lui Toni îi sună mobilul.

-E Veronica, explică el privind ecranul și duse aparatul la ureche. Da, Veronica... Aici sunt... Ce tot spui?... Unde ți-a fost capul?... Bine, vin imediat.

Închise telefonul, continuă către Nanako:

-Veronica a dat de bucluc. Un polițist i-a reținut actele și abonamentul de transport. N-are bani la ea. E aproape, la gura de metro San Bernardo. Fug să-i las zece euro. Închide ușa cu zăvorul.

-Când te-ntorci, îți spun cine e Akiro, promise ea cu voce serioasă.

Barmanul ieși fără să privească înapoi.

Merse abătut până la gura de metrou. O găsi pe Veronica transfigurată, bolborosind o explicație la cele întâmplate. Un bărbat în costum civil îi arătase o insignă de polițist și-i ceruse actele. Dar nu se mulțumise cu asta, îi reținuse și portofelul cu tot ce avea înăuntru. Îi spusese să-l aștepte acolo, în stradă, până mergea să verifice documentele. După care dispăru definitiv. Biata femeia îl așteptase, tremurând, mai bine de o oră.

Pentru Toni era clar:

-Ai fost înșelată, îi spuse Veronicăi. Nu un polițist te-a oprit, ci un escroc. Ține zece euro, du-te acasă. Mâine vorbim despre cum poți obține acte noi.

-Nu se poate, izbucni romînca într-un plâns isteric.

-Du-te acasă, o îmboldi barmanul. Vorbim mâine.

Toni se despărți de bucătăreasă îndreptându-se cu pași repezi spre Mustața Galbenă, unde îl aștepta răspunsul ce urma să clarifice neînțelegerile ultimelor zile. În sfârșit, avea să afle identitatea acestui Akiro. Ceva din interior îi spunea că totul avea să fie bine.

Găsi ușa localului deschisă, sigur Nanako uitase să încuie în urma lui. Trase zăvorul. Japoneza nu se afla la masa pe care rămăseseră două batiste mototolite înmuiate în lacrimi.

-Nanako! strigă.

Nu primi răspuns. O căută în bucătărie, în locutorio, în micile încăperi de la parter. Fără să o găsească. Urcă scările până în dormitorul de la etaj.

-Aici erai, o certă observându-i silueta sub pătura cu dungi albastre.

Se apropie și îi puse mâna pe umăr, o întoarse ușurel către el. Instantaneu simți un fior de groază. De sub pătură îl privea, cu ochi sticloși și fără viață, o păpușă gonflabilă.

A patra parte

Akiro

4.1

Un student la facultatea de litere din Tokyo. Înalt, subțire, palid, purtând haine demodate. Asta e tot ce puteau spune în legătură cu Akiro Tanaka profesorii și colegii. Nici părinții nu știau mare lucru despre băiatul pe care îl crescuseră și îl hrăniseră mai bine de douăzeci de ani. Mama acestuia, casnică, se gândea la el cu iubire, îl vedea ca pe o pasăre rară în colivie, deși simțea că va putea mereu să vadă numai colivia și niciodată pasărea. Akiro fusese un adolescent retras și introvertit. Vorbea puțin, răspundea la o singură întrebare sau la o avalanșă de întrebări cu același neutru *Sunt bine,* ca un adult plin de diplomație ce nu dorea să îi implice pe cei din jur în bucuriile și problemele sale. Nu avusese prieteni apropiați, pentru cei care petrecuseră timp în preajma studentului era limpede că nu va avea vreodată unul. Tatăl acestuia era un polițist conștiincios, obsedat de colecția de bonsai de pe terasa apartamentului cu patru camere, și care, atât timp cât fiul său nu comitea niciun delict, se declara mulțumit. De pe la treisprezece ani, Akiro începu să citească mult, o carte pe zi, ceea ce puse încă o barieră între el și ai săi, citea întotdeauna pe o bancă din parcul Ueno sau în sala de la biblioteca universitară. Părinții îl crescuseră împreună cu sora mai mică și cu trei verișori rămași orfani în 1995 după cutremurul din Kobe, dar viața în mijlocul unei familii numeroase nu îl făcuse o persoană sociabilă. De adolescent, dezvoltase o pasiune pentru informatică și pentru jocurile video, mai mult decât jocurile în sine îi plăcea să le descopere măruntaiele și să afle cum fuseseră construite. Frecventa un cerc al pasionaților de computere de pe lângă Institutul de Tehnologie din Tokyo, cu timpul acești specialiști făcură din tânărul Akiro, fără să fie conștienți, un hacker de înaltă clasă. La rândul lor, vedeau numai colivia.

Alegerea lui de a urma Facultatea de litere îi surprinse pe părinții ce se așteptau ca băiatul să urmeze cursurile vreunui institut de informatică și să facă o carieră în domeniu. El își motivase opțiunea spunând că despre computere nu îi rămăsese nimic de învățat, dorind în schimb să-și perfecționeze cunoștințele de limbi străine pentru care avea de asemenea un talent deosebit. Nu îi lipseau abilitățile în finanțe, chimie, muzică și desen, însușiri ce făceau din el o persoană aproape completă.

Akiro era un student strălucit, de întrebările căruia profesorii se temeau, totuși lăsa impresia că la examene îi lipsea concentrarea necesară. Lua întotdeauna note intermediare, unii chiar îl bănuiau că urmărea intenționat să nu iasă în evidență.

În anul doi de facultate, mentorul său de la catedra de limbi străine aranjă ca Akiro să primească o bursă de vacanță în Europa, mai exact în Spania, unde să petreacă două săptămâni în luna august, pentru a se familiariza la fața locului cu limba lui Cervantes și pentru a face un schimb de experiențe culturale. Tânărul student fu încântat de idee, îndeosebi după ce îl anunțară că era singura bursă din acel an pentru peninsula Iberică și că urma să plece în călătorie singur. Tatăl lui îl conduse la aeroport cu mașina într-o seară ploioasă, îl debarcă împreună cu bagajele pe trotuar și se grăbi să se întoarcă acasă deoarece unul din arborii în miniatură de pe terasă era bolnav și avea nevoie de îngrijire specială.

Peste douăzeci de ore, Akiro se afla în Madrid, printre numeroșii purtători de valize din terminalul 1 al aeroportului Barajas. Luă metroul și ajunse fără probleme la hotelul Husa Chamartin, unde îi fusese rezervată cazarea. Prima lui întrebare pentru blonda de la recepție fu:

-Există o bibliotecă în hotel?

-Nu, domnule. De ce? se miră femeia auzindu-l vorbind în spaniolă.

-Doresc să citesc ceva la noapte. Abia mâine trec pe la facultatea de filologie.

-Știți ce? Vă dau asta, îi arătă blonda o carte cu coperți roșii. O citesc la serviciu, dar ies din tură peste o jumătate de oră.

-Mulțumesc.

-Nu uitați s-o restituiți la colegul de dimineață.

Volumul, un roman stupid intitulat *Iubire în insule îndepărtate*, fu pentru Akiro soluția perfectă de a-și satisface setea compulsivă de lectură în alte limbi decât japoneza. Adormi la trei noaptea, după ce terminase cartea și două pungi cu pufuleți galbeni.

Dimineața se trezi cu un chef de viață formidabil. Lăsă la recepție *Iubire în insule îndepărtate* împreună cu o notă de mulțumire. Se prezentă la biroul de schimb

valutar al hotelului, transformă în euro toți cei două sute de mii de yeni primiți cadou de la un frate al mamei. De aici se deplasă la Facultatea de Filologie de pe lângă Universitatea Complutense, se interesă despre programul pregătit pentru el. O secretară în pragul pensiei îl informă că asistentul universitar care trebuia să-i fie ghid în cele două săptămâni se îmbolnăvise subit și că, în consecință, trebuia să se descurce singur.

-Îmi pare nespus de rău, se lamentă secretara dându-i o coală ministerială cu un calendar de activități orientativ.

-Mie nu, fu răspunsul epatant al lui Akiro.

Salută și se despărți de femeia pe care urma s-o revadă peste două săptămâni, înainte de plecare, pentru a completa și semna câteva formulare. Totul mergea ca pe roate. Avea două săptămâni de vacanță în față, și în spate pe nimeni să-l deranjeze cu prezența.

Hoinări întreaga zi pe străduțele labirintice din zona Sol, așa-numitul kilometru zero al Madridului. Tentat să încerce mâncarea tradițională, la ora prânzului se mulțumi să servească o pizza cu salam și ciuperci într-un local situat lângă clădirea Operei. În vreme ce mesteca, aruncă o privire pe foaia cu orarul de activități. Pentru ziua următoare programul prevedea o vizită în Sevilla, trebuia să asiste la o manifestare culturală.

Spre seară se deplasă cu metroul în gara Puerta de Atocha și cumpără biletul de călătorie, la clasa Club. Bărbatul de la ghișeu îl informă că avea dreptul să folosească Sala Club a stației, cu două ore înainte de plecarea trenului.

În noaptea aceea, în camera de hotel, Akiro citi *La saga/fuga de J.B.* de Gonzalo Torrente Ballester, cumpărată cu șase euro dintr-un anticariat de lângă piața Callao.

A doua zi, la unsprezece, se afla în Sala Club din Puerta de Atocha. Un spațiu al eleganței, cu presă și gustări gratis la dispoziție. Își petrecu timpul tolănit într-un fotoliu luxos, frunzărind *The Financial Times* în engleză și sorbind dintr-o sticluță suc de mango. La un moment dat, femeia ce-i verificase biletele la intrarea în sală îl informă că trenul sosise deja pe linia 3. Coborî la peron cu rucsacul în care băgase câteva lucruri și haine de schimb. Vagonul de clasa Club era primul în compunerea trenului. Fu bucuros să vadă că locul său era orientat cu fața înspre direcția de mers și că vagonul era aproape

gol. Pe scaunul tapițat găsi revista Paisajes, de fapt stewardesa mărunțică așezase pe toate scaunele câte una. Puse revista pe măsuța ce îl despărțea de locul neocupat din față. Trenul demară silențios și o voce nazală ură pasagerilor bun venit în trei limbi.

-Căști? Căști?

Mărunțica oferi călătorilor căști pentru a asculta programe de radio sau pentru a recepționa sonorul filmului de pe ecranele televizoarelor fixate în plafon. La scurt timp, stewardesa trecu din nou și-i lăsă un ziar național din aceeași zi.

Ăsta da, confort, constată studentul. Dar mărunțica avea să-l abordeze de multe ori până la destinație. Întâi îi înmână un pliant cu meniul inclus în prețul biletului. Aduse șervețele fierbinți pentru spălatul mâinilor, după care urmară: un whisky ca aperitiv, o lazaña cu multă brânză, o prăjitură la desert, plus băuturi răcoritoare, vin și bere la discreție. Afară începuse o ploaie torențială, pe geamul vagonului apa curgea prin niște vene transparente care își schimbau mereu poziția. Akiro se simțea reconfortat și bine dispus. Se amuză copios când înțelese că indiferent de câte ori ar fi apăsat un buton aflat lângă scaun, stewardesa venea și îi servea orice băutură dorea. *Totul e inclus în bilet*, îl înștiință mărunțica. Tânărul consumase deja un whisky și patru beri, când hotărî că băuse prea mult.

Atunci se întâmplă.

Din iureșul furtunii de afară, Akiro văzu desprinzându-se o formă translucidă care se așeză pe scaunul din fața lui. Deși avea contururi neclare și lipsite de consistență, era cu siguranță o femeie. O femeie de sticlă.

Tânărul se uită în jur. Puținii pasageri nu observară diafana siluetă, nici măcar stewardesa trecând din nou pe culoar pentru a aduna paharele și recipientele goale.

Palidul student privea sedus prezența feminină de pe scaunul din față. Eterica ființă îi semăna în multe privințe. Era zveltă, distinsă, palidă, privea mereu pe fereastră înspre furtuna din care venise.

-Tu ești... ? îndrăzni el să întrebe cu buzele întredeschise.

Ea întoarse fața să-l privească, încuviință. Strălucea toată. Akiro nu-și putea dezlipi privirea de la surâsul ei enigmatic, simți pentru prima dată în viață că nu vroia să

mai fie singur. În pieptul său se născuse instantaneu o dorință uriașă de a rămâne pentru totdeauna alături de acea femeie de sticlă.

-Care este numele tău? întrebă după ce un minut o privise în ochi și-i spusese cuvinte în gând.

Femeia răspunse, nu imediat:

-Eu sunt numele meu, înțelese Akiro vocea gingașă ca un cântec amestecat cu sunetul ploii pe sticlă.

Privirea studentului zigzagă pe fața ei, de la curbele obrazului la pavilionul urechii, încerca să absoarbă fiecare detaliu al acelui chip desăvârșit.

-Paharul? auzi tânărul întrebarea.

Dar nu, asta nu era vocea femeii de sticlă.

-Mai folosiți paharul? îl întrebă din nou stewardesa așteptând cu răbdare un răspuns.

-Nu, nu, se fâstâci Akiro și înmână paharul de plastic pe care mărunțica îl aruncă într-o pungă de nailon.

Când se întoarse, scaunul din față era gol. Nici urmă de femeia de sticlă. Dispăruse. Doar sticla geamului păstra sclipiri ale prezenței ei.

Imposibil, își spuse Akiro. *A fost aici. Aici a fost.*

Căzu într-o meditare lungă, necesară pentru a se redescoperi, pentru a accepta că era un om singur care dintr-o dată nu dorea să mai fie singur.

Ploaia încetă.

Tânărul merse la toaletă să evacueze lichidele ingerate. Reveni la loc și ceru un Red Bull. Asta îl dezmetici într-o oarecare măsură. Făcu restul drumului privind ca hipnotizat scaunul din față. Nu se ridică nici după oprirea finală a trenului. Stewardesa cea mărunțică îl invită de două ori să coboare pe peron, altfel fără îndoială ar fi rămas. Ieși din vagon privind înapoi.

Gara din Sevilla era înecată în semiîntuneric, prin ferestrele înalte se puteau vedea nori albaștri și albi.

Încercă să-și reamintească de ce se afla acolo. Desigur, trebuia să ajungă la un centru cultural pentru a asista la ședința unui cenaclu literar studențesc. Găsi clădirea, găsi sala. Petrecu trei ore ascultând diferite fete citindu-și poemele și textele în proză. Vreo două dintre ele erau spectaculos de frumoase, aveau voci catifelate și suave. Dar, conchise Akiro, nu erau nici măcar umbre în comparație cu femeia de sticlă.

4.2

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011, efect al redeschiderii dosarului 1875/2010

Raport 0001/2011

Subiect: *Datorită noii solicitări de colaborare înaintată de Poliția metropolitană Tokio (Japonia) în 8 iunie 2011, se întocmește prezentul raport asupra activităților ilicite desfășurate de gruparea mafiotă „Dominoul viselor”.*

Context: *Pentru a descrie circumstanțele redeschiderii dosarului 1875/2010, se citează un fragment din raportul întocmit de Biroul Interpol Madrid în 10/05/2011. Concluziile intermediare ale anchetei sunt rezultatul colaborării a zece birouri Interpol, și anume birourile din Londra, New York, Tokyo, Melbourne, Madrid, Buenos Aires, Paris, Roma, Lisabona și Moscova. Obiectul anchetei îl constituie dispariția unui număr încă nedeterminat (până în prezent au fost arhivate 83 de cazuri) de persoane de sex feminin, de pe teritoriul a 14 state: Marea Britanie, SUA, Canada, Australia, Japonia, Spania, Argentina, Franța, Belgia, Luxemburg, Italia, Elveția, Portugalia, Federația Rusă. Deoarece cauza exactă a dispariției acestor femei nu a fost încă elucidată, asocierea cu gruparea mafiotă „Dominoul viselor” este probabilă, dar nu certă, cel puțin nu în toate cazurile. Nu se exclude posibilitatea încorporării la dosar a altor cazuri de dispariție, deocamdată nerelaționate cu ancheta.*

Se prezintă în cele ce urmează o descriere succintă a două cazuri tipice.

1.Michelle Burnett, 29 ani, dispărută în Melbourne, în 12 ianuarie 2010. Căsătorită cu Samuel Burnett, 31 ani.

Familia Burnett cumpără jocul video „Dominoul viselor” de la un vânzător ambulant neidentificat, în octombrie 2009, la târgul organizat cu ocazia unei sărbători

locale. Ambii soți utilizează jocul, dar cea care face o adevărată pasiune pentru „Dominoul viselor" este Michelle Burnett. Samuel Burnett acceptă să joace cu soția sa doar pentru a-i face pe plac acesteia. După participarea la un număr de peste 20 de partide, relația de cuplu este deja afectată. Samuel Burnett își amenință soția cu distrugerea celor două CD-uri ce conțin jocul video. În data de 15 ianuarie 2010, Michelle Burnett anunță că pleacă să facă unele cumpărături și părăsește locuința familială la volanul unui autoturism Citroen Picasso. Seara, Samuel Burnett reclamă dispariția soției. Autoturismul Citroen Picasso este descoperit în ziua următoare, abandonat lângă zona de jocuri infantile a unui parc din suburbiile orașului Melbourne. Pe un balansoar din apropiere este găsită o păpușă gonflabilă purtând la gât eșarfa dispărutei. Samuel Burnett este inițial acuzat că și-a ucis soția. Este eliberat din lipsă de probe.

După trei luni, în 4 aprilie 2010, Michelle Burnett este întâlnită de o patrulă de poliție în zona parcului unde în ianuarie fusese descoperită mașina abandonată. Femeia era îmbrăcată cu haine de proveniență necunoscută și prezenta tulburări psihice evidente. Este supusă unui examen medical, analizele scot la iveală prezența excesivă în organism a psilocibinei, substanță farmaceutică cu efect halucinogen. Tot ce își amintește din perioada dispariției se rezumă la un cuvânt pe care îl repetă obsedant: ploaia. Medicii care au tratat-o opinează că în cele 3 luni femeia nu a avut contact cu lumina solară. Soțul își îngrijește soția la domiciliu, dar sănătatea mintală a pacientei pare grav și definitiv afectată.

2.Natalia Mihailova, 25 ani, dispărută lângă Sankt Petersburg în 8 decembrie 2009. Căsătorită cu Vladimir Mihailov, 27 ani.

În timpul unei călătorii de vacanță cu Transsiberianul, cuplul Mihailov achiziționează în tren un set din „Dominoul viselor". Ambii dezvoltă dependență față de jocul video, ceea ce face ca tânăra familie să se izoleze de apropiați, spre îngrijorarea rudelor. Cei doi soți renunță la locul de muncă și își vând apartamentul din Sankt Petersburg. Se mută în localitatea Kolyasovo, unde viața lor gravitează în jurul partidelor prelungite de „Dominoul viselor". Întrerup cu timpul orice relație cu cercul familial și de cunoscuți. Pe 29 decembrie 2009, o zi însorită, Natalia Mihailova îi comunică soțului că iese la o plimbare în marginea pădurii, pentru a culege ghiocei de sub stratul subțire de zăpadă. Femeia nu se mai întoarce. După ce o caută fără

succes în pădure, Vladimir Mihailov anunță la postul de poliție local dispariția soției. Polițiștii din Kolyasovo primesc sprijin din Sankt Petersburg, dar încercările de a o găsi pe dispărută cu ajutorul câinilor lup antrenați special în acest scop eșuează. Tot ce găsesc câinii într-o poiană plină cu ghiocei este o păpușă gonflabilă.

Natalia Mihailova reapare la marginea aceleiași păduri, în 17 martie 2010. A pierdut aproape jumătate din greutatea corporală, prezintă tulburări psihice și se exprimă cu dificultate. La interogatoriile conduse cu tact de medicii psihiatri, femeia relatează versiuni diferite și contradictorii în legătură cu perioada dispariției, astfel că poliția nu obține piste verosimile care să îndrepte atenția spre presupușii răpitori.

Niciuna dintre femeile asociate cu dosarul „Dominoul viselor", regăsite după dispariția lor, nu prezentau urme de violență sau urme ale unor abuzuri sexuale. Medicii au certificat că în intervalul dispariției subiectele nu au întreținut relații sexuale.

Evenimentele: *Direcția Generală de Poliție a fost înștiințată în scris de Biroul Interpol Madrid încă din primele luni ale anului 2010 despre existența anchetei internaționale „Dominoul viselor". Totuși, datorită faptului că la vremea respectivă nu fusese încă înregistrată în Spania nicio dispariție relaționată cu ancheta, nu s-a răspuns scrisorilor primite de la Interpol și nu s-a considerat necesară informarea agenților noștri.*

Dosarul se deschide odată cu reclamarea dispariției, în iulie 2011, în Santander, a numitei Pilar Ignacio Bonito. Situația a fost tratată inițial ca un posibil caz de violență domestică finalizată prin asasinat și ascunderea cadavrului. Ancheta ia un nou curs când, pe parcursul interogatoriilor, soțul dispărutei, Juan Pablo Ramírez Cámara, declară că soția cumpărase cu două luni înainte de la un imigrant african, pe stradă, un joc video numit „Dominoul viselor". Ambii soți fac o pasiune pentru jocul video, relația de cuplu nefiind afectată. Nu există tendințe de izolare și nu se întrerupe legătura cu cercul familial. Pilar Ignacio Bonito își identifică tot mai mult soțul cu avatarul masculin din jocul video, atașamentul ei față de Juan Pablo Ramírez Cámara crește. În ziua de 10 iulie 2011, la orele prânzului, perechea face o vizită în perimetrul turistic al Peninsulei Magdalena. La un moment dat, se opresc să privească pinguinii în captivitate cărora la acea oră le era administrată hrana. Pilar își roagă soțul să o aștepte spunându-i că îi va face o surpriză, apoi se îndreaptă în direcția Palatului

Regal, aflat în punctul cel mai înalt al peninsulei. Dispare fără urmă. Prima ipoteză a poliției locale a fost că femeia s-ar fi prăbușit în gol de pe faleza abruptă și și-ar fi găsit sfârșitul în ocean. Agenții sosiți la fața locului zăresc de departe un corp feminin contorsionat, întins pe o stâncă joasă, aproape de nivelul valurilor. Însă ceea ce recuperează de pe stâncă alpiniștii chemați ulterior este o femeie gonflabilă. Valurile nu aduc la mal corpul dispărutei nici atunci, nici în zilele următoare. Asocierea celor doi soți cu jocul video „Dominoul viselor" indică spre o dispariție înrudită cu a celorlalte femei din dosar, nu spre un accident. În prezent nu se cunoaște nimic despre locul unde s-ar putea afla Pilar Ignacio Rubio.

Echipa însărcinată cu cercetarea dispariției femeii din Santander și cu descoperirea activităților infracționale desfășurate de gruparea mafiotă „Dominoul viselor" în Spania este condusă de:

colonel Manolo González Pérez.

Din echipă mai fac parte:

căpitan Santiago Barea Sánchez,

agenții Francisco Arroyo Mota,

Javier Akashi,

Fernando Jiménez Ballestero

Alba Domínguez Calzada.

Se aprobă ca în caz de necesitate să fie puși la dispoziția echipei până la opt agenți de filaj din subordinea Comisariei Superioare a Poliției Madrid.

Date despre „Dominoul viselor": *Ne aflăm în posesia unui raport întocmit de experții Interpol asupra jocului video „Dominoul viselor". Colegii noștri au tras concluzia că este vorba despre un joc video din categoria mijlocie-mică, a cărui utilizare necesită următoarele cerințe minime: Windows 2000, Pentium II 300 MHz, 64 MB RAM, 400 MB spațiu liber pe hard-disk, 4x viteză CD-ROM, 8 MB 3D card accelerator cu suport Direct 3D, Direct X 7,0 sau superior Direct X compatibil, 16-bit, card de sunet 56k modem sau LAN pentru solo/multijucător. Deși cifrele nu sunt foarte răsunătoare, conexiunea Internet cu serverele centrale transformă jocul într-o*

platformă cu un potențial mult mai ridicat decât promite la început. Nu s-a reușit localizarea serverelor, în mare parte deoarece posesorii lor au creat un program deocamdată indescifrabil, un fel de sistem de servere virtuale care ia naștere prin atașarea parazitară la un server gazdă ales la întâmplare. La un moment dat, se părea că jocul este găzduit de serverele Pentagonului. Deoarece la intervale scurte și aleatorii severul virtual este înlocuit mereu cu un altul, nu s-a descoperit încă un IP valid. Specialiștii Interpolului lucrează în continuare la asta. Totuși, un program de statistică a scos la iveală faptul că până la ora actuală cele mai multe servere gazdă utilizate prin atașare parazitară de „Dominoul viselor" se află pe teritoriul Japoniei, de aceea colegii noștri de la Poliția metropolitană din Tokyo se simt responsabili de rezolvarea acestui caz, ca și cum ar fi vorba de o activitate criminală desfășurată în jurisdicția lor. Se estimează că la realizarea jocului au lucrat între 5 și 10 informaticieni și graficieni, pe durata a minim 5 ani. Interpolul studiază profilul creativ al realizatorilor de la marile companii producătoare de jocuri video din Occident și din SUA pentru a identifica eventuale similitudini. Până la ora actuală, nu s-au descoperit mesaje subliminale în „Dominoul viselor", ceea ce pune sub semnul întrebării modul în care se creează relația de dependență față de jocul video. Pe de altă parte, investigatorii nu au elucidat complet mecanismele interactive unice specifice jocului, mecanisme situate la un nivel care nu a fost atins încă de industria de profil.

Din punct de vedere legal, în aria de interes a anchetei intră mai puțin elementele tehnice de realizare a jocului, ceea ce interesează primordial fiind motivul dispariției unora dintre utilizatori. În cazul în care este vorba de răpiri, fapt nedemonstrat deocamdată, nu se cunoaște nimic despre mobil. În termen de două săptămâni, echipa desemnată își va prezenta în scris, printr-un raport, strategia de acțiune.

Nu se va oferi niciun fel de informație opiniei publice prin intermediul presei despre mersul anchetei, datele dosarului fiind clasate cu calificativul STRICT CONFIDENȚIAL.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.3

Akiro Tanaka se afla singur la masa pătrată, în restaurantul unde obișnuia să cineze, nu departe de piața de pește Tsukiji. Interiorul somptuos, decorat în roșu și negru, era legănat de lumina delicată a unor felinare de hârtie, tradiționalele Chochin, agățate de tavan la intrare. De fiecare dată când venea la restaurant, alegea o masă lângă fereastră. Trecuseră ani buni de când vizitase Europa ca student, însă gândurile lui erau tot acolo, la femeia de sticlă întâlnită în trenul de Sevilla, la momentele săpate în memoria lui ca în granit, savurate de atunci de mii de ori în vis sau cu ochii deschiși. Femeia de sticlă. Acea femeie de o frumusețe sublimă care trebuia redescoperită. Cu orice preț.

Toți acești ani îi petrecuse solitar, respingând la răstimpuri tentativele de apropiere ale câte unei fete. Terminase facultatea cu brio, spre încântarea părinților. Dar băgase diploma într-un sertar și o uitase acolo, spre dezamăgirea lor. Optase să lucreze pentru cumnatul său, Toyota. Sora lui i-o luase înainte și se căsătorise cu bogatul magnat, mai în vârstă cu douăzeci de ani decât ea. Câteva plimbări cu yahtul personal al lui Toyota, pe mare la asfințit, fuseseră suficiente pentru a o cuceri pe tânăra naivă și nepregătită pentru viață. Părinții fetei nu vedeau cu ochi buni căsătoria, motiv pentru care la nuntă fețele lor arătau ca și cum proaspăta mireasă ar fi decedat. Cu timpul, cadourile scumpe făcute de Toyota îi mai îmbună. Tatăl lui Akiro rămăsese însă cu o suspiciune în ceea ce privește averea ginerelui său și a felului în care o acumulase. *Trebuie să fie ceva ilegal la mijloc*, repeta mereu. Dar Toyota se bucura de stima tuturor. Conducea un imperiu axat pe tranzacții bursiere și pe *Dominoul viselor* – o rețea de cazinouri binecunoscută în Japonia. Înțelegând că nu va avea niciodată în mod deplin simpatia socrilor, magnatul încercă să se vâre sub pielea lui Akiro, cumnatul său. Și reuși. Îl invita în călătorii de afaceri, îi cumpăra calculatoare și accesorii informatice scumpe, practic îi satisfăcea orice capriciu. Când își dădu seama că era un geniu în computere, mai capabil decât informaticianul care-i conducea contabilitatea companiilor, îl concedie pe acesta din urmă iar postul îl dădu cumnatului. De atunci, Akiro lucra pentru Toyota, încântat că evidența veniturilor sale era condusă impecabil. Când omul de afaceri descoperi că într-adevăr cumnatul lui știa să păstreze secretă latura veroasă a tranzacțiilor pe care le contabiliza, înțelese că găsise omul potrivit. Îi

oferi un salariu consistent și îl introduse în înalta societate din Tokio, cu recepții fastuoase unde își etalau toaletele exorbitante actrițe în vogă și prostituate de lux, toate afișând diamante și zâmbete. Tânărului palid nu-i luă mult să înțeleagă că, din această etalare ostentativă, doar diamantele erau veritabile.

Pe sticla ferestrei din restaurant începură să cadă picături rare de ploaie. Akiro își aminti din nou de femeia de sticlă. Nu apucă să îi reconstruiască imaginea pentru a o admira cu ochii minții deoarece îl văzu intrând în restaurant pe Toyota. Îl însoțeau bodyguarzii săi, Makoto și Masataro, foști luptători de sumo. Omul de afaceri era punctual la întâlniri, nici de data asta nu făcu excepție.

-Bună seara, Akiro, puse magnatul mâna cordial pe umărul palidului său cumnat și contabil.

-Bună, Toyota.

-Frumos din partea ta să mă inviți la masă în oraș. Makoto, Masataro, luați loc, le porunci matahalelor.

Giganții se așezară fără să spună un cuvânt și rămaseră în tăcere. Nu vorbeau neîntrebați.

-N-am comandat nimic, le-am spus că aștept pe cineva, zise Akiro.

-Perfect. Ospătar! făcu magnatul un semn către bărbatul în frac aflat într-o așteptare discretă și privind spre masa lor.

Tânărul se apropie:

-Poftiți. Ce vă servim?

-Pentru mine și pentru cumnatul meu câte un *fukagawa-meshi*, iar pentru băieți două porții de *chanko nabe*. De băut, vin franțuzesc și apă minerală.

-Imediat vă aduc, îi asigură tânărul notând meticulos comanda și se retrase în grabă.

Afară, ploaia se înteți făcând ca atmosfera din interior să pară caldă și protectoare. Toyota sorbi jumătate din paharul cu vin pe care ospătarul îl servise neașteptat de repede. Akiro își umezi buzele, hotărî că e momentul să deschidă discuția:

-Toyota, știi de ce te-am...

-Scuză-mă, îl întrerupse magnatul. Mai întâi am o întrebare. De la cazinoul din Yokohama mi-au spus că au virat ieri încasările pe săptămâna trecută, dar n-am văzut în cont niciun yen în plus. Verifică, te rog.

-Desigur, răspunse ascultător Akiro.

Scoase din geanta rezemată lângă scaun un laptop mic și accesă pagina bancară cu informațiile cerute, confirmă cu promptitudine:

-E adevărat. Au trimis banii. Transferul s-a făcut târziu și s-a reflectat în contabilitate acum... douăsprezece minute.

-Admirabil. Asta vroiam să aud, se bucură Toyota.

Makoto, cel mai scund și mai gras dintre bodyguarzi, puse ambele mâini pe masă, semn că cerea permisiunea să vorbească. Magnatul îi sesiză gestul și îl încurajă să se exprime:

-Spune, Makoto.

-Aș merge la toaletă, șefule.

-Nicio problemă. Poate merge și Masataro. Să vă duceți pe rând.

Makoto se ridică cu mișcări domoale de pe scaunul de lemn care pârâi ușor și plecă spre fundul localului.

Între timp, sosiră farfuriile. Toyota începu să mănânce primul, vorbind ceva despre vreme și despre naționala de fotbal. Makoto se întoarse de la toaletă și își reluă locul, înfulecă pofticios din porția uriașă de *chanko nabe*. Masataro se ridică și merse la rândul lui să se ușureze.

Încălzit de vinul din care băuse deja două pahare, magnatul își privi cu afecțiune cumnatul și rosti cuvintele pe care le amânase atât:

-Spune-mi. Care e lucrul important pentru care m-ai invitat aici?

Akiro își curăță buzele cu un șervețel, ordonându-și ideile.

-Am dorit să vorbim liniștiți.

-Exact asta facem, râse Toyota. Despre ce-ai vrut să vorbim?

-Despre... jocul meu, se destăinui tânărul.

Magnatul deveni atent. Motivul invitației la masă nu mai avea mistere pentru el, se relaxă și bău încă o gură de vin.

-Așadar, n-ai renunțat la proiect, rosti circumspect Toyota.

-De fapt, e unul dintre lucrurile pe care mi le doresc cel mai mult.

-Serios? întrebă magnatul privindu-și cumnatul ca pe cineva în care avea încredere absolută dar care în unele domenii gândea diferit.

-Am făcut un calcul, șopti palidul contabil.

-Nu e bine să vorbim despre asta în restaurant.

Masataro reveni și se așeză pe scaunul său.

-Știam că Makoto și Masataro sunt practic o parte din tine, Toyota. Nu le ascunzi nimic.

-Așa e. Nu la ei mă refeream.

-Înțeleg... Despre joc însă putem vorbi. Detaliile financiare le lăsăm pentru mai târziu. Sau e vreo problemă cu banii de care am nevoie?

-Banii nu sunt o problemă, îl asigură placid magnatul. Înțeleg că e vorba de o sumă importantă, dar, repet, banii nu sunt o problemă.

Bodyguardul cel scund puse iar mâinile pe masă. Toyota reținu semnalul și se interesă:

-Da, Makoto?

-Dacă șeful dorește, eu și Masataro ne putem retrage la o masă alăturată.

-Nici vorbă, se răsti magnatul. Rămâneți la locurile voastre. Vorbim numai despre un joc video.

Akiro simți o notă de ironie în vocea lui, dar nu comentă nimic.

-Spune-mi, ce urmărești cu jocul ăsta? îl interogă Toyota.

-De ce crezi că urmăresc ceva?

-Păi, te cunosc ca pe buzunarul meu. Ești planificarea întruchipată. Nu există proiect pe care tu să-l fi început fără să știi unde vrei să ajungi.

-Dacă-s prea sincer, s-ar putea să râzi de mine, explică tânărul motivul pentru care se reținea să vorbească.

-N-am să râd, promise magnatul.

Akiro bău tot vinul din pahar. Abia după aceea continuă:

-Așa cum ți-am spus și în ultima conversație, jocul poartă numele *Femeia de sticlă*. În joc, un bărbat întâlnește o femeie. Iar o femeie întâlnește un bărbat. E un joc pentru doi...

-Aha, spuse meditativ Toyota. Femeia tu nu poți fi. Înseamnă că ești bărbatul.

-Ai ghicit.

-Și mai înseamnă că tu, bărbatul, vrei să întâlnești femeia. Să înțeleg că până acum ai refuzat atâtea fete superbe ca să cauți alta folosindu-te de un joc video? Pentru mine e limpede. Ce cauți nu există. Cum vrei să întâlnești femeia asta? O să pui jocul pe Internet, presupun...

-Categoric.

-Crezi că ai vreo posibilitate cât de mică să găsești ce vrei?

-Te îndoiești?

-Akiro. Ești cea mai exigentă persoană pe care o cunosc. N-o să găsești nicio femeie pentru tine, niciodată. Vei muri singur, cumnate.

- ...Știi care e dovada mea, Toyota? Dovada că femeia există?

-Care?

Tânărul răspunse privindu-l pătrunzător în ochi:

-Eu exist...

Toyota își examină îndelung cumnatul, ca și cum ar fi vrut să se asigure că acesta exista. Evident, Akiro exista.

-Vei primi banii de care ai nevoie, îi garantă magnatul. Cu o condiție. Condiția mea. Jocul nu va avea numele *Femeia de sticlă*. O femeie... făcută din sticlă. E absurd... mai mult decât absurd. Ascultă-mă. Jocul se va numi *Dominoul viselor*.

-Dar, Toyota, ripostă contabilul nedumerit. Ce legătură au cazinourile cu... ?

-Am vorbit. Asta e tot. Jocul se va numi așa. *Dominoul viselor*.

Palidul bărbat rămase pe gânduri, deplin încredințat că magnatul își spusese ultimul cuvânt. Apropie de buze, foarte încet, paharul cu vin. Era făcut din sticlă.

4.4

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0005/2011

Proiect pentru planul de acțiune a organelor de poliție. Elaborat de căpitan Santiago Barea Sánchez, la solicitarea făcută de colonel Manolo González Pérez.

Conform raportului 0001/2011 în același dosar 2963/2011, unicele informații despre activitatea infracțională a grupării mafiote „Dominoul viselor" în Spania sunt cele conținute în dosarul Pilar Ignacio Bonito, femeia dispărută în 10 iulie 2011 în zona Peninsulei Magdalena din Santander. În declarația făcută de Juan Pablo Ramírez Cámara, se precizează că jocul video a fost achiziționat de soția sa în luna mai 2011 de la un vânzător ambulant ilegal, de origine africană.

O verificare efectuată de echipa noastră cu ajutorul colegilor de la Unitatea de Delincvență Economică a Poliției Madrid a dezvăluit că în 2010 au fost descoperite și închise pe teritoriul național trei fabrici de producere de DVD-uri pirat, care ajungeau pe piață prin intermediul unor vânzători ambulanți de origine africană. Liderii acestor rețele de piraterie nu au fost încă prinși, una dintre rețelele ilegale s-a reorganizat în Madrid într-un spațiu subteran din zona Pirámides, furnizând în continuare marfă ilegală pentru nordul Spaniei, inclusiv Santander. Fabrica din Pirámides este lăsată să-și desfășoare activitatea o vreme, cu scopul de a se descoperi identitatea capilor rețelei. Până la ora actuală, acești pirați nu au desfășurat acțiuni de copiere și producere de jocuri video, ceea ce pune sub semnul întrebării declarația numitului Juan Pablo Ramírez Cámara, sau, posibil, cuvintele soției acestuia. În ultimă instanță, declarația soțului nu este relevantă, având în vedere că femeia a fost cumpărătoarea jocului.

Pe de altă parte, colaboratorii noştri din Santander nu au putut oferi nicio informaţie despre existenţa vreunei filiere de vânzare de jocuri video ilegale în oraş. Patru vânzători ambulanţi ilegali de origine africană reţinuţi de poliţia locală în zona plajei din Santander declară că nu au vândut niciodată jocuri video. Între mărfurile ilegale descoperite asupra lor (DVD-uri, ochelari de soare, poşete) nu s-au găsit jocuri video. Celor patru le-a fost arătată fotografia numitei Pilar Ignacio Bonito, dar niciunul nu îşi aminteşte să o fi cunoscut sau să îi fi vândut ceva.

În consecinţă, datorită lipsei probelor de la dosar, propun o reaudiere a tuturor celor implicaţi: soţul, cei patru traficanţi din Santander, salariaţii perimetrului turistic al Peninsulei Magdalena aflaţi la muncă în ziua dispariţiei. De asemenea, propun instituirea unei supravegheri 24 din 24 de ore a Peninsulei Magdalena, cu ajutorul Poliţiei locale şi al firmei private de pază ce supraveghează zona turistică, în eventualitatea că persoana dispărută ar putea să îşi facă prezenţa acolo pe neaşteptate, ca în cazurile similare prezentate de Interpol. Pentru aceasta, solicit suplimentarea efectivelor echipei noastre cu...

Colonelul Manolo González ridică ochii din foaia cu nota informativă pe care o citea, se adresă laconic căpitanului Santiago Barea:

-Un plan prost făcut.

Pe moment căpitanul amuţi, dar se dezmetici şi îşi formulă apărarea:

-Domnule colonel...

-Planul e prost făcut, îi tăie vorba superiorul său.

Santiago îşi privi cu atenţie şeful pe care îl respecta enorm şi îşi dădu seama că nu glumea deloc. Manolo González era unul dintre cei mai vechi ofiţeri activi din poliţie, poate cel mai vechi. Era o enciclopedie ambulantă a cazurilor dificile cu care se confruntase poliţia spaniolă în ultimii treizeci de ani, interval care lăsase asupra lui urme adânci. Suferise o cădere cu elicopterul în timp ce urmărea un criminal în serie ucrainian pe o plajă din Alicante, accident ce îi afectase coloana vertebrală şi îl obligase să umble pentru tot restul vieţii ca un cocoşat. În plus, avea deasupra ochiului stâng o cicatrice în formă de X, amintire a unei confruntări cu arme de foc din sucursala unei bănci de pe Gran Vía. Ce mai, o legendă în carne şi oase. Cu tot respectul pe care-l

nutrea pentru superiorul său, Santiago nu considera că planul făcut de el era atât de prost și încerca să-și apere punctul de vedere:

-Domnule colonel, sunt sigur că polițiștii din Santander au făcut o cârpeală de anchetă și au scăpat o mulțime de detalii esențiale.

-De unde-i cunoști tu pe polițiștii din Santander?

-Păi, nu e greu să-mi imaginez.

-Nu-ți mai imagina. Nu-i cunoști pe polițiștii din Santander. Eu am lucrat cot la cot cu oamenii ăștia timp de patru ani și îți spun că există acolo profesioniști de prima mână. În plus, văd că ceri personal suplimentar în echipă.

-M-am gândit că dacă supraveghem...

-Te-ai gândit prost. Asta știi ce e? Clasica cerere a polițistului când n-are habar pe care pistă s-o apuce. Cere mai mulți oameni.

-Eu cred cu seriozitate că avem nevoie de întăriri.

-Nu cere alți oameni, că n-o să-ți dea nimeni... Lasă asta. Știi ce-am primit acum două zile?

-Pachetul din Japonia.

-Exact. Ai avut timp să te uiți peste ce ne-au trimis colegii din Tokyo?

-Sigur. Sunt șase seturi din *„Dominoul viselor”*. Mă întreb cum de le-a venit ideea să ne trimită jocul.

-Nu lor le-a venit ideea. Mie mi-a venit.

-Dumneavoastră ați comandat jocurile?

-Da.

-Nu m-ați anunțat în legătură cu intenția dumneavoastră...

-Acum ce fac? se răți bătrânul.

-Mă informați.

-Așa. Ai înțeles perfect.

Santiago tăcea, considera că adesea șeful său îl umilea mai mult decât s-ar fi cuvenit.

-Iată direcția de urmat, continuă colonelul. Eu îți prezint un alt plan de acțiune. Unul bun, adevăratul plan. Iar tu mă ajuți.

-Vă ajut? În ce fel?

-Mă urmărești și încerci să găsești o fisură în proiectul meu.

-De acord, acceptă căpitanul provocarea. Vă ascult.

-Bine. Încep cu o întrebare. De ce Unitatea de Delincvență Economică a lăsat să funcționeze fabrica ilegală de DVD-uri pirat din Pirámides?

-Fiindcă nu reușiseră să descopere liderii mafioților. Lăsând fabrica să-și continue activitatea, agenții au posibilitatea să supravegheze mișcările piraților și să aștepte până când o să apară capii rețelei, pentru ca apoi să pună mâna pe ei.

-Ți se pare bună tactica colegilor noștri?

-Foarte bună.

-Ei bine, asta vom face și noi.

-Vom supraveghea fabrica din Pirámides?

-Nu face pe prostul cu mine, Santi. Urmărește-mă. Imaginează-ți că în Madrid, într-un colț oarecare al capitalei, se pune în vânzare un set din *„Dominoul viselor”*.

-Într-un magazin de jocuri video?

-Nu neapărat. Nu, nu într-un magazin de jocuri video. Mai degrabă printr-un comerciant ambulant sau printr-un anticariat, ceva de genul ăsta. Undeva într-un loc unde sursa de proveniență a jocului să nu poată fi verificată.

-De ce?

-Pentru că *noi* vom scoate pe piață jocul video *„Dominoul viselor”*. Și pentru că așa au procedat până acum cei care l-au conceput.

-Am înțeles, acceptă Santiago Barea continuând să fie ochi și urechi la cuvintele bătrânului.

-Bun. Plasăm jocul video undeva în Madrid pentru a fi vândut. Spune-mi tu ce se întâmplă mai departe.

-Cineva cumpără jocul.

-Perfect. Ce se întâmplă după aceea?

-Acel cineva, fie că e bărbat sau femeie, joacă *„Dominoul viselor”*, probabil cu perechea sa.

-Mai departe.

-Cei doi parteneri fac o pasiune pentru joc. În special femeia.

-Și apoi, în final?

-Genial. În final, femeia dispare.

-Bine, bine... femeia nu dispare. Fiindcă noi, noi unde suntem?

-Noi suntem pe aproape și, hopa!, punem mâna pe răpitori.

-Ăsta e planul, Santi. Ăsta e un plan bun.

-Dar v-ați gândit... la toate consecințele?

-Dă-i drumul! Spune ce-ai în minte, îl încurajă Manolo pe căpitan să se exprime.

-V-ați gândit la cine ar putea ajunge jocul video? Dacă jocul ajunge în familia unei personalități. Un politician, sau un star de televiziune. Am putea da naștere unei încurcături de toată pomina, și-apoi nu știu pe unde o să scoatem cămașa.

-Ai dreptate. E de datoria noastră s-avem grijă să nu se întâmple asta. Jocul trebuie să ajungă la oameni de rând, oameni obișnuiți.

-Încă ceva.

-Zi-i, Santi.

-Dacă femeia, femeia care urmează să joace *„Dominoul viselor”*, va dispărea cu adevărat, iar noi nu vom putea interveni?

-Santi, femeile nu dispar în eter. *Cineva* trebuie să le ducă *undeva*. Sau ele însele trebuie să meargă într-un loc. De dispărut pur și simplu nu dispar.

-Dați-mi voie să vă spun, încep să am îndoieli în ce privește planul dumneavoastră.

-De ce?

-Dacă femeia dispare? Imaginați-vă că dispare. Ar fi lipsit de etică să facem așa ceva.

-Dar ce fac tipii care au inventat jocul e etic?

-Noi nu suntem ei, domnule colonel. Nu avem același scop.

-Ca să-i prindem, trebuie să jucăm cu cărțile lor.

-Mă tem că nu pot fi de acord cu dumneavoastră.

-Fie că ești, fie că nu ești de acord, lucrezi în echipa mea și lucrezi în subordinea mea. Și vei pune în aplicare *planul meu*.

-Revin cu aceeași întrebare, domnule colonel. Dacă femeia va dispărea cu adevărat?

-Dacă într-adevăr femeia vă dispărea, înseamnă că cel care dirijează toată nebunia numită *„Dominoul viselor”* este mai deștept decât mine.

4.5

Nimeni nu știa că în clădirea despre care se credea că adăpostea o sală de gimnastică, Toyota ținea închiși doi cocori-cu-coroană-roșie. Nimeni, în afară de soția și de cumnatul lui, ca să nu-i punem la socoteală pe Makoto și Masataro. Foștii luptători de sumo păstrau secretele familiei mai bine decât ar fi făcut-o două piese de mobilier. Nici prin tortură n-ar fi reușit cineva să scoată informații confidențiale de la ei. Cocorii-cu-coroană-roșie erau protejați prin lege, vânarea și posedarea lor l-ar fi putut arunca după gratii pe cel ce comitea asemenea fapte. De aceea, Toyota păstra cu strășnicie secretul sălii de gimnastică. Incinta, lungă de o sută de metri și lată de douăzecișicinci, fusese amenajată în stilul marilor grădini zoologice. Copaci, tufișuri, movile, bălți cu apă pline cu pește. De la sol până la plafon erau vreo zece metri, ceea ce le permitea păsărilor să facă scurte zboruri. Pe întreg perimetrul clădirii erau amplasate ferestre mari cu gratii, a căror sticlă avea la exterior suprafața de oglindă. Astfel, de afară nu se putea vedea ce se afla înăuntru.

Într-un colț al paradisului artificial, Toyota instalase o masă rotundă de lemn, unde obișnuia să servească ceaiul, singur sau împreună cu unul dintre privilegiații care aveau acces aici. De această dată, se afla față în față cu Akiro. Tânărul cel palid sorbea cu delicatețe din ceașca ornamentată cu modele artizanale, privind în gol. Omul de afaceri dorise să discute cu el din nou înainte de a-i da banii pentru servere și pentru aparatura necesară la realizarea jocului video de care cumnatul său era obsedat. Cu un gest flegmatic, de aroganță, Toyota așezase cecul inscripționat cu importanta sumă în mijlocul mesei, deocamdată nesemnat.

După ce își savură îndelung ceaiul și privi destins cocorii opriți somnoroși lângă un ochi de apă, magnatul rosti primele cuvinte:

-Cum se va numi jocul tău?

-*Dominoul viselor*, răspunse Akiro fără să clipească.

Toyota îl scrută prin aburul ieșit din ceai și declară satisfăcut:

-Asta-i bine.

Cei doi făcură o pauză și sărutară iar ceștile, într-un gest deja mecanic.

-De ce nu te-ai căsătorit până acum, Akiro?

-M-ai întrebat asta. De multe ori.

-Știu. Dar n-am înțeles. Doresc să-mi explici încă o dată.

Tânărul se concentră o secundă.

-Imaginează-ți, Toyota, că vrei să-ți privești fața. Cineva îți pune la îndemână o cutie ce conține sute de poze cu tine. Printre fotografii, a strecurat o oglindă de aceleași dimensiuni cu acestea. Apoi ți le înmânează pe rând, scoțând din cutie una câte una, fără să știi dinainte ce va scoate. Când îți va da și vei privi oglinda, vei ști că e oglinda?

-Bineînțeles.

-Există vreo posibilitate minimă să confunzi oglinda cu una dintre fotografii?

-Niciuna. Voi ști sigur că e oglinda.

-Ei bine, de aceea nu m-am căsătorit. N-am întâlnit oglinda.

-Vrei ca femeia să fie o oglindire a ta? Un Akiro în variantă feminină?

-Într-un anume fel.

-Ce culoare trebuie să aibă ochii ei?

-N-are importanță.

-Dar părul?

-Nici asta nu contează.

-Atunci înseamnă că în realitate nu știi cum arată oglinda.

-Te-ai gândit vreodată la o femeie cu părul și cu ochii de sticlă? O femeie care să strălucească din toată ființa ei.

- ...Chiar că nu-nțeleg, se resemnă Toyota. Să vorbim despre timp.

-Despre timp? se miră Akiro.

-Despre timpul tău. Ce va fi cu timpul tău dacă te vei dedica construirii jocului? Ce va fi cu evidențele companiilor noastre? Până astăzi le-ai păstrat la zi mai bine decât ar fi făcut-o ministrul finanțelor.

-Dar Toyota, îl fixă contabilul lăsând ceașca pe masă. Jocul e gata.

-Nu vorbești serios.

-Practic, jocul este terminat. Trebuie doar să fac conexiunea între câteva elemente și să instalez totul pe serverele ce vor menține programul în viață.

-De cât timp lucrezi la proiect?

-De... prea mult timp, silabisi tânărul cel palid.

-Spune-mi sincer. În ultimii ani, când te așezai la computer, de ce te ocupai întâi? De evidențele mele, sau de jocul tău?

-De contabilitate, ziua. Nopțile erau pentru joc.

-Asta-i bine, rosti iarăși Toyota expresia folosită anterior. Unde vei depozita serverele?

-Are importanță? se eschivă Akiro să dea un răspuns clarificator.

Obișnuit să controleze totul și pe toți, magnatul fu surprins de cuvintele tânărului. Dar nu comentă. Luă cecul de pe masă și îl semnă cu un pix argintiu scos din buzunarul interior al jachetei. Zâmbind, întinse tânărului valoroasa bucată de hârtie. Îl întrebă retoric:

-O femeie de sticlă?...

-Eu plec, anunță contabilul.

Toyota zâmbi:

-Te grăbești?

-Da. Abia aștept să văd jocul funcționând.

-La capitolul ăsta, ești ca mine, îi făcu magnatul un compliment. Vezi că Makoto e afară la ușă, pe bancă. Spune-i că l-am chemat.

Toyota nu privi în urma cumnatului său. Îl văzu doar dispărând în aburul ceaiului, şi apoi îl văzu pe Makoto ieşind din acelaşi abur.

-Ce trebuie să fac? întrebă matahala.

-Stai jos, ordonă magnatul şi scoase un plic din buzunarul de unde înainte scosese pixul. Săptămâna viitoare, miercuri, la orele şaptesprezece, ar trebui să mă întâlnesc cu Toshio Fukayama. Să semnăm contractul de vânzare-cumpărare a bowlingului său din Numazu. Sala asta, cum să-ţi spun, e ideală pentru un cazino. O vreau. Însă Toshio Fukayama s-a informat în legătură cu posibilităţile mele financiare şi, luându-mă prin surprindere, a dublat preţul stabilit iniţial de comun acord. Cu toate că membrii familiei sale, ce deţin o parte din afacerea cu bowlingul, l-au sfătuit să nu urce preţul fiindcă aşa riscă să piardă interesul cumpărătorului, adică al meu. Ce încerc să-ţi spun este că vreau să închei tranzacţia cu familia acestui om, nu cu el. Până miercuri la orele şaptesprezece,Toshio Fukayama trebuie să dispară.

-Am înţeles, domnule.

-Doar el, atât. Nimeni din familia sa. Cu familia voi încheia eu afacerea după aceea.

-Da, domnule.

-Aici ai datele necesare despre persoana noastră, spuse înmânându-i plicul. Te ocupi tu?

-Nu. O va face Masataro.

-Perfect. Acum, te rog, lasă-mă singur.

Makoto plecă fără să scoată un sunet.

Toyota duse ceaşca la gură şi sorbi o înghiţitură de ceai. Prin aburul ieşind de sub capac i se păru că vede lângă balta cu peşte un al treilea cocor. Coborî ceaşca. Încântătoarea lui soţie, Nanako, se apropia de masă cu paşi mici.

-Ce faci aici? se surprinse el. Când ai intrat?

Ea ajunse la masă şi, cu privirea intrigată, se aşeză pe scaunul pe care şezuseră Akiro şi apoi Makoto.

-Eram în sală dinainte de a veni voi. Am stat acolo, în spatele tufișurilor. Am vrut să-ți fac o surpriză.

-Nu-mi plac surprizele. Nu astfel de surprize.

Magnatul își privi soția rece, ochii lui erau două reproșuri. N-ar fi vrut să fie însă prea aspru. Nanako era atât de frumoasă în kimonoul vișiniu pe care-l purta doar aici, la sala cu cocori, iar părul și-l strânsese într-un coc mic, deasupra capului, așa cum îi plăcea lui. Totuși, fața îi era mai albă decât de obicei, ceea ce o făcea să semene mult cu fratele ei. Abia când îi privi degetele își dădu seama că femeia tremura. Ca s-o liniștească, se ridică și se aplecă peste masă pentru a-i cuprinde mâinile. Ea se retrase brusc.

-Ce înseamnă asta? vru Toyota să știe.

-Tu faci... ? încercă Nanako să vorbească cu ochii umezi și cu vocea tânguitoare.

-Ce fac eu?

-Tu faci să dispară oameni? spuse ea adunându-și toate puterile în glas.

-Oh, draga mea, râse el forțat. N-ai înțeles ce vorbeam eu cu Makoto. Ăștia sunt termeni financiari.

-Ba am înțeles foarte bine, rosti Nanako curajoasă.

-Să-ți explic...

-N-ai ce să-mi explici. Până miercuri omul ăla n-o să mai existe, oftă ea plângând. Pentru o sală de bowling. Nu pot să cred. Și sigur, sigur nu e primul.

-Dac-ai răbdare...

-Taci, luă femeia controlul asupra conversației ștergându-și lacrimile cu mânecile kimonoului. Întâi, aventurile tale amoroase. Și acum... acum aflu că ucizi oameni. Cine ești tu, Toyota? Mai ești bărbatul pe care-l știu, pe care credeam că-l știu? Unde e sufletul tău nobil, sensibil? A dispărut și el, nu?... Îți amintești, când mă curtai mi-ai făcut cadou gravura aceea de Hokusai...

-Mai vrei o gravură de Hokusai? încercă el să salveze situația.

-Nu pot să cred, izbucni Nanako ridicându-se în picioare. Cine ești tu, Toyota?

-Sunt soțul tău. Am grijă de tine, de noi. Am grijă și de fratele tău.

-Dar cu ce preț? Cu ce preț, Toyota? se zbuciumă ea așezându-se iar și ducându-și palmele la tâmple.

-Fac ce trebuie să se facă.

-Dar nu vreau să ai grijă de mine călcând peste oameni. Nu suport gândul ăsta. Nu pot accepta că soțul meu e un asasin.

-Te rog, liniștește-te, încercă el cu perseverență să o calmeze. Nu sunt un asasin.

Nanako continua să tremure, cu coatele pe masă. Își rezemă bărbia pe pumnii îndoiți. Felul în care mâinile albe îi ieșeau din mânecile kimonoului, gândea Toyota, le făcea să semene mult cu două gâturi de cocor.

4.6

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0008/2011

După aprobarea planului propus de colonel Manolo González Pérez, se supune antenției echipei prima etapă în demersurile de descoperire a producătorilor jocului video „Dominoul viselor". Pentru identificarea modalității optime de lansare pe piață a jocului, s-au luat în calcul trei opțiuni:

Opțiunea 1. Vânzarea unui set de CD-uri într-un magazin de jocuri video de mâna a doua situat în complexul comercial Parque Corredor, lângă municipiul Torrejón de Ardoz. Magazinul ar urma să se ocupe de revânzarea ulterioară a jocului. În colaborare cu personalul magazinului, se va proceda la urmărirea cumpărătorului care ulterior va face obiectul unei supravegheri 24 din 24 de ore.

Opțiunea 2. Introducerea CD-urilor în cutia poștală a unui destinatar selecționat dinainte, în cadrul unei pseudocampanii comerciale.

Opțiunea 3. Plasarea unui set de CD-uri într-un anticariat, spre revânzarea lui ulterioară. Printr-o supraveghere strictă din stradă, fără știrea personalului din magazin, se va efectua identificarea cumpărătorului și se vor aplica asupra acestuia aceleași proceduri ca în opțiunea 1. Anexăm o listă cu nouă anticariate-țintă situate în zona centru din Madrid.

Reunită în ședință, echipa a analizat cele trei opțiuni. S-a decis eliminarea opțiunii 1. Motivul: În momentul cumpărării unui joc de mâna a doua, magazinele de profil, pentru a stabili prețul de cumpărare și cel de vânzare, verifică în baza lor de date anul de fabricație și compania producătoare. Aceste date nu sunt disponibile

pentru „Dominoul viselor”, ceea ce ar putea trezi suspiciuni. Opțiunea 2 a fost abandonată, având în vedere că de multe ori materialele publicitare din cutiile poștale sunt aruncate de destinatari fără să fie deschise, variantă considerată inacceptabilă. A fost aleasă în unanimitate opțiunea 3. Urmează să fie selecționat unul dintre anticariatele din anexă, principalul criteriu de selecție fiind posibilitatea de supraveghere a magazinului.

Opinie separată: Deși susține activ și conștiincios demersurile anchetei, căpitanul Santiago Barea a ridicat o obiecție în legătură cu responsabilitatea morală a poliției în situația în care unii cetățeni ai Madridului vor fi implicați în situații cu grad de risc ridicat. Santiago Barea a propus ca persoanele la care vor ajunge în final jocurile video să fie informate în legătură cu antecedentele cazului și cu supravegherea permanantă a poliției. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemență.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0009/2011

Localul comercial selecționat pentru distribuirea jocului video „Dominoul viselor” este Colțul Clasic, un magazin de antichități situat pe strada La Palma nr.91. Edificiul dispune de două niveluri, la parter se află un spațiu comercial în suprafață de 150 m.p., iar la etaj o locuință cu suprafața aproximativ egală. Clădirea, proprietatea

companiei imobiliare Conecta, este actualmente închiriată de numitul Pablo Martínez Valdés, cunoscut ca „argintarul”, care administrează magazinul de antichități. Un mic sector al magazinului este destinat vânzării cărților de mâna a doua.

În data de 15 septembrie 2011, agentul nostru Javier Akashi s-a prezentat la magazin pentru a vinde o pendulă confiscată de departamentul nostru la o descindere în bordelul de pe strada Santa Clara. Sub pretextul că nu vinde pendula decât însoțită de trei jocuri video de mâna a doua, Javier Akashi a reușit să plaseze în acest magazin „Dominoul viselor”. Mai exact, au fost plasate 3 seturi compuse din 2 CD-uri fiecare, în ambalajul în care au fost primite de la Poliția metropolitană Tokyo, cu precizarea că textul în japoneză a fost șters de pe discuri și înlocuit cu numele jocului în spaniolă. Faptul că agentul Akashi, ai cărui părinți sunt imigranți japonezi, poate fi confundat ușor cu un tânăr oriental, este un obstacol în plus în calea celor care ar face investigații pentru a descoperi proveniența seturilor.

Pentru a se supraveghea vânzarea jocului video, a fost închiriată pe aceeași stradă, vizavi de Colțul Clasic, o garsonieră situată la etajul unu al imobilului cu nr.86. Aici a fost instalată aparatură de supraveghere video, cu capacitate de înregistrare, pentru urmărirea permanentă a magazinului de antichități de la nr. 91. Membrii echipei noastre lucrează împreună cu agenții de filaj în schimburi de 6 ore, după care se prezintă la biroul departamentului pentru a depune rapoartele de observație.

În data de 15 septembrie 2011, un set din „Dominoul viselor” a fost vândut unui bărbat identificat ulterior ca Alex García Bustos, domiciliat pe strada La Palma nr.99, etajul 3, căsătorit cu Lucia Mendoza Campano. Echipa de filaj a instalat un alt post de observație pe strada La Palma nr.90, pentru a supraveghea mișcările acestei perechi.

S-a descoperit că un alt exemplar din „Dominoul viselor” este folosit de Pablo Martínez Valdés, administratorul de la Colțul Clasic, căsătorit cu Marta Roca Ortega. Echipa de filaj din garsoniera de la nr.86 continuă să supravegheze și această pereche.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0011/2011

În ședința de astăzi a echipei, colonelul Manolo González Pérez aduce în atenție impasul în care ne aflăm în ce privește plasarea celui de-al treilea set al jocului video „Dominoul viselor". Deși pentru personalul de filaj este evident că setul 3 nu se mai găsește în magazinul de antichități, nu s-a putut stabili când, cum și cui a fost vândut. Niciunul dintre membrii echipei nu poate furniza vreun detaliu referitor la un potențial cumpărător.

Această situație a dus la apariția unei oarecare tensiuni între membrii echipei, motiv pentru care s-a decis să se vizioneze integral materialul video realizat în urma supravegherii magazinului Colțul Clasic. Vizionarea s-a realizat prin efectuarea unor ore suplimentare, sub supravegherea colonelului Manolo González Pérez. Vizionarea a evidențiat vânzarea setului 1 către Alex García Bustos și utilizarea setului 2 de către Pablo Martínez Valdés, dar nu a oferit nicio informație despre destinația setului 3.

Agentul nostru, Fernando Jiménez Ballestero, a descins la magazinul de antichități, în timpul orarului de funcționare, sub pretextul că este interesat de cărțile de mâna a doua. Agentul a verificat toate cărțile de pe raft, răsfoindu-le bucată cu bucată, fără să găsească setul 3.

Santiago Barea a declarat în ședința echipei că starea de lucruri creată prin dispariția setului 3 a devenit o potențială sursă de pericol. Căpitanul a propus ca echipa să-l contacteze discret pe administratorul de la Colțul Clasic, Pablo Martínez Valdés, cu scopul de a-l informa despre existența supravegherii și pentru a afla unde se află setul 3. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemență.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0014/2011

Echipa de filaj de la postul nr. 86 a descoperit că Pablo Martínez Valdés face demersuri pentru a preda afacerea cu antichități de pe strada La Palma nr.91. O verificare succintă cu ajutorul colegilor de la Unitatea de Delincvență Economică a dezvăluit că într-adevăr Colțul Clasic se află în pragul falimentului, așa cum arată evidențele contabile existente la Administrația Financiară și la firma de contabilitate contractată să realizeze declarațiile lunare de venit.

Ca urmare a încordării existente între membrii echipei, pe fondul dispariției setului 3 din „Dominoul viselor", s-a decis luarea unei decizii extreme: preluarea magazinului de antichități, inclusiv computerul și stocul de marfă, de către un agent sub acoperire. Spre surprinderea tuturor, s-a oferit ca voluntar colonelul Manolo González Pérez, care va acționa sub identitatea de Luis de Frutos Quevedo, expert în vânzarea de antichități originar din Gijón. Căpitanul Santiago Barea Bustos va acționa și el sub o identitate mascată, ca agent al poliției municipale, folosind numele său real. S-au făcut demersuri pentru a obține colaborarea Poliției Madrid în acest sens.

În mod excepțional, Unitatea Centrală de Contabilitate a Direcției Generale de Poliție a alocat echipei suma de 80.000 de euro, banii necesari pentru achiziționarea

stocului de marfă de la Colțul Clasic. Banii urmează a se recupera la finalizarea operațiunii, prin vânzarea obiectelor din magazin către terți, având în vedere că valoarea reală a stocului se cifrează la aproximativ 150.000 de euro.

Preluarea afacerii de la Colțul Clasic de către colonelul Manolo González Pérez, alias Luis de Frutos Quevedo, s-a realizat cu succes în 16 septembrie 2011.

Preocuparea principală a echipei o constituie în prezent schimbarea domiciliului de către Pablo Martínez Valdés. Argintarul s-a mutat în Málaga cu soția sa, la domiciliul fratelui său Pedro, adresa este menționată în anexă. Colonelul Manolo González Pérez a solicitat și a obținut de la Direcția Generală de Poliție suplimentarea efectivelor echipei cu șapte membri, trimiși în Málaga pentru a continua supravegherea cuplului, cu ajutorul colegilor de la poliția locală. Agenții detașați în Málaga vor expedia zilnic rapoartele de observație, la încheierea schimbului, prin email.

A fost realizată o listă cu 48 de perechi domiciliate pe strada La Palma, considerați potențiali cumpărători ai setului 3 din „Dominoul viselor”.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.7

Prin fereastra biroului său de la etajul douăzecișiunu al edificiului Imperial situat în vechiul cartier de afaceri al metropolei, Akiro admira soarele ce apunea peste Tokyo. Lumina crepusculară colora edificiile și turnurile înalte în portocaliu, transforma râul Nihonbashi într-un șuvoi de lavă. Imaginea orașului la asfințit îi transmitea o liniște profundă. Văzuse cu mulți ani în urmă la o expoziție de artă grafică un desen înfățișând un zgârie nori compartimentat, și în fiecare încăpere câte o insulă cu palmier pe care se afla un om singur. De atunci, privea zgârie norii ca pe niște singurătăți suprapuse. Cu siguranță, biroul său era o astfel de insulă. Aici muncea, aici mânca, aici făcea duș, aici dormea. Alături se afla biroului cumnatului său, căruia în fiecare zi la orele optsprezece îi lăsa pe masă evidența tranzacțiilor bursiere de peste zi și registrele încasărilor din ziua anterioară pentru cazinourile din rețeaua *Dominoul viselor*. După ora optsprezece, timpul trecea numai pentru el. Reușise, după patru luni de la încasarea banilor furnizați de Toyota, să finalizeze jocul video. Lansarea pe Internet o programase peste două zile. Era fericit, entuziast și nerăbdător. Deși magnatul îl obligase să schimbe numele jocului, nu-i purta pică. La urma urmei, *Dominoul viselor* nu suna rău.

De acum, ideea de a o reîntâlni pe femeia de sticlă i se părea lui Akiro mai realizabilă ca niciodată. Ce trebuia să facă era să dea drumul jocului în lume. După aceea, totul era chestiune de timp. Pentru a o găsi, era dispus să aștepte oricât ar fi fost necesar. Investise în realizarea jocului cuvinte, imagini, pasiune, iubire. Era încântat de rezultat. N-avea de gând să se oprească aici. Urma să perfecționeze jocul permanent, adăugând mereu noi elemente de creativitate.

Soarele apusese complet, pe insula din biroul lui Akiro se făcu întuneric. Nu aprinse lumina, se lăsă învăluit de reflexele diafane ale obiectelor de metal din încăpere.

-Unde ești, femeia mea de sticlă? șopti cu degetele pe geamul fumuriu.

Privea în continuare panorama orașului, pe fondul căreia un elicopter multicolor traversa cerul cu eleganța unui țânțar.

Sună telefonul. Era Nanako.

-Bună, surioară, salută el.

-Akiro, poți vorbi?

-Sigur că pot.

-Ești singur?

-Singur-singurel. Vorbește fără grijă, adăugă el simțind teamă în vocea surorii lui.

-Azi a fost emisă sentința de divorț.

-Poftim? întrebă nedumerit Akiro.

-De azi nu mai sunt soția lui Toyota.

Palidul contabil înlemni.

-Ești acolo? întrebă ea.

-Sunt aici. Nu e nicio glumă, sper.

-Nu. Am divorțat, oftă Nanako.

-Bine... dar așa, dintr-o dată?

-Nu a fost dintr-o dată. Tu nu ți-ai dat seama. Cred că în ultima vreme ai fost foarte ocupat...

-Asta-i adevărat.

-De câteva luni nu mai dormim împreună, eu și Toyota. De fapt, locuim separat.

-Nu știam.

-Acum, s-a terminat.

-Îmi pare rău, surioară.

-Să nu-ți pară rău. Vreau să spun, nu te lăsa influențat de ce s-a întâmplat între mine și Toyota. Continuă să lucrezi pentru el. Știu că în contabilitate faci o treabă excelentă.

-Bine, mă ocup de partea informatică. Suntem mai mulți implicați în contabilitate.

-Să nu faci altceva decât să te ocupi de cifre.

-Adică, Nanako?

-Promite-mi că vei rămâne la cifre, că nu te vei băga niciodată în altceva.

-Nu înțeleg.

-Promite!

-Promit, acceptă el.

-Doream să-ți zic... e ultima dată când vorbim, rosti ea înecându-și cu greu lacrimile.

-Ce vrei să spui?

-E ultima dată când vorbim.

-Te simți bine, Nanako?

- ...Aproximativ.

-Doar nu vrei să faci o nebunie.

-Vreau să scap, Akiro. Vreau să scap de tot și de toate.

-Vrei să-ți pui capăt zilelor?

-Nici vorbă, râse ea cu nervozitate.

-Atunci?

-Plec.

-Pleci? Unde pleci?

-Departe.

-Ți-e teamă de Toyota?

-Vreau să dispar. Pur și simplu. Așa cum dispar oamenii pe care el îi face să dispară. Fără să reapară vreodată.

Akiro închise ochii, începu să înțeleagă ce se întâmpla cu sora lui. O întrebă:

-Nu te voi revedea?

-Sunt deja alta, identitatea mea e alta. Nu încerca să mă cauți.

-Mama și tata s-au stins, șopti Akiro. Acum e rândul tău... pleci...

-Frățioare, n-ai avut niciodată o relație apropiată cu ei. Și nici cu mine. Tu ai fost întotdeauna al nostru. Dar noi am fost prea puțin ai tăi.

-Eu, Nanako...

-Știu, așa ești tu. Și te iubesc, pentru că ești fratele meu.

-Iartă-mă, surioară.

-Gândește-te la mine ca și cum aș exista undeva, departe, într-un univers unde există și femeia de sticlă.

-Ce știi tu despre femeia de sticlă? Cine ți-a spus?! se agită el.

-Nimeni. De câteva ori am auzit fără să vreau conversațiile tale cu Toyota. Lui i-ai povestit despre tine lucruri pe care mie nu mi le-ai spus.

- ...Îmi amintesc de o zi din copilăria noastră, Nanako. M-am urcat pe masă ca să umblu la candelabru, de acolo am căzut și mi-am spart capul. Da, era o rană la frunte. M-ai pansat și m-ai îngrijit cu atenție până au venit părinții acasă. Nu erai decât o fetiță.

-Akiro, trebuie să ne luăm rămas bun. Acum.

El își căută cuvintele, vru să spună ceva important. Rosti doar:

-Adio, surioară.

-În momentul ăsta voi arunca telefonul. Adio...

Instantaneu, Akiro primi ton de ocupat. Se lăsă fără vlagă în fotoliul de piele neagră și privi din nou peisajul nocturn din fereastră. Toate erau la locul lor, însă dintre luminițele orașului de acum înainte una avea să lipsească.

Simți fără echivoc cum o umbră se strecurase silențios în birou și stătea nemișcată lângă ușă. Era Toyota.

-A fost ea? întrebă magnatul.

-Da. A fost Nanako.

-Ce ți-a spus? continuă Toyota aprinzând lumina și înaintând spre mijlocul încăperii.

-Că a ieșit sentința voastră de divorț, zise Akiro privind fix petele vineții de sub ochii cumnatului său devenit dintr-o dată fost cumnat.

-Ți-a spus că a fost dorința ei?

-Nu mi-a spus-o direct, însă am înțeles că a fost așa.

-Va schimba asta ceva între mine și tine? întrebă preocupat magnatul.

Akiro răspunse după o scurtă pauză:

-Absolut nimic.

-Așa te vreau, se apropie Toyota de el și-i strânse umărul într-un gest de încredere și amiciție.

-Știi că n-am cunoscut-o cu adevărat pe sora mea? rosti Akiro gânditor.

-Aș zice că nici ea nu te-a cunoscut.

-Are o inimă bună.

-Asta fără îndoială, încuviință magnatul.

-Într-un fel, mă întrebam, o femeie singură...

-Înțeleg la ce te gândești, îl întrerupse Toyota. Dă-mi voie să-ți spun un lucru. O femeie ca Nanako nu va rămâne niciodată singură.

-Dar tu? Vei rămâne singur?

Toyota răspunse cu un gest flegmatic care lăsa să se înțeleagă că a avea o femeie nu va fi nicicând o problemă pentru el. Se îndreptă spre ușă.

-Știi ceva? întrebă magnatul. Mi-am vândut cocorii...

Akiro nu avu timp să rostească o replică, Toyota închisese deja ușa.

Cu gândul la Nanako, se repezi la calculator întrebându-se cum ar putea descoperi unde se afla în acel moment sora lui. Și, cel mai important, încotro se îndrepta.

Verifică febril plecările programate la acea oră din aeroporturi. Se concentră asupra ieșirilor internaționale din aeroporturile Haneda și Narita. Făcu o selecție, căută zborurile îndepărtate. Chiar și așa, lista cu posibilele destinații era copleșitoare: New York, Londra, Madrid și Rio de Janeiro.

Peste câteva ore, Nanako putea fi oriunde.

4.8

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0022/2011

Prezentăm raportul oficial al dispariției numitei Lucia Mendoza Campano, așa cum apare în arhiva poliției Madrid.

Reclamant: Alex García Bustos.

Adresa: Strada La Palma 99, etaj 3, Madrid.

Infracțiunea: Dispariția numitei Lucia Mendoza Campano, soția reclamantului.

Data și ora infracțiunii: 29/9/2011, 13:17.

Locul infracțiunii: Strada La Palma, Madrid.

Faptele: Agenții Santiago Barea Sánchez și Alba Domínguez Calzada , aflați în patrulare pe strada La Palma, sunt abordați în fața porții 99 de Alex García Bustos care îi informează că soția sa Lucia Mendoza Campano a dispărut de la domiciliu. Din declarațiile reclamantului reiese că L.M.C. s-a deplasat în jurul orei 10,50 la un locutorio numit Mustața Galbenă de pe aceeași stradă, pentru a participa împreună cu reclamantul la un joc video prin intermediul Internetului. Reclamantul a rămas la domiciliu și s-a conectat la Internet cu ajutorul laptopului personal. În timp ce partida se afla în desfășurare, reclamantul a primit vizita a doi agenți comerciali de rasă asiatică. După încheierea partidei, reclamantul pretinde că și-a sunat soția, auzind la telefon sunete ce păreau să provină dintr-o încăierare și mai multe voci despre care crede că aparțineau soției lui și celor doi agenți comerciali. Reclamantul a plecat să își caute soția în împrejurimi, la întoarcerea acasă a găsit în fața ușii o păpușă gonflabilă,

obiect ce a fost reținut de agenți în vederea efectuării de cercetări ulterioare. Reclamantul a fost condus la secție unde a depus prezenta reclamație.

Notă: Se presupune că dispariția femeii s-a produs ca urmare a faptului că a fost răpită de persoane necunoscute. Ancheta este asociată cu răpirea altor două femei, Marta Roca Ortega și Maria Dickens. Cercetările preliminare conduc spre concluzia că răpitorii și-au ales victimele cu premeditare, pe baza unor criterii deocamdată neidentificate. Din acest motiv, s-a considerat necesară colectarea unor date diverse cu caracter personal ale victimei, utile pentru a realiza profilul psihologic al răpitorilor.

Prezentăm în continuare fișa personală a numitei Lucia Mendoza Campano, dispărută în data de 30 septembrie 2011.

Numele și prenumele: Lucia Mendoza Campano.

Părinții: Jairo și Débora.

Data nașterii: 11 martie 1982.

Locul nașterii: Guadalajara.

Alte date cu caracter personal:

A absolvit cursurile Institutului de Învățământ Secundar Antonio Buero Vallejo din Guadalajara. În perioada aprilie-mai 2003 urmează un curs de mecanografie la Centrul Mecanografic Cervantes din Alcalá de Henares.

În data de 4 august 2005 se căsătorește cu Alex García Bustos, grafician freelance.

Domiciliul familiei este apartamentul de pe strada La Palma 99, etaj 3, pentru care se plătește o chirie lunară de 750 euro.

Din data de 5 noiembrie 2003 lucrează ca dactilografă la Sc Diderot Alfa Sl Madrid.

Datele următoare, cu caracter privat, au fost colectate în urma audierii rudelor victimei, a vecinilor, a colegilor de serviciu și a cunoscuților. Includem și unele concluzii desprinse în urma percheziției de la domiciliul victimei.

Date diverse:

Personalitate deschisă, generoasă, nu lipsită de naivitate.

Pasiune pentru muzica clasică: Mozart, Chopin.

Pasiune pentru lectură în domeniile: oniric, lepidoptere.

Pasiune pentru jocuri video: „Dominoul viselor”.

Mâncarea preferată: croissant cu ciocolată.

A frecventat cu consecvență, împreună cu soțul ei, Filmoteca spaniolă (Cinematograful Doré), în special pentru a viziona filme clasice ale unor realizatori precum Charles Chaplin, Elia Kazan etc.

Părinții locuiesc în Valencia, dispăruta a păstrat o relație strânsă îndeosebi cu mama, care a vizitat-o periodic la domiciliul din Madrid.

Victimă a unui incendiu produs din cauze necunoscute în data de 20 septembrie 2011. Arsuri superficiale. A fost internată în spitalul La Paz, de unde a ieșit recuperată în data de 25 septembrie 2011.

Preferință pentru încălțămintea fără toc.

În copilărie, la 12 ani, a fost abuzată sexual de tată, o singură dată, când acesta se afla sub influența alcoolului. Conform declarațiilor unei colege de serviciu, incidentul a fost acoperit de familie, victima nu a depus niciodată plângere împotriva agresorului. Informație neverificabilă și neconfirmată de către mamă.

Între documentele de la domiciliul dispărutei s-a descoperit, în manuscris, un text redactat de aceasta, despre existența căruia soțul nu era informat. Deși este probabil că se referă la evenimente fictive, fără legătură cu realitatea, reproducem textul în continuare în integralitatea sa:

Hoțul de săruturi

În fiecare dimineață, Lucia se abandona brațelor de plastic ale scaunului din vagonul ce știa să legene ca nimeni altcineva.

Zilnic, același vagon.

Zilnic, același tren.

Ora șase dimineața nu era o oră la care să trezești o femeie pentru a o trimite să muncească departe.

Așa gândea Lucia.

Fără să poată schimba ceva.

Continua să intre în fiecare dimineață devreme în gară cu fața descompusă de somn pentru a ajunge la peronul pustiu.

Punctual la întâlnire, trenul îi ilumina cearcănele cu farurile de un galben închis și oprea.

Primul vagon.

Ăsta era vagonul pe care ea îl alegea întotdeauna.

Se așeza pe un scaun la fereastră, în direcția de mers.

Abandonându-se brațelor de plastic.

Adormea.

Întotdeauna.

În timpul călătoriei de o oră, era imposibil să nu adoarmă cel puțin zece minute.

Așa era ea.

Mergând să muncească departe.

Până în ziua când începu visul.

Același vis, în fiecare dimineață.

Un om, un bărbat, trecea nesimțit prin vagon, în timp ce ea dormea, și o săruta tandru pe buze.

După trezire, pe scaunul din tren, Lucia își amintea ce visase.

La început își spuse: e doar un vis.

Prea adesea se trezea însă cu buzele uscate.

Începu să creadă că ceea ce visa se petrecea aievea.

De fiecare dată, la trezire, privea cu atenție prin vagon, doar-doar îl va descoperi pe cel care o săruta în timpul somnului.

Vedea mereu aceleași fețe trudite care nu erau, nu puteau fi ale lui.

Ale celui care o săruta.

Începu să caute o explicație.

Se gândi că mecanicul de locomotivă părăsea cabina automotorului și venea tiptil să o sărute pe gură lăsând trenul fără control, după care alerga înapoi la scaunul lui.

Imposibil.

Niciun mecanic de locomotivă n-ar fi făcut asta.

Poate era controlorul ce verifica biletele, se gândi că, privind-o în fiecare dimineață, se îndrăgostise de ea și de buzele ei.

Puțin probabil.

Toți călătorii l-ar fi văzut sărutând-o.

Totuși, visul se repeta zilnic.

Și senzația că fusese sărutată, la fel.

Uneori, la trezire, Lucia își lingea buzele încercând să descopere aroma hoțului de săruturi.

Precizare: aici, textul se întrerupe brusc, la jumătatea foii din caietul descoperit la percheziție. După lectură, s-a încercat să se stabilească o legătură între textul ficțiunii și activitățile zilnice ale dispărutei. S-a constatat că dispăruta se deplasa la locul de muncă cu metroul, de la stația Tribunal până la stația Nuevos Ministerios, după care lua trenul de apropiere de la stația Nuevos Ministerios până la stația Valdelasfuentes, durata călătoriei cu trenul fiind de douăzeci de minute. Important de precizat, niciodată Lucia Mendoza Campano nu a avut un orar de lucru care să o oblige să se trezească la ora șase dimineața. Concluzia: textul nu este util anchetei, în contextul în care soțul, Alex García Bustos, a declarat că dispăruta îi dădea mereu în dar bilețele cu conținut similar.

Căpitanul Santiago Barea a propus ca foaia cu textul reprodus mai sus, evident neesențial pentru desfășurarea cercetărilor, împreună cu alte foi reprezentând portrete în creion făcute dispărutei de soțul acesteia, să fie eliminate din dosar. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemență.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0023/2011

Colonelul Manolo González Pérez a insistat să se includă la dosar o notă despre grupul de agenți care în seara zilei de 29 septembrie 2011, cu ocazia ediției speciale a

evenimentului cultural „Noaptea cărților”, a sustras poșeta numitei Lucia Mendoza Campano. Grupul a acționat sub conducerea căpitanului Santiago Barea, despre a cărui inițiativă colonelul Manolo González Pérez nu fusese înștiințat anterior.

Căpitanul Santiago Barea a declarat că a comandat sustragerea poșetei pentru a verifica dacă femeia deține CD-ul cu jocul „Dominoul viselor”. Colonelul Manolo González Pérez susține un punct de vedere diferit și afirmă că de fapt căpitanul Santiago Barea a acționat dorind să atragă atenția femeii asupra situației cu potențial de pericol în care se află, astfel încât aceasta să ia pe viitor măsuri suplimentare pentru a-și spori securitatea personală. Colonelul Manolo González Pérez reamintește echipei că și anterior căpitanul Santiago Barea și-a exprimat intenția de a le comunica posesorilor jocului că se află în pericol.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.9

Un om al străzii înaintat în vârstă cerșea pe strada Edo, așezat lângă ușa unui magazin închis în a cărui vitrină se putea citi anunțul *Se închiriază spațiu comercial*. Cerșetorul, nebărbierit și cu părul dezordonat, avea neîndoielnic în ochi o scânteie de inteligență. La scânteia asta ajunsese să mediteze Akiro după ce îl studiase atent pe om vreo cinci minute.

-Un ajutor, vă rog. Un ajutor pentru cei fără casă, implora cerșetorul.

Palidul contabil își îndesă mâinile în buzunarele pardesiului și se apropie de el cu pași rari. Omul îl abordă plin de speranță:

-Vă rog, un ajutor!

-Cum te cheamă? îl întrebă Akiro.

-Shunji, domnule.

-Poți dovedi? Dacă-mi dovedești că ăsta e numele tău, înseamnă c-ai spus adevărul. Și dac-ai spus adevărul, s-ar putea să am ceva pentru tine.

Bătrânul nu stătu pe gânduri. Se ridică în picioare și scoase cu degete murdare din sân o pungă transparentă plină cu foi îndoite. Extrase dintre hârtii cartea sa de identitate și o arătă. Akiro cercetă documentul de aproape și trase concluzia:

-Ai avut dreptate. Shunji te cheamă. Uite cum facem, Shunji. Tu duci la oficiul poștal din capătul străzii astea patru plicuri. Spui că vrei să le expediezi și plătești. Apoi te întorci la mine cu chitanța și, drept răsplată pentru efortul tău, îți dau o bancnotă de zece mii. Ți se pare greu?

-O nimica toată.

-Bine, Shunji, continuă contabilul scoțând la iveală un pix și câteva formulare de poștă. Trebuie să scriu pe foi datele tale de identitate. Vino să ne așezăm aici, pe bancă.

-Am înțeles, se supuse bătrânul. Dar ce-i în plicuri?

-Niște CD-uri. Nu te interesează.

Akiro completă formularele și-i dădu cerșetorului două monede vechi de cinci sute de yeni.

-Cu astea plătești expedierea. Nu mai scrii nimic. Am completat formularele. Când aduci chitanța, te așteaptă zece mii de yeni.

-Vin imediat, domnule, spuse bătrânul grăbind pasul spre capătul străzii.

Contabilul urcă într-unul dintre taxiurile parcate în apropiere, îi comandă șoferului:

-Mai întâi, avansează câțiva metri și parchează acolo, lângă oficiul poștal.

-Desigur.

După șapte minute, cerșetorul ieși din clădirea poștei ținând o foiță în mână. Îl căută cu privirea pe Akiro în toate direcțiile. Taxiul opri lângă bătrân, contabilul îl îndemnă să se apropie:

-Ai rezolvat, Shunji?

-Da, poftiți chitanța.

-Ține bancnota, își ținu Akiro promisiunea.

Îi ordonă șoferului:

-Dă-i înainte!

Palidul bărbat se întinse relaxat pe bancheta din spate. Experimentul funcționase. Cerșetorul nu știa că trimisese către patru adrese din diferite țări ale Europei plicuri conținând CD-uri neînregistrate. Akiro nu se decisese încă în ce mod urma să expedieze în afara țării *Dominoul viselor*. Cocheta cu ideea de a trimite în străinătate pe cineva să plaseze CD-urile direct, fără intermediari, dar nu avea la îndemână o persoană de încredere. Vroia ca niciun indiciu să nu relaționeze jocul cu Tokyo sau cu Japonia.

Simți brusc telefonul mobil vibrând în buzunar. Era Makoto. Ciudat, gorila lui Toyota nu-l suna niciodată.

-Spune, Makoto.

-Akiro, veniți urgent la birou!

-M-a chemat Toyota?

-Veniți cât mai urgent posibil! adăugă Makoto și închise.

Ce chestie, gândi contabilul. Ăsta da, telefon misterios.

-Ia-o spre centru, îi spuse șoferului.

Peste o jumătate de oră intra în birourile companiei. Makoto și Masataro se aflau ca de obicei în holul de la intrare, secretara își ștergea nasul cu un șervețel alb.

-Bună ziua, salută contabilul.

-Să intrăm în biroul șefului, îl invită Makoto.

Akiro păși în incinta spațioasă urmat de cei doi bodyguarzi, fu surprins să găsească gol fotoliul lui Toyota. Folosind telecomanda, Makoto porni televizorul imens de pe un perete lateral, alese TBS News, canalul de știri.

- ...omul de afaceri s-a prăbușit cu avioneta personală în timp ce efectua un zbor de agrement în sudul capitalei. Cauzele accidentului sunt deocamdată necunoscute. O echipă de salvare sosită de urgență la fața locului nu a putut face nimic pentru magnatul care a decedat în momentul impactului. Toyota Kaneko era un pilot cu experiență, obținuse permisul în urmă cu...

Makoto închise televizorul și puse telecomanda pe birou.

-E pe toate canalele, spuse bodyguardul. Masataro îl aștepta la sol, în mașină. Dar ai văzut...

Preț de câteva minute, Akiro și cei doi bodyguarzi rămaseră în tăcere.

-La ce te gândești, Makoto? căută contabilul un pretext să vorbească.

-Eu? Mă gândesc la viitor.

Lui Akiro nu-i trebui mult să-și ordoneze gândurile. Știa exact *ce* vroia să facă. Chiar dacă nu știa deocamdată *cum*.

-Makoto, ce-ai zice dacă ne-am gândi împreună la viitor?

-Cred c-ar fi o idee... bună.

Tânărul palid deschise ușa biroului și-i strigă secretarei:

-Să nu intre nimeni.

-Da, domnule.

Reveni lângă biroul masiv al lui Toyota și-i oferi lui Makoto scaunul rezervat de obicei musafirilor.

-Te rog, ia loc. Tu, Masataro, așază-te pe un scaun.

Cei doi se conformară.

Akiro făcu ocolul biroului și se lăsă încet în fotoliul șefului.

-Situația s-a schimbat pe neașteptate, Makoto.

-Așa este.

-Crezi că ați putea să colaborați de acum înainte cu mine, așa cum ați colaborat cu Toyota?

-Chiar aș dori asta. Sigur aveți ceva de lucru pentru mine și pentru Masataro.

-De lucru? Am foarte mult de lucru pentru voi. Evidențele financiare ale companiei sunt în mâinile mele...

-Evident.

-Știu exact câți bani încasați în fiecare lună. Tu, și Masataro, și ceilalți. Vorbesc de banii virați oficial în conturile voastre, dar și de banii pe care Toyota vi-i dădea personal în plic.

-Înțeleg.

-Din punctul meu de vedere, nu e nevoie să se schimbe nimic în ce vă privește.

-Asta e și dorința mea. Totuși, trebuie luat în considerare Hisataka...

-Mda. Fratele lui Toyota.

-Hisataka se îndreaptă încoace. A început să lucreze pentru Toyota cu mult timp înaintea ta, cunoaște ca nimeni altul dedesubturile cazinourilor. A sunat acum o jumătate de oră și a zis că e pe drum.

-Nu l-am scos nicio clipă din calcule, Makoto. De când am văzut știrea la televizor, mă gândesc încontinuu la el.

-Și?

-Tortul e incredibil de mare. Există câte o felie pentru fiecare.

-Și dacă Hisataka o să vrea întreg tortul pentru el?

Ușa biroului se întredeschise, secretara îi anunță:

-A sosit domnul Hisataka Kaneko.

Akiro se ridică și merse spre ușă spunând cu voce exagerat de tare, astfel încât să fie auzit de afară:

-Te rog frumos să-l inviți înăuntru.

Hisataka era o copie scundă a fratelui său. Vizibil afectat, avea ochii plânși. Intră însoțit de doi dintre oamenii săi.

-Condoleanțele mele sincere, i se adresă contabilul.

Omulețul nu putu să răspundă, doar îl îmbrățișă o clipă în tăcere.

-Să stăm jos, propuse Akiro.

Palidul bărbat îi invită pe toți la masa ovală cu douăsprezece scaune de lângă fereastră, puse în centru o sticlă de saki și mai multe pahare, lăsând gol fotoliul lui Toyota.

Cam o oră vorbiră vrute și nevrute, despre avioane, accidente și scurtimea vieții. Despre Toyota, despre pregătirile de înmormântare, despre un anunț funerar ce urma să fie publicat în ziarele centrale. La un moment dat, Hisataka își privi ceasul și i se adresă lui Akiro pe un ton ferm:

-Trebuie să vorbim.

Ca și cum până atunci ar fi pierdut vremea. Cuvintele lui avură efectul unui ciocan. În birou se făcu tăcere. Toți priveau spre paharele pe care le aveau în față, masa ovală devenise brusc scena unei confruntări silențioase. Trei contra trei.

-Înțelegi, Akiro, există probleme legale care trebuie rezolvate, începu fratele decedatului.

-Desigur...

-Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Noi doi nu suntem apropiați. De când mă cunoști, ne-am văzut de puține ori. Viața mea e totuna cu *Dominoul viselor*. În timp ce tu munceai la birou, lângă fratele meu, eu eram în teritoriu să supraveghez activitatea cazinourilor. Toți acești ani i-am petrecut mergând de la un cazinou la altul, dormind ba aici ba acolo.

-Nu ți-a fost ușor, comentă contabilul.

-Am muncit. Zi și noapte... Să lăsăm asta. Iată propunerea mea. Toyota n-are copii. Deși nu mai are soție, el considera că ai ajuns să faci parte din familie. Eu iau tot ce înseamnă *Dominoul viselor*. Tu rămâi cu restul, cu holdingurile, vreau să spun cu acțiunile companiilor cotate la bursă. La asta nu mă pricep.

Hisataka se opri și îl fixă pe Akiro, singurul din încăpere care știa precis ce venituri aduceau pe de o parte *Dominoul viselor* și pe de altă parte tranzacțiile bursiere.

-S-a făcut, acceptă contabilul.

Hisataka nu-și putu reține un zâmbet de satisfacție.

-Cât despre birourile de aici... , vru el să continue.

-Birourile nu mă interesează, îl întrerupse contabilul. Sunt ale tale.

Deodată, atmosfera se relaxă, începură toți să vorbească și să-și mai pună saki în pahare. Comentară ceva despre avocații ce urmau în scurt timp să pregătească actele pentru semnat, în cincisprezece minute Hisataka și însoțitorii săi deja plecau.

Akiro continuă să bea cu Makoto și cu Masataro. După o jumătate de oră plecară și ei, lăsându-l singur în fotoliul șefului. Era fericit. Nici Hisataka, nici oamenii acestuia, nu bănuiau că celălalt *Domino*, adevăratul *Domino al viselor*, îi rămăsese lui.

4.10

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0031/2011

Prezentăm mai jos raportul oficial al dispariției numitei Marta Roca Ortega, așa cum apare în arhiva poliției Madrid.

Reclamant: Pablo Martínez Valdés.

Adresa: Strada La Palma 91, Madrid.

Infracțiunea: Dispariția numitei Marta Roca Ortega, soția reclamantului.

Data și ora infracțiunii: 29/9/2011, 13:31.

Locul infracțiunii: Strada La Palma, Madrid.

Faptele: Agentul Fernando Jiménez Ballestero este abordat pe strada La Palma de numitul Pablo Martínez Valdés care reclamă dispariția soției sale, Marta Roca Ortega. În declarația scrisă și semnată, reclamantul susține că în dimineața aceleiași zile soția lui a părăsit domiciliul conjugal, situat deasupra magazinului Colțul Clasic, pentru a merge la coaforul París și la un locutorio numit Mustața Galbenă, ambele de pe strada La Palma. Deoarece soția nu s-a întors la domiciliu, reclamantul a plecat la ora 12,30 în căutarea ei, fără rezultat. Revenit la Colțul Clasic, reclamantul a descoperit în ușa magazinului o păpușă gonflabilă. Obiectul a fost reținut de agentul aflat la fața locului.

Notă: Se presupune că dispariția femeii s-a produs ca urmare a faptului că a fost răpită de persoane necunoscute. Ancheta este asociată cu răpirea altor două femei,

Lucia Mendoza Campano și Maria Dickens. Cercetările preliminare conduc spre concluzia că răpitorii și-au ales victimele cu premeditare, pe baza unor criterii deocamdată neidentificate. Prin urmare, s-a considerat necesară colectarea unor date diverse cu caracter personal, utile pentru a realiza profilul psihologic al răpitorilor.

Prezentăm în continuare fișa personală a numitei Marta Roca Ortega, dispărută în data de 30 septembrie 2011.

Numele și prenumele: Marta Roca Ortega.

Părinții: Andrés y Noemi.

Data nașterii: 23 august 1980.

Locul nașterii: Tarragona.

Alte date cu caracter personal:

A absolvit cursurile Insitutului de Învățământ Secundar Juan Bosco din Alcázar de San Juan.

În 1998 se înscrie la Facultatea de Geografie și Istorie din Madrid, ale cărei cursuri le abandonează după doi ani pentru a se căsători cu Pablo Martínez Valdés.

Domiciliul actual al familiei se află pe strada La Palma nr.91, în apartamentul situat deasupra magazinului de antichități Colțul Clasic de la același număr.

După întreruperea studiilor, dispăruta nu s-a angajat niciodată, ajutându-și soțul la administrarea afacerilor deținute de acesta de-a lungul timpului.

Datele următoare, cu caracter privat, au fost colectate în urma audierii rudelor victimei, a vecinilor, a colegilor de serviciu și a cunoscuților. Includem și unele concluzii desprinse în urma percheziției de la domiciliul victimei.

Date diverse:

Personalitate puternică, ambițioasă, consecventă.

Pasiune pentru muzica anilor 80 și Beatles.

Pasiune pentru documentare video în domeniul istoric. Deține o impresionantă colecție de DVD-uri cu tematică istorică realizate de BBC și National Geographic.

Pasiune pentru jocuri video: „Dominoul viselor”.

Mâncarea preferată: lasaña.

Părinții locuiesc în Alcázar de San Juan, relațiile cu acestea sunt sporadice.

Preocupare permanentă pentru aspectul exterior (corp și îmbrăcăminte). Obiceiul de a-și schimba coafura de mai multe ori pe an.

La 18 ani încearcă să se sinucidă cu o supradoză de medicamente, după ce tânărul de care se îndrăgostise o părăsește pentru o balerină.

În anul doi de facultate face o obsesie pentru Pablo Martínez Valdés, pe care îl cunoaște la o expoziție de sculptură elenistică. După șase luni se căsătoresc. Un an mai târziu, la maternitatea Spitalului General Universitar Gregorio Marañón, dă naștere unui băiat care decedează în două săptămâni din cauza unei malformații a atriului stâng. Depresie post partum severă, se recuperează în 18 luni după repetate ședințe de psihiatrie.

Bucătăreasă experimentată, contribuie cu rețete proprii pe diferite forumuri și bloguri de profil. Între 2002 și 2004 deschide o cofetărie în Madrid, pe strada Taoro, afacere de succes abandonată pe considerentul că o privează excesiv de compania soțului, la rândul său angrenat în administrarea a diverse magazine cu antichități și obiecte de artizanat.

Operată de urgență de apendicită în 2005, la Spitalul Universitar Ramón y Cajal.

Dantură perfectă, grație a trei implanturi dentare.

A păstrat până la momentul dispariției o legătură strânsă cu Sonia Lorenzo Arranz, fostă colegă la Institutul de Învățământ Secundar Juan Bosco din Alcázar de San Juan.

Obișnuită a sălilor de teatru din Gran Vía, unde a mers întotdeauna însoțită de soțul ei.

Schimbare temporară de domiciliu, în Málaga, pe strada Montfort nr. 154, de unde revine la domiciliul anterior împreună cu soțul ei după o săptămână.

La percheziția efectuată la domiciliul conjugal a fost găsit un album de fotografii de 200 de pagini, aparținând dispărutei, din care se deduce că obsesia acesteia pentru soțul ei a continuat din perioada studenției până în prezent. Cu permisiunea lui Pablo Martínez Valdés, s-au realizat fotocopii ale celor 200 de pagini, din care prezentăm în continuare câteva mostre, la sugestia colonelului Manolo González Pérez.

-Fotografie a mâinii drepte a unui bărbat, probabil Pablo Martínez Valdés, însoțită de textul: „Palma ta, deltă de tandrețe".

-Fotografie a lui Pablo Martínez Valdés zâmbind, datând din perioada facultății, însoțită de textul: „Întotdeauna am dorit să-ți sărut zâmbetul. Și, de câte ori te sărut, gura ta devine zâmbet".

-Fotografie a dispărutei ținând în palme fața lui Pablo Martínez Valdés, ca pe un trofeu, însoțită de textul: „Mă simt de parcă universul ar începe odată cu noi, simt că nimeni n-a mai iubit vreodată așa".

-Fotografii cu nasul, ochii, urechile, bărbia etc. lui Pablo Martínez Valdés, însoțite de texte asemănătoare, scrise de mână.

-Timbru, confecționat artizanal, cu chipul lui Pablo Martínez Valdés.

-Ștampilă de cauciuc cu profilul lui Pablo Martínez Valdés.

Investigațiile au scos la iveală că Marta Roca Ortega a luptat permanent pentru a câștiga atenția soțului ei, pasionat fanatic al trenurilor și al lumii căilor ferate, pasiune căreia îi dedica cea mai mare parte din timpul liber. Deși nu simțea niciun interes în acest sens, dispăruta a făcut tot posibilul să învețe despre domeniul feroviar, pentru a fi aproape de preocupările soțului. În dulapul dispărutei a fost descoperită colecția pe ultimii opt ani a revistei feroviare Via libre. Ambii soți aveau deschise conturi de utilizator pe paginile web Tranvia.org, Trensim.com și Forotrenes.com. În colecțiile comune ale familiei se găsesc mii de bilete de tren, din țară și din străinătate, pliante cu orare, hărți feroviare, diferite obiecte colecționate în urma călătoriilor cu trenul, de la tacâmuri cu sigla Renfe până la pixuri, calendare, șervețele și seturi de

baie din vagoane cușetă. Cele patru discuri externe aflate la domiciliul conjugal conțin numeroase fotografii și filme cu trenuri, luate în gări, muzee sau în peisaje naturale. Adăugăm numeroase machete de modelism feroviar și jocuri video cu tematică feroviară, inclusiv simulatoare. Piesele de colecție au fost inventariate și numerotate. Căpitanul Santiago Barea a considerat că, pentru bunul mers al anchetei, nu este necesară fotografierea obiectelor feroviare și îndosarierea fotografiilor. Colonelul Manolo González Pérez nu s-a opus acestei propuneri.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0032/2011

Interogatoriul luat numitei Raquel Vásquez Neiro, angajată la coaforul París de pe strada La Palma nr.82 oferă informații suplimentare despre Marta Roca Ortega. Coafeza descrie dispăruta ca pe o persoană egocentrică, clevetitoare, gata să facă imposibilă viața celor din jur. Este necesară prudență pentru a da credit informațiilor, deoarece ele intră în contradicție cu celelalte probe și interogatorii aflate la dosar. Nu știm dacă aceste aprecieri aparent exagerate sunt rodul unor resentimente față de o clientă dificilă, sau poate sunt urmare a invidiei pe care Raquel Vásquez Neiro o nutrea față de dispărută, o femeie cu o stare materială mai bună și cu mult timp liber, aproape niciodată nevoită să muncească în adevăratul sens al cuvântului.

Precizăm că Raquel Vásquez Neiro a acceptat să devină colaboratoare a poliției, mai precis a echipei care anchetează dosarul 2963/2011 „Dominoul viselor”, în data de 14 septembrie 2011, la solicitarea căpitanului Santiago Barea. Căpitanul a vizitat-o la peluqueria París și a obținut cu ușurință colaborarea angajatei, care a acceptat imediat și cu entuziasm. Cercetând datele coafezei, s-a descoperit că are un frate ce lucrează în Garda civilă, în cazarma din Riogordo, motiv pentru care a fost considerată un informator demn de încredere. Începând din acel moment, coafeza a început să ne ofere numeroase informații despre Marta Roca Ortega, majoritatea despre plecările și sosirile dispărutei la magazinul Colțul Clasic.

Au existat zile când coafeza a sunat și de șapte ori consecutiv pentru a oferi informații, cerând mereu să vorbească numai cu căpitanul Santiago Barea. Nu știm dacă a fost un exces de zel sau dacă informatorul a dezvoltat o simpatie spontană pentru căpitanul Barea.

Concluzie: catalogăm pe Raquel Vásquez Neiro ca informator lipsit de credibilitate.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.11

Lui Akiro îi plăcea să lucreze în liniște. Venea adesea aici, pe banca din cimitirul Aoyama, unde îi erau înmormântați părinții, pentru a respira aer curat și pentru a reciti ceea ce crease recent în intimitatea biroului. Inventa mereu scenarii noi pentru *Dominoul viselor*, lucra întotdeauna cu perseverență, cu acea frenezie dată de imaginația debordantă cu care se născuse.

Îi plăcea cimitirul, îl considera un oraș ai cărui locuitori făceau multă liniște. Scoase din geanta de umăr micul laptop și deschise fișierul cu proiectul unui scenariu conceput cu o zi în urmă, numit *Cetatea care n-a vrut să mi te dea*. Se adânci în lectură...

Când ea i-a mărturisit că locuia în Cetate, tânărul s-a speriat de moarte. Toate întâlnirile lor avuseseră loc jos, în valea unde se desfășurau târgurile. Piața aglomerată, organizată zilnic de negustorii ce aduceau marfă de peste mări, era pretextul ideal pentru a o căuta. Cetatea era sus, pe deal, el nu intrase niciodată acolo. Tânărul aparținea Portului, pe când Cetatea adăpostea o lume ce-i era complet străină. Paradoxal, această lume i-o oferea acum pe ea.

-Explică-mi, cum e în Cetate? o rugă el în timp ce se plimbau printre mesele cu mere și rodii, atingându-și involuntar coatele în ciocniri pline de fiori.

-Cetatea nu-i ca Portul, spunea ea. În Cetate avem altfel de norme.

-Te ascult. Continuă, o încurajă el.

-E nevoie de liniște ca să vorbim despre asta, se scuză ea.

-Voi închiria o cameră. Acolo vom vorbi în liniște.

-Noi doi... nu putem sta singuri într-o cameră.

-De ce?

-Vezi? Nu cunoști regulile Cetății.

-Atunci unde putem vorbi? Uite, sunt gata să învăț regulile tale. Ajută-mă.

-Bine, spuse ea mirosind un măr roșu pe care-l luă de pe o tarabă și îl puse la loc simțându-și deja coșul plin. Trebuie să faci rost de o masă mare, rotundă, de lemn. Diametrul mesei să fie de cinci metri. Să așezi masa acolo, în vârf, împreună cu două scaune, arătă ea cu degetu-i fermecător spre micuța colină pustie ce se înălța lângă târg.

Abia rosti cuvintele și porni agale, ducându-și coșul, pe poteca șerpuită ce urca spre Cetate. Ora la care trebuia să ajungă acasă era încă o regulă.

A doua zi, masa și scaunele erau pe colină. Pe unul dintre scaune, el o aștepta. Ea nu întârzie să apară și să ocupe al doilea scaun, la cealaltă extremitate a mesei care îi despărțea.

-Putem vorbi în liniște acum, spuse ea. Despre ce dorești.

Se uita amuzată spre târgoveții de la poalele colinei, oamenii se opreau la răstimpuri din treburile lor ca să-i privească pe băiatul și pe fata așezați la o masă ce părea să nu servească niciunui scop.

-Vreau să fii a mea, îi spuse simplu tânărul. Care sunt regulile Cetății pentru așa ceva?

-Masa asta e prima regulă, răspunse ea. La masa asta vei ajunge să mă cunoști. Și tot aici voi ajunge să te cunosc eu.

-După ce vom ajunge să ne cunoaștem, ce se va întâmpla?

-La masă, lângă noi, vor veni bătrânii Cetății și părinții mei. La fel, vor trebui să vină părinții tăi și bătrânii din Port.

-Dacă nu vor dori să vină?

-Atunci nu mă vei putea avea. Va trebui să găsești o cale de a-i aduce aici.

-Îi voi aduce.

-Pentru azi, conversația noastră s-a terminat. Pe mâine, îi spuse ea și o luă ca de obicei în direcția Cetății.

A doua zi, la aceeași oră, îl aștepta așezată deasupra pe masă, în centru, cu picioarele delicate acoperite de fusta lungă și albă de in.

-Pe care dintre scaune mă așez? întrebă el.

-Azi nu te așezi. În timp ce vorbim, vei înconjura încetișor masa fără să te oprești.

-De ce fac asta? spuse începând să păşească pe lângă tăblia de lemn.

-Ca să mă privești.

-Și tu, când o să mă privești? vru să știe el.

-Mâine. Pe masă, mâine, te vei așeza tu.

-Cât timp vom continua să ne întâlnim la masă?

-Mult timp. Suficient de mult.

-Și dacă... voi dori să te ating? continuă el dând ocol mesei și sorbind-o din priviri.

-Deja m-ai atins. Într-un loc al ființei mele mai profund decât îți poți imagina. Altfel nu ne-am afla, noi doi, aici.

-Ai întâlnit și alți băieți, la o astfel de masă, așa cum faci cu mine acum?

-Niciodată.

-Dacă la urmă vei dori să fii a mea, va trebui să urc în Cetate?

...Akiro se opri din lectură, deranjat de zumzetul unei albine atrasă de strălucirea slabă a ecranului de la laptop. O alungă cu un gest calm.

Interesantă idee, gândi despre proiectul deschis pe ecran. Rămânea să găsească un final, ulterior povestea putea fi adaptată la sistemul de joc specific *Dominoului viselor*. Jocul funcționa de mult timp, și funcționa grozav. Folosindu-se de Makoto și de Masataro, tânărul cel palid distribuise trei sute de copii ale *Dominoului*, pe patru continente, în special în magazine ce comercializau produse de mâna a doua. Fără ca

cineva să descopere de unde provenea jocul și cine îl administra. Peste o sută de perechi îl jucau cu regularitate.

Pe bancă, Akiro folosi laptopul pentru a accesa *Dominoul viselor* ca administrator. Îl interesa activitatea a două perechi care se conectaseră în ultima săptămână cu IP de Madrid. Apariția acestori utilizatori îl surprinse, știa că în Spania nu distribuise decât patru seturi, două în Santander și două în Granada. Niciunul în Madrid. Ținea o evidență strictă a jocurilor distribuite și a persoanelor conectate, făcând tot posibilul ca jocul să rămână în anonimat. Un program de computer construit de el efectua permanent căutări în rețea avizându-l când apărea o pagină web cu comentarii despre *Domino*. Ulterior, accesa pagina și introducea viruși care dizolvau textele ce conțineau expresia *„Dominoul viselor”*, în cele opt limbi ale jocului. Așa reușise să rămână în umbră.

Ce descoperi însă în acel moment pe lista cu persoanele conectate la *Domino* îl făcu să tresară. Se foi neliniștit pe bancă, fu pe punctul de a scăpa laptopul din mână. Din Madrid, pe lângă perechile înregistrate zilele trecute, se conectase încă o femeie. Numele: Nanako.

...Să fie Nanako? Să fie sora lui? Akiro își aminti cuvintele ei rostite cândva la telefon: *Asta e ultima dată când vorbim*. Trecuseră doi ani de atunci. *S-ar putea să nu fi fost ultima dată*, gândi și se ridică de pe bancă. Părăsi cimitirul pentru a intra în cea mai apropiată gură de metrou. Avea de rezolvat în Madrid chestiuni urgente.

Ajuns după o jumătate de oră pe strada din cartierul Adachi, pătrunse pe poarta clădirii modeste pe a cărei fațadă o firmă de cupru galben anunța: *Broker-tranzacționăm acțiuni/Makoto Nagasaki*. După moartea lui Toyota, Akiro continua să câștige cu abilitate milioane de yeni, folosindu-l ca intermediar pe Makoto, administratorul oficial al acestei firme de brokeraj înregistrată legal. Bodyguardul nu avea habar despre cum funcționa bursa, Akiro era cel care, sub acoperire, conducea profitabila afacere. Pentru cunoscuți însă, palidul tânăr își pierduse slujba la moartea fostului cumnat și de atunci locuia singur în apartamentul moștenit de la părinți, trecând prin viață cu dificultate.

În holul de la intrare, merse și descuie ușa pe care scria *WC pentru persoane cu handicap*, aflată lângă toaletele pentru bărbați. Păși în adevărata sa locuință și atelierul său de lucru. Se apropie de masa ocupată cu cărți, apăsă un buton verde. Makoto apăru

pe o ușă laterală, venind din micul birou ce servea ca paravan al întregii afaceri, pentru clienții care întâmplător s-ar fi nimerit să le treacă pragul.

-Bine ai venit, Akiro, îl întâmpină bodyguardul.

-Makoto, cheamă-l pe Masataro. Am să vă spun ceva.

-Imediat.

Matahala dispăru și se întoarse cu colaboratorul său. Șeful cel palid îi învită să ocupe două scaune.

-V-a plăcut călătoria în Granada, astă-primăvară?

Cei doi se priviră mirați. Întrebarea venea după mult timp de la întoarcerea lor din Spania.

-Dragii mei, aveți de făcut o treabă specială în Madrid. Ceva ce n-ați mai făcut. Vreau să construiesc, aici în Tokyo, copia interiorului unui tren care circulă pe căile ferate din Spania.

-Să construim un tren? zâmbi Masataro.

-Taci, îl întrerupse Makoto.

-Nu, nu veți construi un tren. De fapt, e vorba de o mică parte dintr-un vagon. Veți lua din tren două scaune și o masă. Atât. Pereții nu mă interesează. O să le aduceți cu avionul nostru, aici le vom monta.

-Din orice tren?

-Asta-i problema. E vorba de un tip special de tren. Ave, seria 100, vagonul clasa Club.

-Știm unde se află vagonul din care vom lua scaunele și masa?

-Firma care deține trenul este Renfe Operadora. O companie de stat. Atelierele unde trenurile se retrag pentru verificări și reparații se numesc *Santa Catalina*. Sunt în Madrid, nu departe de o gară mare, Atocha. Le veți găsi ușor. Makoto, tu știi limba. Ți-am pregătit informațiile necesare.

-Va trebui s-o facem personal?

-Nici gând. Veți avea suficienți bani ca să angajați pe altcineva. Vă dau o listă cu numele câtorva infractori spanioli ieșiți recent din penitenciarul Meco. Specialişti de prima mână. Vă rog să-i supravegheați de aproape. Aș fi supărat dacă băieții ar da greș.

-Asta e tot ce trebuie să facem în Madrid?

Akiro îi privi cu ochi vicleni și le spuse:

-Când am zis că aveți de făcut o treabă specială, mă gândeam în primul rând la altceva.

4.12

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0037/2011

Prezentăm mai jos raportul oficial al dispariției numitei Maria Dickens, așa cum apare în arhiva poliției Madrid.

Reclamant: Antonio Muñoz Romero.

Adresa: Strada La Palma 86, Madrid.

Infracțiunea: Dispariția numitei Maria Dickens, soția reclamantului.

Data și ora infracțiunii: 29/9/2011, 15:06.

Locul infracțiunii: Strada La Palma, Madrid.

Faptele: La Comisaria de Poliție Centru s-a prezentat Antonio Muñoz Romero pentru a reclama dispariția soției sale, Maria Dickens. Reclamantul a declarat că în jurul orei 14,00 a plecat de la domiciliu pentru a da cu împrumut 10 euro unei bucătărese ce lucrează ca angajată în bucătăria berăriei Mustața Galbenă, administrată de acesta. Bucătăreasa se afla lângă gura de metrou San Bernardo și avea nevoie de bani pentru a-și cumpăra biletul de călătorie, după ce un fals polițist îi confiscase documentele și banii. La întoarcere, reclamantul a constatat că soția dispăruse de la domiciliu.

Notă: La percheziția efectuată la domiciliul dispărutei au fost descoperite două CD-uri ce conțineau jocul video „Dominoul viselor". Este vorba de setul 3 plasat de echipa noastră la magazinul Colțul Clasic. Această descoperire, precum și data și ora

dispariției, relaționează direct cazul cu dosarul 2963/2011 „Dominoul viselor”. Se presupune că dispariția femeii s-a produs ca urmare a faptului că a fost răpită de persoane necunoscute. Ancheta este asociată cu răpirea altor două femei, Lucia Mendoza Campano și Marta Roca Ortega. Cercetările preliminare conduc spre concluzia că răpitorii și-au ales victimele cu premeditare, pe baza unor criterii deocamdată neidentificate. Prin urmare, s-a considerat necesară colectarea unor date diverse cu caracter personal, utile pentru a realiza profilul psihologic al răpitorilor.

Prezentăm în continuare fișa personală a numitei Maria Dickens, dispărută în data de 30 septembrie 2011.

Numele și prenumele: Maria Dickens, cunoscută sub numele de Nanako.

Părinții: John y Alice.

Data nașterii: 2 decembrie 1985.

Locul nașterii: Wellington, Noua Zeelandă.

Precizare: Puțin probabil că datele de mai sus corespund realității, se presupune că dispăruta a intrat ilegal pe teritoriul Spaniei, venind din Japonia, ulterior preluând o identitate falsă. Se consideră că cel care i-a obținut documentele și dreptul de ședere este actualul soț, în colaborare cu persoane necunoscute din Departamentul Evidența Populației. Interogatoriul luat soțului nu a produs informații relevante, în mare parte datorită refuzului acestuia de a colabora cu organele de anchetă.

Date certe:

Maria Dickens s-a căsătorit cu Antonio Muñoz Romero în data de 5 octombrie 2009, în Madrid.

Pasionată de jocul video „Dominoul viselor”.

Nu au fost audiate rude, prieteni sau cunoscuți ai dispărutei, nu se cunoaște să fi avut contacte sociale, cu excepția puternicei relații cu soțul, Antonio Muñoz Romero. Singurele informații adiționale despre dispărută, având în vedere refuzul soțului de a colabora, provin din computerul ei personal. Maria Dickens a lucrat într-un locutorio găzduit de berăria Mustața Galbenă, local administrat de soț.

Fișierele din computerul dispărutei ce pot furniza detalii despre personalitatea acesteia sunt textele în format pdf salvate după jucarea unor partide de „Dominoul viselor”, la opțiunile Vis și Jurnal, unde meniul oferă utilizatorului posibilitatea de a insera mesaje scrise, preluate de programul jocului video și combinate ulterior cu imagini. Reproducem în continuare câteva fragmente, selecționate cu acordul colonelului Manolo González Pérez.

Fragment:

Plângând.

Urc aceste scări.

Ochii mei sunt singurele cascade cu apă sărată de pe planetă.

Gura de metrou mă aruncă în vâltoarea orașului.

Oraș înghețat.

Oraș mare.

Oameni mari.

Oameni mici.

În fața mea, El.

Poate opri o cascadă?

Poate opri cascadele?

Sunt o arătare, între oamenii cu cascadele secate.

De aceea El mă privește așa.

Prin păienjenișul cascadelor, îl văd.

E frumos.

Mai frumos decât mine.

Atât de frumos, încât taxiurile opresc la semnalul lui.

Taxiul ne ia pe amândoi, ne duce.

Casa lui, în marele oraș.

Aici coborâm.

Urcăm împreună scări.

Iarăși scări.

Aici e camera ta, îmi spune.

Dar El nu intră.

E camera mea.

Camera lui Nanako.

Și El are nume.

Toni.

Sună bine, Toni.

Toni nu intră în camera mea.

Toni îmi dă haine, apă și pâine.

Câtă încredere pot avea în acest om?

Alt fragment:

Ce-ai spune dacă numele tău ar fi *Maria*, nu Nanako?

El mă întreabă asta.

Ne așezăm împreună pe bancă, în parc.

Îmi mângâie o arcadă.

Ne înconjoară mici bazine cu apă.

În bazine mișună balene.

Balenele vin la suprafață, aruncă vertical în sus coloane de apă.

Dacă numele tău ar fi *Maria*, nu Nanako?

El întreabă din nou.

De ce vrei să-mi schimbi numele?

Cu noul nume te vor primi în oraș, îmi spune.

Mă vor primi cu adevărat? În marele oraș?

Desigur. Vrei să te numești *Maria*?

Dacă-mi vei da un nume nou, ce vei face cu numele vechi? întreb.

Pun numele tău vechi în sertarul de acasă.

Voi putea să-l scot din când în când să mă uit la el?

Oricând dorești.

De unde vei aduce numele nou?

Am un prieten care dăruiește nume noi.

Îmi poate aduce și mie unul?

Desigur, poate.

Asta e bine.

Atunci, primești numele cel nou?

Mai întâi, hai acasă. Vreau să verific dacă sertarul pentru vechiul nume se deschide cu ușurință.

Concluzie: Acestea sunt unicele fragmente din textele asociate partidelor salvate de „Dominoul viselor" ce par să aibă legătură cu trecutul dispărutei.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0039/2011

Căpitanul Santiago Barea a fost desemnat să conducă investigațiile vizând modul în care Maria Dickens – Nanako a obținut acte false de rezidență în Spania. Cercetările au dus la concluzia că soțul dispărutei, Antonio Muñoz Romero, l-a contactat pe inspectorul Domingo Montes Mas, din cadrul Departamentului Evidența Populației, solicitând documente false pentru, pe atunci, viitoarea sa soție, Nanako. În schimbul sumei de 3000 euro, Domingo Montes Mas a procurat documentele false, cu complicitatea maiorului Ángel Grueso Arango, care a primit jumătate din bani.

Căpitanul Santiago Barea a solicitat echipei deschiderea unei anchete interne care să elucideze acest caz de fals și uz de fals. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemență.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

4.13

Lucia fu împinsă ușor de către Masataro, unul dintre răpitori, într-o incintă slab luminată. Auzi ușa închizându-se în spatele ei. Înăuntru era frig, asta o făcu să-și cuprindă umerii cu brațele. Era o sală lungă, având pe flancul stâng zece compartimente asemănătoare unor cabine telefonice. Femeia văzu că peretele din fundul fiecărei cabine era din sticlă și despărțea mica încăpere de una identică aflată de partea cealaltă. Nu îi fu greu să înțeleagă. Se găsea într-un fel de spațiu de întâlnire dintr-o închisoare, unde deținuții puteau vorbi cu cei care-i vizitau de afară.

Pășind înainte, tresări. Văzuse în a șaptea cabină, dincolo de geamul de sticlă, un bărbat. Așezat pe scaun, necunoscutul o aștepta.

-Apropie-te, auzi vocea personajului într-un difuzor plasat în tavan.

Cu teamă, intră în cabină și se lăsă pe scaunul cu spătar aflat înăuntru. Bărbatul o privea insistent, ținând la ureche un telefon galben. Era slab, cu trăsături orientale, avea fața de o paloare neobișnuită.

- Bine ai venit, spuse el. Sunt *Dominoul viselor*. N-am mult timp la dispoziție, trebuie să începem.

Lucia nu știa ce să spună sau dacă era potrivit să spună ceva.

-Ce număr ai la pantofi? întrebă *Dominoul viselor*.

-Poftim? răspunse nedumerită.

-Îți voi pune câteva întrebări. Cu cât vei răspunde mai exact, cu atât îți va fi mai bine aici. Ce număr ai la pantofi?

-Treizeci și șapte.

Bărbatul notă cifra într-un carnețel.

-Suferi de vreo boală cronică?

-Nu.

-Ești alergică la unele alimente?

-Nu.

-Ai actualmente probleme cu dantura?

-Nu.

-Pune, te rog, palma stângă pe geam.

-Cum adică?

-Uite, eu lipesc palma de geam. Acum tu așază-ți palma peste palma mea.

Cu reținere, Lucia făcu ce i se ceruse. Bărbatul din cealaltă cabină părea încântat.

-Ai palma de sticlă, șopti el în telefon cu un soi de euforie în glas.

-De ce m-ai adus aici? întrebă blonda profitând de aceste clipe în care străinul părea relaxat.

-Asta vom ști amândoi, peste puțin timp.

-Cine ești?

-Eu? Sunt *Dominoul viselor*.

-Nu se poate, se revoltă Lucia. Nu poți fi tu, nu e așa *Dominoul viselor*. *Dominoul* e plin de iubire, de tandrețe. M-ai răpit...

-Nu ți se va face niciun rău.

-Aducându-mă aici, m-ai rănit deja.

-Nimeni nu te va răni.

-Nu te cred.

-Îți promit... Lucia, îi rosti el numele.

-Pentru mine ești un străin! Ce-ai aflat despre mine? se enervă ea. Nu mă cunoști!

-Cunosc. Multe. Totuși, nu știu încă esențialul.

-Vreau să vorbesc cu soțul meu, rosti blonda imperativ.

Akiro o privi în ochi câteva clipe, după care spuse:

-Ne vom reîntâlni. Curând. Avem lucruri importante de vorbit.

Asiaticul lăsă telefonul jos, convorbirea se întrerupse. Lucia auzi pași din spate, constată că namila care înainte o împinsese înăuntru acum o lua de braț trăgând-o afară din cabină și mai departe afară din încăpere.

Rămas singur, Akiro aștepta cu ochii în podea. Ca întotdeauna, nu-i lipsea răbdarea. În scurt timp, zări o altă siluetă apropiindu-se și scrutându-l de dincolo de sticlă. Era Marta. Japonezul ridică telefonul și pronunță cu glas egal:

-Așază-te.

Bruneta, privind atentă în jur, făcu întocmai.

-Bine ai venit. Sunt *Dominoul viselor*. Nu am mult timp la dispoziție, trebuie să începem.

Marta întrebă:

-Unde mă aflu?

-Singurul lucru care contează este că te afli în fața mea, îi explică Akiro fără ca mușchii feței lui să transmită vreo urmă de ironie. Ce număr ai la pantofi?

- ...Treizeci și opt, răspunse ea cu resemnare.

Japonezul notă cifra în carnețel.

-Suferi de vreo boală cronică?

-Nu.

-Ești alergică la unele alimente?

-Nu.

-Ai actualmente probleme cu dantura?

-Nu.

-Pune, te rog, palma stângă pe sticlă, o rugă Akiro după ce închise carnetul de notițe.

Marta analiză în gând ciudata cerere și decise să o ignore:

-Cât timp va dura șederea mea aici?

-Cât timp? Asta depinde.

-De cine?

-De tine.

-De mine? Locul meu nu e aici.

-Asta nu știm. Încă. Nici tu, nici eu. Pune, te rog, palma stângă pe geam.

-Și dacă n-o pun, ce se-ntâmplă? se răsti ea curajoasă.

-Dacă n-o pui, va dura mult pentru ca eu să înțeleg dacă locul tău este sau nu aici.

Auzind aceste cuvinte, Marta deveni docilă și lipi palma stângă de geamul ce-i despărțea. Akiro își așeză palma dreaptă peste palma ei cu mișcări de o lentoare studiată care pe ea o făcură să se înfioreze.

-Ai palma de sticlă, decretă bărbatul satisfăcut.

-Sunt însărcinată, comentă ea sec.

- ...Te-am întrebat dacă suferi de vreo boală cronică.

-Sunt însărcinată, asta nu e boală cronică.

Akiro își retrase mâna și clipi des de câteva ori. Lăsă telefonul în furcă, punând astfel liniște între ei. După câteva secunde, Masataro veni și o scoase afară pe Marta, bruneta nu protestă și nu opuse niciun fel de rezistență.

Curând, o a treia siluetă feminină apăru dincolo de geamul cabinei lui Akiro. O ființă fragilă, subțire, cu gesturi elegante. Nanako. Își recunoscu imediat fratele care ridica deja telefonul la ureche. Îi strigă bucuroasă:

-Akiro!

El nu împărtășea exaltarea ei, o întrebă cu un glas lipsit de sentimente:

-Ce număr ai la pantofi?

-Cum zici? se încruntă ea. Akiro, sunt eu, Nanako, sora ta. Hai, frățioare, scoate-mă de aici.

-Nanako, trebuie să-ți pun câteva întrebări.

-Akiro! strigă ea. Sunt eu, sora ta cea mică.

-Eu sunt *Dominoul viselor*. Trebuie să-ți pun câteva întrebări.

-Akiro, ce faci? se sperie ea ducându-și mâinile făcute pumn la gură.

-Ce număr ai la pantofi?

Ea îi privea cutremurată buzele ce puteau să rostească astfel de cuvinte absurde. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Oftă îndelung:

-Ești bolnav... Akiro, ești bolnav. Frățioare... Unde suntem?

El nu răspunse.

-E foarte frig aici, continuă Nanako. Te rog, Akiro, frățiorul meu drag. Scoate-mă afară.

-Nu pot.

-De ce? se exasperă ea.

-Pentru că tu știi unde ne aflăm.

-De unde să știu unde ne aflăm, Akiro?

-Ți-a spus tata.

-Tata a murit de mult, cum a putut să-mi spună?

-Ți-a spus în noaptea în care a murit. Eram amândoi la căpătâiul lui. Ne-a spus amândurora.

-Delirezi, Akiro.

-Nu-ți aduci aminte de nimic? Încearcă să-ți amintești noaptea în care a murit tata.

-Habar n-am despre ce vorbești.

-Nu te cred, Nanako. Ești singura care știe. În afară de mine.

-Te rog, te implor, în numele mamei noastre. Dă-mi drumul, Akiro!

-Ce număr ai la pantofi?... Vei locui aici, de aceea trebuie să răspunzi la câteva întrebări.

-Akiro, Toyota n-a reușit să mă facă să înnebunesc... Tu reușești! îi strigă ea cu o înverșunare amestecată cu disperarea.

-Toyota nu mai există.

Ea îl privi ca și cum evenimentul s-ar fi petrecut cu o zi înainte. Își frecă mâinile, neștiind cum să reacționeze.

-Suferi de vreo boală cronică? o întrebă el serios.

Ea schimonosi un zâmbet.

-Ești alergică la unele alimente?

Tăcere deplină.

-Ai actualmente probleme cu dantura?... Aștept să înțelegi că punând întrebările astea eu mi-am făcut partea. Vreau să te simți cât mai bine aici. Pune, te rog, palma stângă pe sticlă.

-Ai construit singur *Dominoul*? întrebă ea neținând cont de cererea lui.

-Îți amintești când m-ai sunat înainte de a pleca? Ai spus că e ultima dată când vorbim... Ai mințit. Da, ai mințit atunci.

-Ești încă singur, Akiro?

-Bineînțeles că sunt singur. Dacă n-aș fi fost singur, n-aș fi construit *Dominoul viselor*.

-Eu m-am recăsătorit, îl informă ea.

-Felicitări. Pune, te rog, mâna pe sticlă.

-Ești bolnăvior, frățioare...

Nanako nu avu puterea să articuleze alte cuvinte. Stoarsă de puteri, simțea frigul cuprinzând-o pe dinăuntru, la fel ca pe dinafară. Doborâtă de oboseală, căzu cu capul înainte, fruntea i se lipi de sticla geamului. Akiro văzu cum privirea ei de gheață se topi, lăsând să-i alunece pe obraji două lacrimi rotunde și scânteietoare.

4.14

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Stenograma interogatoriului luat lui Alex García Bustos la Comisaria de Poliție Centru, Madrid, camera 293, în data de 3 octombrie 2011, ora 9,05. Interogatoriul a fost condus de căpitanul Santiago Barea Sánchez și a fost stenografiat de agent Alba Domínguez Calzada.

Întrebare: Spuneți numele complet.

Alex García Bustos: Alex García Bustos.

Întrebare: Spuneți vârsta, profesia, locul de naștere și domiciliul actual.

A.G.B.: Am 30 de ani, sunt grafician. M-am născut în Villalba, locuiesc în Madrid, strada La Palma, numărul 99, etajul 3.

Întrebare: Cunoașteți unde se află în acest moment soția dumneavoastră, Lucia Mendoza Campano?

A.G.B.: Nu.

Întrebare: Când și unde ați văzut-o ultima dată pe soția dumneavoastră?

A.G.B.: Vineri, 30 septembrie, pe la orele 10,30. Eram în apartamentul unde locuim, pardon, locuiesc actualmente. Lucia a plecat la un locutorio aflat pe strada noastră. N-a mai revenit.

Întrebare: Ce îmbrăcăminte purta soția dumneavoastră în ziua dispariției?

A.G.B.: Bluză albă și pantaloni albi. Avea o poșetă, tot albă.

Întrebare: Care credeți că este explicația dispariției ei?

A.G.B.: N-am nicio explicație.

Întrebare: Presupuneți că a plecat undeva, sau că a fost răpită?

A.G.B.: Presupun că a fost răpită.

Întrebare: Cine credeți că a răpit-o?

A.G.B.: De asta sunt aici, să-mi spuneți dumneavoastră.

Întrebare: Nu aveți nicio bănuială în ce privește identitatea răpitorilor?

A.G.B.: Ba da. Este vorba despre doi bărbați de origine asiatică. Japonezi sau chinezi, nu știu. Au sunat la ușa mea în ziua dispariției, credeam că sunt agenți comerciali. Mai târziu, am sunat-o pe Lucia. Eram îngrijorat din cauza absenței ei îndelungate. Am auzit la telefon glasul soției mele și niște voci care, zic eu, puteau aparține celor doi bărbați.

Întrebare: De credeți că ar fi dorit s-o răpească cei doi?

A.G.B.: N-am idee.

Întrebare: Ați spus că soția dumneavoastră a plecat la locutorio. Ce urma să facă acolo?

A.G.B.: S-a conectat la Internet. A jucat împreună cu mine un joc video prin conexiune la Internet. Eu am rămas la domiciliu, eram răcit. M-am conectat folosind laptopul personal. De obicei, eu mergeam la locutorio, și ea rămânea acasă.

Întrebare: Ce joc video ați jucat cu soția dumneavoastră?

A.G.B.: *Dominoul viselor*.

Întrebare: Puteți descrie acest joc?

A.G.B.: E un fel de platformă interactivă, pentru o pereche. Un bărbat și o femeie. Partenerii de joc, aflați la două computere diferite conectate la Internet, folosesc două avataruri, sunt parte dintr-o poveste.

Întrebare: Ce fel de poveste?

A.G.B.: O poveste... de dragoste. De obicei.

Întrebare: Dragoste, adică sex?

A.G.B.: Nu. Nu se ajunge în joc la descrieri sexuale explicite. Mai degrabă e vorba de sentimente, de lucruri făcute împreună.

Întrebare: Credeți că jocul video *Dominoul viselor* are vreun rol în dispariția soției dumneavoastră?

A.G.B.: Cred că da.

Întrebare: De ce?

A.G.B.: Poate par naiv...

Întrebare: Sunteți naiv?

A.G.B.: Nu asta intenționez să spun. Vedeți, în joc, întâlnirile avatarurilor sunt întrerupte uneori la finalul partidei de către doi luptători de sumo. Acești luptători îi despart pe parteneri punând capăt partidei.

Întrebare: Sumo, sportul?

A.G.B.: Da, sumo.

Întrebare: Ce legătură are asta cu dispariția soției dumneavoastră?

A.G.B.: Sumo e un sport de origine japoneză, luptătorii de sumo sunt în general japonezi. De fapt, în *Dominoul viselor*, luptătorii de sumo ce apar la final pentru a-i despărți pe jucători sunt japonezi, arată ca japonezii. Ce vreau să spun? Agenții comerciali care m-au vizitat arătau exact ca doi luptători de sumo. Cu diferența că purtau costum și cravată.

Întrebare: Doriți să spuneți că ceea ce se întâmplă de obicei în joc, la finalul partidelor, de astă dată s-a petrecut în realitate?

A.G.B.: Așa ceva. Dar au luat-o numai pe Lucia. Eu am rămas.

Întrebare: Nu vi se pare absurd? Credeți că două personaje dintr-un joc video au sosit în lumea reală ca să vă răpească soția?

A.G.B.: N-am spus că erau exact luptătorii de sumo din *Dominoul viselor*. Erau doi bărbați care, în mod inconștient, m-au trimis cu gândul la luptătorii de sumo din joc.

Întrebare: Cum ați intrat în posesia jocului video?

A.G.B.: L-am cumpărat dintr-o librărie de mâna a doua, un magazin de antichități care vinde și cărți vechi. E pe strada unde locuiesc.

Întrebare: Știți cine a fabricat și comercializat *Dominoul viselor*?

A.G.B.: Am încercat să aflu. Imediat ce am cumpărat jocul, am căutat informații pe Internet, dar a fost imposibil să găsesc ceva. Sunt sigur că poliția va reuși să descopere urgent de unde provine jocul.

Întrebare: A dezvoltat soția dumneavoastră adicție pentru acest joc?

A.G.B.: Fără îndoială, da.

Întrebare: Și dumneavoastră?

A.G.B.: Îmi place. Totuși, n-am o pasiune foarte intensă pentru *Domino*. Nu ca Lucia.

Întrebare: Ați observat la soția dumneavoastră vreo deviație comportamentală?

A.G.B.: Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Întrebare: După ce-ați cumpărat jocul, ați observat la soția dumneavoastră ceva anormal, în cuvintele ei, în acțiunile ei?

A.G.B.: Nu, nimic anormal.

Întrebare: Nimic în afară de faptul că-i plăcea foarte mult jocul?

A.G.B.: Nimic altceva.

Întrebare: Ce ne puteți spune despre incendiul izbucnit în data de 20 septembrie 2011 în locuința dumneavoastră?

A.G.B.: Probabil știți deja. Un scurtcircuit accidental, casa a luat foc. Soția mea se afla înăuntru și a suferit arsuri.

Întrebare: Dumneavoastră unde vă aflați în momentul incendiului?

A.G.B.: În barul aflat vizavi de casă. De fapt, am fost acolo când pompierii au scos-o pe Lucia din locuință. Am urcat și eu în ambulanța care a dus-o la spital.

Întrebare: Credeți că incendiul are vreo legătură cu dispariția soției dumneavoastră și cu jocul video?

A.G.B.: Presupuneți că cei doi japonezi ar fi putut declanșa incendiul?

Întrebare: Vreau să vă întreb dacă, în opinia dumneavoastră, există vreun indiciu care să facă legătura între incendiu și dispariție, sau între incendiu și jocul video?

A.G.B.: Nu-mi amintesc, nu văd motive ca să fac o astfel de legătură.

Întrebare: Cunoașteți ceva despre persoanele necunoscute care au intrat în noaptea de 19 spre 20 septembrie în magazinul de antichități Colțul Clasic de pe strada La Palma numărul 91.

A.G.B.: Da.

Întrebare: Ce cunoașteți?

A.G.B.: Eu sunt cel care a intrat noaptea în magazin.

Întrebare: De ce ați făcut asta?

A.G.B.: Când am cumpărat jocul video, nu știam să-l folosim. Soția își dorea mult un manual de instrucțiuni. Îmi imaginam că Pablo Martínez, vânzătorul de la magazin, avea în computer instrucțiunile jocului. Pablo chiar mi-a spus că l-a instalat pe computerul lui, să-l verifice.

Întrebare: Ați reușit să intrați pe computerul din magazin în acea noapte?

A.G.B.: Da.

Întrebare: Ați găsit instrucțiunile jocului?

A.G.B.: Păreau să existe unele urme ale jocului în calculator, dar nu, până la urmă n-am dat de instrucțiuni.

Întrebare: V-a împiedicat ceva?

A.G.B.: În timp ce mă aflam în magazin, în întuneric, o persoană a intrat pe neașteptate, cu chei potrivite, a trebuit să închid repede computerul și să mă ascund. Nu vroiam să fiu descoperit.

Întrebare: Cine a intrat în magazin?

A.G.B.: N-am văzut clar persoana.

Întrebare: Știați că cel care a intrat în magazin în timp ce dumneavoastră erați la calculator este Pablo Martínez Valdés, administratorul magazinului.

A.G.B.: Nu se poate. Nu era el. L-aș fi recunoscut.

Întrebare: Pablo Martínez Valdés era deghizat. Bănuiți de ce ar fi dorit acesta să intre deghizat noaptea în magazinul pe care l-a administrat?

A.G.B.: Nu.

Întrebare: Vă amintiți, desigur, ați mai fost întrebat despre acest incident când poliția a reunit vecinii, duminică 25 septembrie, în magazinul Colțul Clasic.

A.G.B.: Da, îmi amintesc.

Întrebare: Ați violat o proprietate privată. Ilegal.

A.G.B.: De obicei, nu fac asta... E adevărat ce se spune? Au dispărut în aceeași zi alte două femei pe strada La Palma?

Întrebare: Aici eu pun întrebările. (Pauză lungă.) Da. E adevărat.

4.15

Legănându-se monoton și continuu, Masataro ațipise pe scaunul balansoar din colț, lângă ușa de intrare în *sticlărie*. Fusese ideea șefului, Akiro, să numească această încăpere *sticlăria*. Era o incintă pătrată, cu latura de douăzecișicinci de metri, iluminată cu becuri de neon fixate de tavan. Pe o latură a încăperii se afla ușa de intrare și balansoarul lui Masataro, plus câteva dulapuri. Pe celelalte trei laturi existau câte zece uși de celulă. În total, treizeci de uși pentru treizeci de celule. Niciodată nu fuseseră pline mai mult de douăzeci. Tânărul palid aducea mereu prizoniere și, periodic, dădea drumul altora, după ce ajungea la concluzia că nu aveau nimic în comun cu femeia de sticlă care îi umplea visele. Masataro nu înțelegea obsesia șefului său pentru acele femei, dar cuvântul lui Akiro era lege pentru el. Ce spunea șeful, trebuia să se facă. Ultima lui misiune, îndeplinită împreună cu Makoto, constase în a aduce din Spania o masă și două scaune sustrase dintr-un tren. Nu fusese ușor să obțină cele trei piese din atelierul păzit cu strășnicie de un mușuroi de paznici, dar reușiseră. Șeful, deși nemulțumit deoarece scaunele nu erau identice cu cele pe care șezuseră el și femeia de sticlă în urmă cu ani, le recompensase efortul cu o sumă extra. Acum, scaunele și masa erau instalate în mijlocul *sticlăriei*, recreând în parte ambianța vagonului din care fuseseră luate.

Se apropia ora trei. Masataro tresări în balansoar. Simțea că fetele îl priveau din spatele ușilor, prin fantele orizontale înguste ce lăsau să să li se vadă doar ochii. Le era foame.

Într-un sfârșit, Akiro apăru în ușa de la intrarea *sticlăriei* împingând căruciorul de inox cu compartimente etajate pentru tăvile de mâncare. Tăvile erau din plastic, aveau patru adâncituri ce conțineau diferite preparate culinare.

-Treisprezece porții, îl informă tânărul pe bodyguard. Una pentru tine.

-Mersi șefu, se bucură Masataro.

Akiro rămase lângă ușă, dorea să supravegheze felul în care bodyguardul distribuia mâncarea. Îi șopti la ureche:

-Prima tavă, cea de deasupra, este pentru numărul 9.

-În regulă.

Masataro începu să treacă pe la celulele numerotate, oprindu-se în fața acelora unde știa că exista o prizonieră. Deschidea portița metalică de la baza fiecărei uși și introducea tava cu mâncare înăuntru. Din interior primea o tavă goală și o mică pungă cu gunoi pe care o arunca într-un coș atașat la cărucior. Când ajunse la ușa 9, oferi tava de deasupra, cum fusese instruit.

Ideal, gândi Akiro văzându-l. Toate mergeau conform planului. Șeful cel palid nu stătu pe gânduri, ieși din sticlărie grăbind pasul, nu se opri decât în camera de supraveghere. Luă loc pe scaunul din fața peretelui cu treizeci de monitoare TV și se concentră asupra a ceea ce se petrecea în celula numărul 9. Prizoniera de acolo, Lucia, se așezase la masă și își mânca porția fără grabă. Avea timp. Akiro urmări concentrat cum femeia ducea fiecare bucățică la gură, mestecând-o și înghițind-o. Când Lucia termină de mâncat, japonezul își privi ceasul. Trebuia să aștepte. Douăzeci de minute, cel puțin. Se deplasă la o casetă din tablă, cu uși de fier, deschise robinetul care le furniza fetelor apă caldă. Camera monitoarelor fu cuprinsă de o vibrație ușoară. Se auzea tare huruitul metroului trecând la câțiva metri distanță, dincolo de ziduri.

Fetele presupuneau că erau supravegheate, deși nu știau în ce mod. În fiecare celulă, Akiro fixase o cameră video în colțul din stânga ușii, sus, în centura ornamentală ce înconjura tavanul pe întreg perimetrul încăperii, astfel încât să nu poată fi remarcată. Palidul stăpân al *sticlăriei* făcuse tot posibilul ca fetele să se simtă confortabil. În celule, lumina venea de la un bec încastrat în plafon, protejat cu un capac din sticlă incasabilă. Fetele nu dispuneau de întrerupătoare cu care să aprindă ori să stingă lumina. Când dormeau, erau nevoite să-și acopere ochii. Becurile erau permanent aprinse. Prizonierelor li se permisese să poarte un ceas de mână electronic ca să fie la curent cu scurgerea timpului. O oră pe zi, Akiro conecta incinta la rețeaua de aer condiționat a edificiului, astfel că în *sticlărie* intra puțin aer proaspăt. Fiecare celulă dispunea de apă potabilă într-un rezervor de zece de litri umplut automat de la rețea după masa de prânz, ocazie cu care fetelor li se furniza timp de cinci minute apă caldă la duș, pentru a se spăla. Pe lângă platoul de duș, în celule exista o chiuvetă și un vas de veceu unde prizonierele își făceau necesitățile. Dorind să le alunge monotonia, palidul bărbat fixase în fiecare celulă trei tablouri, aidoma unor ferestre false, cu peisaje urbane sau din

natură. La răstimpuri le aducea cărți, în limba vorbită de fiecare. Făcuse multe pentru ele, era convins.

Privi fugar monitoarele, urmărind ce făceau jucărioarele lui. Da, erau ale lui, pentru oricât timp ar fi dorit. Nimeni nu putea schimba starea asta de lucruri. O văzu pe Nanako, sora sa, în celula numărul 3. Întinsă pe pat, citea dintr-o carte. Alte fete stăteau la masă sau spălau în chiuvetă tava cu resturile de mâncare. Îl îngrijora Marta, fata care pretindea că era însărcinată. Trebuia să-i facă niște analize, să vadă dacă într-adevăr lucrurile stăteau așa. O sarcină ar fi complicat detenția femeii. Akiro se gândea că probabil va fi constrâns de împrejurări s-o elibereze înainte de termen. Foindu-se pe scaun, își privi din nou ceasul. Cele douăzeci de minute trecuseră. Lucia, blonda care primise porția de mâncare amestecată cu substanțe halucinogene, făcuse duș și se întinsese în pat. Era momentul. Palidul bărbat merse la ușa *sticlăriei* și i se adresă lui Masataro:

-Gata. Începem.

-Bine, șefu. Sunt pregătit.

Șeful merse la celula numărul 9 și lipi urechea de ușă, încercând să deducă ce se petrecea înăuntru. Niciun foșnet, nicio mișcare a aerului. Deschise cu cheia, sesiză cum mai multe perechi de ochi îl priveau prin fantele orizontale ale celorlalte uși. În interiorul celulei, Lucia stătea în fund pe pat, cu părul blond sclipind ud la lumina slabă a becului. Pe masă se aflau o carte și tacâmurile de plastic. Zâmbea, cuprinsă de vertij, își privea musafirul ca prin ceață. Akiro o examină de aproape, vroia să înțeleagă în ce măsură era conștientă. Consideră că nu exista niciun pericol, o salută în spaniolă:

-Bună, Lucia.

Blonda îl recunoscu. Răspunse, fără să se ridice:

-A, *Dominoul viselor*. Ce surpriză... Ai venit... în vizită?

-Exact. Dar nu voi rămâne.

-De ce?

-Te invit la o călătorie. Cu trenul.

-Sună... interesant, consideră Lucia privindu-și amețită oaspetele.

-Vino, întinse el mâna.

-Sunt... cum să-ți spun... adormită... Nu pot veni... azi nu pot.

-Te ajut, se oferi Akiro și se aplecă să-și treacă unul din brațele ei peste gât.

O ridică astfel, o scoase din celulă sprijinind-o ca să poată înainta. Ajunși în centrul *sticlăriei*, o lăsă pe unul dintre scaunele de tren. El se așeză pe celălalt.

Din fotoliul balansoar, Masataro anunță folosindu-se de un mic portavoce cu baterii:

-Stimați călători, Renfe vă adresează „Bun venit" la bordul acestui tren Ave cu destinația Sevilla. Vă mulțumim pentru că ați ales serviciile noastre. Trenul are prevăzute opriri în stațiile Ciudad Real, Puertollano, Cordoba și Sevilla. Vă invităm să vizionați pelicula „Naufragiatul". Barul se găsește la dispoziția dumneavoastră în vagonul patru. Vă rugăm să coborâți volumul telefoanelor mobile. Vă dorim o călătorie plăcută.

Deși se străduise din răsputeri să pronunțe bine cuvintele, bodyguardul avea un accent groaznic, hilariant. Chipul lui Akiro radia de încântare.

-Te-am lăsat să stai cu fața spre direcția de mers, îi spuse Luciei.

- ...Mulțumesc.

Masataro veni lângă ei și întrebă:

-Revista Paisajes?

-Da, te rog, răspunse Akiro. Lasă una pentru fiecare.

Bodyguardul puse revistele pe masă și se duse la dulapurile metalice. Reveni lângă cei doi și rosti cu același accent imposibil:

-Căști?

-Tu vrei... ? o întrebă Akiro pe Lucia. Nu? Atunci nu. Nu dorim.

-Ziare?

-Da, ceru bărbatul. Un La Razon. Pentru doamna, un ABC.

Masataro servi ziarele cerute. Mai făcu o tură până la dulap și se întoarse cu un pliant scris cu litere elegante de culoare violet.

-Cu permisiunea dumneavoastră, vă prezint meniul de azi, îi informă bodyguardul.

-Da... mi-e foame, rosti Lucia primele cuvinte de când se așezase.

Avea ochii roșii, încețoșați.

-Să-ți citesc meniul, îi propuse Akiro. Putem alege între *mușchi de viţel* sau *tortilla a la francesa*.

-Tortilla vreau, șuieră ea într-o izbucnire de euforie amestecată cu somnolența.

-Șervețele fierbinți? interveni Masataro.

Le oferi câte un șervețel cald și umed pentru a-și spăla mâinile înainte de servirea mesei.

-Adu-ne două *tortilla a la francesa*. Și la desert, budincă de ciocolată.

-De băut? se informă bodyguardul.

-Vreau suc... de ananas, ceru ea.

-Avem suc de ananas? se interesă Akiro.

-Este.

-Atunci, un suc de ananas. Eu aleg un licor de ierburi Ruavieja.

Trecerea unui metrou produse același zumzet ca înainte, făcând să vibreze ușor masa și scaunele.

-Trenul ăsta e... cam vechi, pronunță Lucia cu voce leneșă.

Masataro aduse lângă ei căruciorul de inox, le servi mâncarea și turnă cu abilitate băuturile în niște pahare joase. Împinse căruciorul la perete și scoase din dulap

un CD player vechi, îl porni prin apăsarea unui buton rotund. În încăpere începu să se audă și să crească sunete de ploaie.

Akiro luă mâna stângă a Luciei. Îi deschise cu tandrețe palma, într-un gest curtenitor, o așeză ușor peste palma lui dreaptă.

-Auzi? întrebă el. Auzi, Lucia?... Afară plouă...

Ea zâmbi unui gând numai de ea știut, privea fără încetare neantul de culoarea betonului.

-Dacă ai putea să te vezi, Lucia. Strălucești, strălucești aidoma ploii. Te rog, spune-mi... Îți place ploaia?

- ...Deloc. Nu mi-a plăcut... niciodată...

-Nu?... De aceea ai plecat repede? De aceea ai plecat atunci? aruncă el întrebările-cheie și se aplecă spre ea în dorința de a auzi cu claritate răspunsul.

Blonda tăcea, continuând să fixeze aerul sunând a ploaie.

Vexat, obosit dintr-o dată, Akiro își atinse tâmpla cu degetele și șopti plin de mâhnire, mai mult pentru sine:

-Tu nu ești femeia de sticlă.

4.16

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Stenograma interogatoriului luat lui Pablo Martínez Valdés la Comisaria de Poliție Centru, Madrid, camera 293, în data de 3 octombrie 2011, ora 10,58. Interogatoriul a fost condus de căpitanul Santiago Barea Sánchez și a fost stenografiat de agent Alba Domínguez Calzada.

Întrebare: Spuneți numele complet.

Pablo Martínez Valdés: Pablo Martínez Valdés.

Întrebare: Spuneți vârsta, profesia, locul de naștere și domiciliul actual.

P.M.V.: Am 37 de ani. Lucrez în domeniul antichităților. Născut în Irún. Locuiesc în Madrid, strada La Palma 91.

Întrebare: Cunoașteți unde se află în acest moment soția dumneavoastră, Marta Roca Ortega?

P.M.V.: Nu știu unde este.

Întrebare: Când și unde ați văzut-o ultima dată pe soția dumneavoastră?

P.M.V.: A fost în dimineața zilei de 30 septembrie, acasă. Marta a plecat la coafor. De atunci n-am văzut-o.

Întrebare: Ce îmbrăcăminte purta soția dumneavoastră în momentul dispariției?

P.M.V.: Un costum gri. Jachetă și pantalon. Plus un portmoneu. Mare, din piele roșie.

Întrebare: Cum vă explicați dispariția?

P.M.V.: A fost răpită.

Întrebare: Cine a răpit-o?

P.M.V.: Doi necunoscuți. Japonezi. În costume de culoare verde. Aveau și cravate, tot verzi. Au fost în magazinul meu în acea dimineață și au întrebat de Marta.

Întrebare: Cunoașteți identitatea răpitorilor?

P.M.V.: Nu.

Întrebare: De ce credeți că au răpit-o?

P.M.V.: Au fost trimiși de cineva.

Întrebare: Cine i-a trimis?

P.M.V.: Probabil, fabricanții unui joc video, *Dominoul viselor*.

Întrebare: Puteți descrie acest joc?

P.M.V.: E un joc video proiectat pentru doi utilizatori, doi parteneri. Din punctul de vedere al realizării, o capodoperă. Se joacă pe Internet.

Întrebare: Care e scopul jucătorilor, ce se dorește a se obține prin participarea la joc?

P.M.V.: Nu există un scop, nu există un final. În anumite partide, când emoția și sentimentele pe care partenerii le au unul pentru celălalt ajung la punctul culminant, în scenariu apar două personaje negative și despart avatarurile jucătorilor.

Întrebare: Cum arată personajele negative?

P.M.V.: Sunt doi luptători de sumo.

Întrebare: Afirmați cu certitudine că jocul video *Dominoul viselor* are un rol în dispariția soției dumneavoastră?

P.M.V.: Categoric.

Întrebare: De ce?

P.M.V.: Cei doi necunoscuți, cei care au răpit-o pe Marta, sunt copii ale luptătorilor de sumo din joc. Sau invers. Doar îmbrăcămintea e alta, în rest sunt la fel.

Întrebare: Sunteți sigur că cei doi au răpit-o?

P.M.V.: 99 la sută da.

Întrebare: Declarați că i-ați văzut pe răpitori în ziua dispariției...

P.M.V.: Da, i-am văzut.

Întrebare: Descrieți împrejurările în care i-ați văzut.

P.M.V.: M-au vizitat la magazinul de antichități, eram singur. Am crezut că sunt clienți. În schimb, erau interesați să știe unde se află soția mea.

Întrebare: Au întrebat asta?

P.M.V.: Exact. Dar nu doar atât.

Întrebare: Adică?

P.M.V.: Cu patru zile înainte, luni, soția mi-a spus că doi tipi la costum au trecut pe la coaforul París și au întrebat despre noi. Despre Marta și despre mine.

Întrebare: De unde a primit soția dumneavoastră informația?

P.M.V.: De la coafeză, o tipă Raquel. Mai mult, cei doi s-au interesat și despre alți vecini de pe stradă.

Întrebare: Despre care vecini?

P.M.V.: Nu știu.

Întrebare: Informația e tot de la coafeză?

P.M.V.: Da.

Întrebare: Cum ați intrat în posesia jocului video *Dominoul viselor*?

P.M.V.: Cumpăr și vând obiecte de mâna a doua. Cineva mi l-a vândut.

Întrebare: Cine?

P.M.V.: Un tânăr. Un japonez. Cred că japonez era, deși vorbea perfect spaniolă.

Întrebare: Ați cumpărat un singur joc video?

P.M.V.: Nu. Au fost trei seturi, cu două CD-uri fiecare. V-am spus, jocul e pentru doi parteneri.

Întrebare: Dacă dumneavoastră ați folosit un set, ce s-a întâmplat cu celelalte?

P.M.V.: Le-am vândut. Unul l-am vândut, iar unul l-am făcut cadou.

Întrebare: Cui?

P.M.V.: Un set l-am vândut lui Alex García, un desenator. Stă pe strada La Palma. Celălalt l-am lăsat barmanului de la Mustața Galbenă, Toni. Aveam datorii la el. Nu mi l-a restituit, sub pretextul că l-a pierdut. Probabil știți deja, și soțiile acestora au dispărut.

Întrebare: De unde ați aflat despre dispariția lor?

P.M.V.: Strada e mică, știrile circulă repede.

Întrebare: A dezvoltat soția dumneavoastră o pasiune pentru jocul video *Dominoul viselor*?

P.M.V.: Cred că da.

Întrebare: Dar dumneavoastră?

P.M.V.: Nu se poate dezvolta pasiune pentru mai multe lucruri deodată. Când jocul a intrat în viața noastră, eu aveam deja o pasiune.

Întrebare: Trenurile?

P.M.V.: Sunteți informat.

Întrebare: Ați observat la soția dumneavoastră vreo deviație comportamentală în urma utilizării jocului video?

P.M.V.: Niciuna.

Întrebare: Unde vă aflați în noaptea de 19 spre 20 septembrie?

P.M.V.: Nu-mi amintesc. Ce zi din săptămână era? Fiți concret.

Întrebare: Reformulez întrebarea. Ați intrat prin efracție în noaptea de 19 spre 20 septembrie în magazinul de antichități Colțul Clasic, care în acel moment nu se mai afla în custodia dumneavoastră?

P.M.V.: Am intrat, dar nu prin efracție. Am folosit cheile.

Întrebare: Deci ați intrat în magazin?

P.M.V.: După predarea afacerii, noul administrator ne-a permis să rămânem o vreme în apartamentul de la etaj. În acea noapte, ca să zicem așa, mă întorceam acasă.

Întrebare: S-a întâmplat ceva deosebit în magazin atunci?

P.M.V.: Da, am descoperit că cineva se furișase pe ascuns înăuntru. Când am intrat, necunoscutul a luat-o la fugă.

Întrebare: A dispărut marfă?

P.M.V.: Din câte știu, nu.

Întrebare: Credeți că pătrunderea necunoscutului în magazin are legătură cu *Dominoul viselor* și cu dispariția soției dumneavoastră?

P.M.V.: Nu știu.

Întrebare: Unde țineați în acea vreme CD-urile cu jocul video?

P.M.V.: În apartament, la etaj.

Întrebare: Deci nu în magazin?

P.M.V.: V-am spus, afacerea o transferasem deja.

Întrebare: Ați vorbit cu Alex García Bustos sau cu Antonio Muñoz Romero despre *Dominoul viselor*, despre conținutul acestuia?

P.M.V.: Până acum, niciodată.

Întrebare: Dar soția dumneavoastră, a vorbit despre jocul video cu celelalte femei dispărute?

P.M.V.: Din câte cunosc, nu.

Întrebare: Știați că persoana care a intrat noaptea în magazin este vecinul dumneavoastră, Alex García Bustos, desenatorul?

P.M.V.: Ce să caute noaptea în magazin?

Întrebare: Ați circulat deghizat prin Madrid, cu scopul de a nu fi recunoscut?

P.M.V.: Da. Înainte de a pleca în Málaga, la fratele meu, Pedro. Am vrut să începem o viață nouă. Ne înglodasem în datorii. Am cumpărat scump și ulterior am fost nevoiți să vindem ieftin. Unii furnizori și parteneri de afaceri mă căutau să-și recupereze banii. Însă... m-am întors. Voi încerca să-mi plătesc datoriile.

Întrebare: Cum ați defini relațiile pe care le aveți cu fratele dumneavoastră, Pedro?

P.M.V.: ...Încordate.

Întrebare: Credeți că Pedro are vreun amestec în dispariția soției dumneavoastră? Sau altcineva, poate un creditor?

P.M.V.: Sunt sigur că nu.

Întrebare: E doar o impresie, sau dispariția soției nu v-a afectat?

P.M.V.: E doar o impresie.

4.17

Când femeia de sticlă era tristă, oceanul îi trimitea pescăruși negri. Când, dimpotrivă, își simțea sufletul ca o grădină udată, oceanul îi trimitea albatroși albi. Ea nu înțelegea cum reușea oceanul să-i anticipeze schimbările de dispoziție, cert era că păsările veneau întotdeauna. Se lăsau pe pervazul ferestrei și ciuguleau firimiturile de pâine lăsate dinadins, se așezau pe țiglele vechi, în coroanele pinilor, sau pur și simplu planau în cercuri deasupra casei dându-i de înțeles că, da, știau ce gândea.

În acea seară de vară, ea ședea pe o bancă în parcul de lângă far, pustiu după ce pensionarii care își făceau veacul acolo, grăbiți să se culce devreme, plecaseră spre case pentru a hrăni animalele de curte. Privind panorama micii așezări, se întreba cum arătase locul în urmă cu o sută de ani, ce fel de oameni trăiseră și muriseră în locuințele de pe țărm. Plictisită, deprimată, se mulțumi să constate că la vremea apusului de soare oceanul îi trimitea iarăși păsări negre. Pe bună dreptate. Se simțea singură. Era unica femeie de sticlă pe acele meleaguri, nu știa dacă în altă parte a pământului mai exista cineva ca ea, toți o priveau cu suspiciune, ca pe o ciudățenie, ar fi vrut să se apropie, dar ceva îi reținea, o teamă de necunoscut, acea prejudecată pe care oamenii o au față de ce e diferit. Ea, într-adevăr, era diferită. Fragilă, strălucitoare, construită în întregime din sticlă perfect transparentă, părea o ființă de pe altă lume. Obișnuiți de ani s-o vadă printre ei, sătenii n-o băgau în seamă, ajunsese să facă parte din viața comunității, la fel ca sunetul continuu al valurilor. Singurii care se apropiau de ea erau câinii vagabonzi, îi lingeau pofticioși picioarele neînțelegând ce putea fi substanța cristalină din care îi erau alcătuite degetele mici, fine.

Casa ei, la margine de sat, era o ruină. Niciun oaspete nu-i trecuse vreodată pragul, părea că nimănui nu-i păsa de faptul că exista. Purta singurătatea ca pe o a doua haină, dar, paradoxal, în căsuța pustie nu simțise niciodată frică. Nu se temea de nimeni, de nimic. De soare se temea puțin, instinctul de conservare și coșmarurile în care se visase topindu-se o rețineau să iasă în zilele de caniculă...

Nanako lăsă cartea la o parte, întrebându-se dacă acel text încifrat fusese scrise de Akiro. Volumul din mâinile ei se numea *Căutare fără sfârșit* și avea ca autor pe un oarecare Roland Paribas. Un ilustru necunoscut. Probabil, Akiro, își repetă Nanako

răsucindu-se în pat. Își trase pătura sub gât, privi lung imaginea de pe peretele opus. Semăna cu aleile din Málaga, orașul unde o dusese Toni, acolo își amestecaseră respirațiile și salivele în săruturi pasionale. Acum toate păreau un vis îndepărtat. Era prizoniera fratelui său.

Viața în captivitate era dezolantă. Se muta în fiecare zi, de zeci de ori, de la pat la masa cu scaun, și de la masă înapoi. Dacă Akiro nu i-ar fi lăsat cărți, probabil că ar fi căzut în depresie. Lumina albă, rece, aprinsă nonstop, îi înțepa ochii chiar și atunci când îi ținea închiși. În celulă, timpul era marcat de pauzele dintre vibrațiile periodice făcute de un tren care trecea la răstimpuri undeva nu departe de închisoare. Fratele ei le dădea femeilor o singură masă pe zi, lăsându-le să rabde foame, și apă caldă câteva minute, imediat după masă. Suferința lui Nanako nu avea ca explicație foamea, ci singurătatea. Pe lângă servirea mesei, în închisoare nu se întâmpla nimic. În afară de întâlnirile lui Akiro cu fetele, desigur. Aproape zilnic, la vreo jumătate de oră după prânz, fratele ei mergea la o celulă, nimeni nu știa dinainte care, și scotea fata afară. Se așezau împreună la masa din mijlocul încăperii centrale, unul dintre paznici îi servea cu mâncare și băutură. Nanako nu prindea semnificația ciudatului ritual, sesizase că întotdeauna fata aleasă se comporta ca hipnotizată, acționa sub influența unor droguri sau ceva asemănător. Observând zi de zi bizarele întâlniri, prin fanta îngustă din ușa celulei, Nanako înțelese că Akiro punea un medicament în mâncarea fetei pe care o ducea afară. Chiar și pe ea o scosese la masa din centru, o singură dată, deși nu-și amintea nimic despre ce se întâmplase în tot acel timp. Hotărî să facă ceva pentru ca istoria să nu se repete. Tava pe care o găsise căzută în spatele dulapului îi dădu ideea. Într-una din zile, puse mâncarea în dulapul de metal, întotdeauna răcoros, fără să o consume. Răbdă foame cu stoicism până a doua zi când primi următoarea tavă cu mâncare. O băgă și pe aceasta în dulap. Restitui bodyguardului tava goală găsită. Ulterior luă și servi hrana rece, cea din ziua anterioară. De atunci încolo, fără ca nimeni să știe, începu să mănâce mereu hrana zilei precedente. În acest fel, chiar dacă i s-ar fi oferit mâncare cu droguri, n-ar fi fost afectată decât în ziua următoare, rămânând lucidă pentru întâlnirea cu Akiro.

Zgomotul căruciorului împins pe podeaua de beton din încăperea centrală o făcu să tresară. Era ora mesei. Privi prin fanta ușii, văzu că cel care aducea tăvile cu mâncare era Makoto. Fostul bodyguard al lui Toyota lucra acum pentru Akiro. Când ajunse la ușa ei, bărbatul deschise micul oblon pentru a-i înmâna tava cu orez, cartofi, tăiței și ouă ochiuri. Ea îi dădu o tavă goală și punga cu gunoi. Nanako băgă mâncarea în dulap,

merse să verifice dacă la duș curgea apă caldă. Deocamdată nu. Reveni la dulap, însă luă tava cu porția din ziua precedentă. Mâncă repede, cu graba caracteristică celor înfometați. Tăvile conțineau variate feluri de mâncare, de bună calitate, amestecate în cele patru adâncituri. Nanako se întreba de unde veneau.

Făcu repede duș, se îmbrăcă și se vârî din nou în pat, sub pătură. Închise ochii. Își imagina că celelalte fete se aflau în aceeași așteptare, niciuna nu știa dinainte dacă va fi aleasă ori nu.

După zece minute, auzi ușa celulei deschizându-se. Așadar, îi venise rândul. Rămase cu ochii închiși, se străduia să simuleze o toropeală profundă. Îl simți pe Akiro apropiindu-se de pat. Fratele ei dădu la o parte pătura și-i zise:

-Bună, Nanako.

Ea deschise ochii încet, fără vlagă, lăsă bărbia să-i cadă moale în piept. Părea amețită, incapabilă să răspundă.

-Nanako, vino. Ești invitata mea. Astăzi călătorim cu trenul.

-Sigur... Sigur... că vin, răspunse ea cu o voce molatică.

El o văzu fără putere și o ajută să se ridice, o ținu de după umeri până ajunseră la masa din încăperea centrală.

-Ia loc, Nanako. Stai aici, o lăsă să alunece pe scaun.

El se așeză de partea cealaltă a mesei, îi făcu un semn discret bodyguardului care aștepta în fotoliul balansoar:

-Makoto, gata.

-Stimați călători, Renfe vă adresează „Bun venit” la bordul acestui tren Ave cu destinația Sevilla. Vă mulțumim pentru că ați ales serviciile noastre. Trenul are prevăzute opriri în stațiile Ciudad Real, Puertollano, Cordoba și Sevilla. Vă invităm să vizionați pelicula „Naufragiatul”. Barul se găsește la dispoziția dumneavoastră în vagonul patru. Vă rugăm să coborâți volumul telefoanelor mobile. Vă dorim o călătorie plăcută, rosti bodyguardul cu entuziasm în portavoce.

Pereții vibrară la trecerea unui tren nevăzut. Makoto veni să le facă o ofertă:

-Revista Paisajes.

-Nu, mulțumim, răspunse Akiro.

Bodyguardul afișă o mutră nedumerită, se întoarse și lăsă revistele pe balansoar. Reveni ținând în mâini niște cutii mici:

-Căști?

-N-avem nevoie, fu refuzat din nou.

-Ziare?

-Un El Pais, ceru Nanako cu jumătate de glas.

Akiro o privi lung, mirându-se că sora lui luase inițiativa.

-Pentru mine, un ABC, solicită el.

Nanako răsfoi ziarul cu gesturile unui om beat, trecu în revistă titlurile de pe câteva pagini. Se opri o clipă asupra imaginii ce înfățișa una dintre intrările în parcul Retiro din capitala Spaniei. Ce amintiri...

-Vă oferim meniul, spuse Makoto și le înmână două pliante.

Mâncare, gândi bucuroasă Nanako. Lăsă ziarul la o parte.

-Ce preferi? o întrebă Akiro. Curcan afumat? Mușchi de vițel?

-Curcan afumat. Îmi place.

-Și la desert?

-Avem desert? mormăi femeia foșnind ziarul în poală.

-Da, avem. Fructe, iaurt, ceai...

-Un măr. Unul galben, alese ea.

-Perfect. Eu iau un ceai de mentă, optă fratele ei.

Între timp, Makoto adusese aproape căruciorul de catering și începu să-i servească.

-Și șervețelele calde? întrebă Akiro încruntat. N-aveți șervețele calde?

-Oh, ba da. Mă scuzați, am uitat... Poftiți, spuse bodyguardul scoțând șervețelele aburinde dintr-un compartiment al căruciorului.

Mâncară în liniște, până când Makoto întrebă:

-De băut?

-Eu vreau un pahar cu vin. Dulce, precizăAkiro. Tu?

-La fel.

Bodyguardul servi băuturile și se retrase lângă peretele cu dulapuri, puse fondul sonor ce imita ploaia. Clipocitul se făcu auzit tot mai tare, acoperit doar de trenul ce trecea din când în când pe aproape, într-un loc neprecizat.

-Îți place ploaia, Nanako? întrebă el.

Ea ținea ochii întredeschiși, întrebându-se ce urmărea fratele ei cu acest spectacol elucubrant repetat acolo aproape zilnic.

-Îmi place soarele, răspunse.

-Dar ploaia? Ploaia îți place?

- ...Nu văd nicio ploaie, veni sec replica ei.

-Dar sticla? Îți place sticla?

Femeia nu observase când bodyguardul intrase în celula cu numărul 3, ca s-o inspecteze. Îl văzu abia acum, ieșind cu tava plină de mâncare în mâini. Situația scăpase de sub control. Fratele ei, așezat cu spatele spre celulă, nu sesizase încă. *Ăsta-i momentul*, își zise Nanako. Țâșni de pe scaun și fugi la ușa mare pe unde apăreau mereu Akiro și bodyguarzii, apăsă cu putere clanța de metal... Din nefericire, era închisă! Palidul bărbat privea uluit. Imediat îl văzu și el pe bodyguard aducând tava, pricepu.

-Nanako, treci în celulă! Înapoi în celulă! țipă el.

-Dă-mi drumul! Vreau să ies! îl implorăea continuând să apese clanța fără niciun rost.

În celulele ocupate, fetele începură să lovească cu pumnii în uși creând o zarvă pe care un tren invizibil o acoperi cu desăvârșire.

-Makoto, chemă Akiro. După ea!

Bodyguardul se apropie de femeie cu pași siguri, o înhăță cu ușurința cu care ai apuca o pernă mare. O luă pe umeri și porni spre celulă.

-Akiro, strigă ea, te urăsc! Te urăsc!

-Nu-ți face probleme, surioară, scrâșni el. E ultima oară când ieși afară de acolo.

Nanako se agita nebunește în încleștarea de fier a fostului luptător de sumo. Acesta intră imperturbabil în celula numărul 3 și o aruncă pe pat. Pentru ea, finalul partidelor de *Dominoul viselor* devenise realitate.

4.18

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Stenograma interogatoriului luat lui Antonio Muñoz Romero la Comisaria de Poliție Centru, Madrid, camera 293, în data de 3 octombrie 2011, ora 13,14. Interogatoriul a fost condus de căpitanul Santiago Barea Sánchez și a fost stenografiat de agent Alba Domínguez Calzada.

Întrebare: Spuneți numele și prenumele.

Antonio Muñoz Romero: Antonio Muñoz Romero.

Întrebare: Spuneți vârsta, profesia, locul de naștere și domiciliul actual.

A.M.R.: Sunt în vârstă de 34 de ani. De profesie ziarist. În prezent lucrez ca administrator la berăria Mustața Galbenă, o afacere de familie. Sunt originar din Burgos. Locuiesc în Madrid, strada La Palma 86. Domiciliul are aceeași adresă cu berăria.

Întrebare: Cunoașteți unde se află soția dumneavoastră, Maria Dickens, cunoscută sub numele de Nanako?

A.M.R.: Ce întrebare-i asta? Doar am reclamat dispariția soției mele!

Întrebare: Când și unde ați văzut-o ultima dată pe soția dumneavoastră?

A.M.R.: Vineri, în berărie. Pe la două și ceva. Am plecat pentru o jumătate de oră să ajut cu bani o angajată ce intrase în niște încurcături. Am revenit la berărie, dar soția nu se afla acolo. De atunci nu știu nimic despre ea.

Întrebare: Ce îmbrăcăminte purta soția dumneavoastră în ziua dispariției?

A.M.R.: O rochie lungă, strâmtă, cu modele negre și roșii. Purta și o vestă neagră.

Întrebare: Care credeți că este explicația dispariției?

A.M.R.: Mă simt confuz, e greu de spus de ce a dispărut. Cred că are legătură, într-un fel sau altul, cu originea ei. Știți, soția mea e japoneză. Au răpit-o.

Întrebare: Numele ei, în actele de identitate, nu e japonez. De ce?

A.M.R.: Actele sunt contrafăcute. Bine, sunt perfect legale, dar probabil n-au fost obținute pe cele mai ortodoxe căi. Avea nevoie de ele pentru a locui și munci legal în Spania.

Întrebare: Cum a intrat soția dumneavoastră în posesia acestor acte?

A.M.R.: Nu știu.

Întrebare: Vă atrag atenția că nu spuneți adevărul. Cum a intrat soția dumneavoastră în posesia acestor acte?

A.M.R.: Nu știu. Următoarea întrebare.

Întrebare: Aveți vreo bănuială în legătură cu identitatea persoanelor care v-au răpit soția?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Ar putea fi rude ale soției?

A.M.R.: Nu știu.

Întrebare: Soția dumneavoastră avea rude în viață?

A.M.R.: Nu știu.

Întrebare: Avea prieteni, amici, cunoscuți?

A.M.R.: N-aș putea spune.

Întrebare: Când ați revenit la berărie, după ce ați ajutat-o pe angajata dumneavoastră aflată în încurcătură, pe lângă dispariția soției ați remarcat ceva ieșit din comun?

A.M.R.: Nu înțeleg la ce vă referiți.

Întrebare: A dispărut vreun obiect din berărie, sau din casă?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: A apărut vreun obiect în berărie?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: La întoarcerea acasă, ați găsit în locuință sau în împrejurimi o păpușă gonflabilă?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Dacă am descinde acum la locuința dumneavoastră, am găsi acolo o păpușă gonflabilă?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Vă atrag atenția că nu spuneți adevărul. Ați găsit o păpușă gonflabilă în locuință?

A.M.R.: Nu. Următoarea întrebare.

Întrebare: Vă place să jucați jocuri video?

A.M.R.: Depinde. Unele jocuri. N-am timp pentru asta.

Întrebare: Care este jocul video preferat?

A.M.R.: N-am un joc preferat.

Întrebare: Care este jocul video preferat al soției dumneavoastră?

A.M.R.: N-am idee.

Întrebare: Cunoașteți jocul video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Ați jucat împreună cu soția dumneavoastră jocul video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: E posibil, nu-mi amintesc.

Întrebare: Ați fost vreodată în posesia jocului video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Vă atrag atenția că nu spuneți adevărul. Cunoașteți jocul video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: Nu. Următoarea întrebare.

Întrebare: Îl cunoașteți pe Pablo Martínez Valdés, administratorul magazinului de antichități Cloțul Clasic de pe strada La Palma?

A.M.R.: Da.

Întrebare: Ați intrat vreodată în Colțul Clasic?

A.M.R.: Despre asta m-ați întrebat chiar dumneavoastră, în magazinul de antichități, când ați vorbit cu vecinii. Credeam c-am lămurit problema.

Întrebare: Bine... Este Pablo Martínez Valdés client al barului dumneavoastră?

A.M.R.: Da.

Întrebare: L-ați servit pe datorie, atunci când nu avea bani să plătească?

A.M.R.: Da.

Întrebare: Cum v-a achitat Pablo Martínez Valdés datoriile?

A.M.R.: Cu bani gheață.

Întrebare: V-a oferit Pablo Martínez Valdés un set din jocul video *Dominoul viselor* într-un moment în care nu avea bani să achite consumația?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Vă atrag atenția că nu spuneți adevărul. Următoarea întrebare. Există o poliță de asigurare de viață de 500.000 de euro pe numele soției dumneavoastră?

A.M.R.: Și ea, și eu avem o astfel de poliță. Toate familiiile au așa ceva. În cazul în care moare unul din noi, celălalt beneficiază de bani.

Întrebare: Este adevărat că afacerea cu barul merge prost?

A.M.R.: Normal. E criză.

Întrebare: Este adevărat că berăria se îndreaptă spre faliment?

A.M.R.: Ce insinuați? Că vreau să încasez polița de deces ca să rezolv problemele financiare ale localului?

Întrebare: Răspundeți la întrebare. Este adevărat că berăria se îndreaptă spre faliment?

A.M.R.: Nu-i adevărat. Supraviețuim.

Întrebare: Ați deschis un locutorio în fosta sală de mese a localului?

A.M.R.: Exact.

Întrebare: De ce?

A.M.R.: Ca să suplimentăm veniturile. Lumea nu mai venea să mănânce, de multe ori sala de mese rămânea goală. Pregăteam mâncare, după aceea trebuia s-o aruncăm.

Întrebare: O cunoașteți pe Marta Roca Ortega, soția lui Pablo Martínez Valdés?

A.M.R.: Din vedere.

Întrebare: Ați văzut-o recent pe Marta Roca Ortega?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Îi cunoașteți pe Alex García Bustos și pe Lucia Mendoza Campano, domiciliați în mansarda de la numărul 99, pe strada La Palma?

A.M.R.: Da.

Întrebare: Ați văzut-o recent pe Lucia Mendoza Campano?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Știați că Marta Roca Ortega și Lucia Mendoza Campano au dispărut în aceeași zi ca și soția dumneavoastră?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Știați că cele două femei jucau împreună cu soții lor jocul video *Dominoul viselor*?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Știați că după dispariția acestor două femei, soții lor au găsit fiecare câte o păpușă gonflabilă la domiciliile lor?

A.M.R.: Nu.

Întrebare: Sunteți dispus să colaborați cu organele de poliție pentru a elucida cauzele dispariției soției dumneavoastră și pentru a o găsi?

A.M.R.: Următoarea întrebare.

Întrebare: Ce vă reține... să colaborați cu noi?

A.M.R.: Sunt ziarist. Și barman. Am văzut în ultima lună pe strada La Palma lucruri noi și fețe noi câte n-am văzut într-un an întreg.

Întrebare: Ce încercați să spuneți?

A.M.R.: Toată vânzoleala recentă de pe strada La Palma nu s-a putut produce fără ca poliția să fie implicată. Sau, cel puțin, informată.

Întrebare: Nu credeți că vechea dumneavoastră pasiune pentru investigație, de pe vremea când erați ziarist, v-a înflăcărat imaginația? Mai ales acum, când sunteți tulburat de cele întâmplate?

A.M.R.: Nu vă bateți capul cu vechea mea pasiune pentru investigație. Ce ar trebui să vă preocupe este *actuala* mea pasiune pentru investigație.

Întrebare: Nu mai am întrebări.

4.19

Ora mesei.

Makoto împingea căruciorul de la o celulă la alta, dând fetelor tăvile pline. Cu mișcări repetitive, deschidea oblonul pătrat, băga tava înăuntru, după care primea de la prizoniere tava curată din ziua precedentă și o pungă cu resturi menajere. La ușa numărul 15 aștepta în zadar să primească punga cu gunoi. Locatara era o fată adusă din Madrid, bruneta. Makoto învățase cum o cheamă, se numea Marta. O strigă cu un accent defectuos:

-Marta.

-Ce vrei? veni răspunsul din interiorul celulei.

-Gunoiul.

-N-am gunoi, explică ea.

-Dă-mi punga. Gunoiul, ceru bodyguardul.

Marta rămase în tăcere, lăsându-l pe Makoto fără răspuns și fără pungă. Bodyguardul scoase din buzunar legătura de chei, alese cheia cu eticheta 15 și o răsuci în broască. Deschise ușa, intră nervos în celulă. În clipa următoare, o nălucă îi trecu fulgerător printre picioare, tot ce auzi fu sunetul ușii trântite în spatele lui și cheia răsucindu-se în broască.

-Marta! Marta...! urlă deznădăjduit Makoto căutând în zadar în memorie alte cuvinte spaniole. Martaaa!

Femeia se grăbea să-și pună în aplicare planul. Deschidea cu cheile ușă după ușă, chemându-le pe femeile aflate înăuntru și trecând iute peste celulele unde nu se afla nimeni. După câteva minute, în încăperea centrală se găseau toate prizonierele, inclusiv Lucia și Nanako, privindu-se buimace între ele, fără să știe ce să facă în continuare. Așteptau un cuvânt de la Marta, femeia care le dăduse drumul.

-Suntem paisprezece, spuse bruneta privindu-le și realizând că cele care nu-i vorbeau limba n-o înțelegeau. Să mergem.

La semnul ei de chemare făcut cu mâna, creaturile înfometate și slăbite de puteri porniră în direcția arătată de Marta, spre ușa de ieșire. Din celula 15 se auzeau urletele bodyguardului:

-Martaaa!...

Niciuna dintre fete nu se sinchisi să se întoarcă pentru a privi ochii mici și negri, ca două măsline, cu care Makoto le urmărea prin fanta orizontală. Marta ajunse prima la ușa masivă, de tablă neagră. Era închisă. Cercetă legătura de chei, descoperi o cheie mare, fără etichetă. O încercă. Avu satisfacția să vadă ușa deschizându-se cu ușurință.

-Haideți, fetelor, le îndemnă ea.

Înaintară în grup, împleticindu-se și lovindu-se involuntar între ele, pe un coridor îngust, luminat de un bec economic minuscul. Văzură la capătul celălalt o scară cu trepte late de piatră. Urcară până întâlniră o altă ușă de tablă, întredeschisă. O încăpere scufundată în întuneric. Intrară. Abia vedeau să pășească, lumina săracă pătrundea cu greu prin ușă, dinspre coridor.

-Caută o ieșire, îi ceru Marta Luciei știind că o înțelegea.

Cele două femei, urmate de celelalte, se deplasară către peretele opus. Începură să pipăie toate deodată, formând o singură ființă cu zeci de brațe. La scurt timp, auziră dreptunghiul de tablă închizându-se cu zgomot în spatele lor - *clac*! Beznă deplină. Tot ca o singură ființă, se îngrămădiră orbecăind înapoi la ușă. Nu reușiră să deschidă. Era blocată. Se vedeau prinse în acel întuneric impenetrabil. Câteva dintre ele se lăsară pe vine, debusolate.

-Vă e frică? se auziră în întuneric cuvinte șoptite în limba engleză.

Vocea, însă, nu era a Martei. Recunoscură glasul, chiar modificat de difuzorul din care ieșise. Aparținea *Dominoului viselor,* sechestratorul lor. Akiro.

-Vă e frică? reveni vocea.

Marta simți că fetele se înspăimântaseră, trebuia să facă ceva. Strigă în spaniolă:

-Nu!

-Nu vă e frică? întrebă *Dominoul viselor*, de data asta în spaniolă.

-Nu! repetă Marta.

Brusc, încăperea fu inundată de lumină. Cineva aprinsese un bec galben în formă de pară pe tavan. Putură să vadă incinta. Un cub fără ferestre, cu pereții gri, tencuiți și nefinisați.

Se auzi din nou huruitul trenului invizibil.

-Deși nu mă vedeți, eu vă văd, continuă *Dominoul viselor* în spaniolă. Credeați că veți reuși să plecați? Stați liniștite. Gardianul vostru are în buzunar copii ale cheilor și a ieșit deja din celula în care l-ați încuiat. În plus, vă pregătește o surpriză. Începând de azi, veți putea juca în celulele voastre *Dominoul viselor*.

Fetele nu scoteau o vorbă, căutau să găsească în structura metalică din plafon difuzorul de unde venea vocea și camera video care le supraveghea.

-Sunt sigur că v-ați bucurat să auziți noutățile. Dar nu vă imaginați că veți avea acces la Internet. Asta nu. Va fi o rețea locală, de interior. Fiecare dintre voi va putea să joace cu un singur partener. Cu mine. Îmi pare rău, acum trebuie să vă las. Gardienii voștri vor termina curând instalarea laptopurilor. Da, să nu uit. Veți primi zilnic câte o baterie încărcată, suficient cât să puteți juca o partidă. În maxim jumătate de oră vă veți întoarce în camerele voastre. Pe curând. O să explic ulterior detaliile pentru cele care n-au înțeles.

În încăperea monitoarelor, Akiro dădu microfonul la o parte, văzuse pe unul dintre ecrane cum Masataro împingea o femeie cu părul roșcat în camera de întâlnire a închisorii. Bodyguardul o lăsă singură lângă cabinele cu pereții de sticlă, cum proceda întotdeauna, și se retrase în liniște.

Palidul bărbat ajunse repede la scaunul lui cu spătar, dincolo de geamul din cabina șapte, cu carnețelul și pixul pregătite. Roșcata îl văzu. Nu îndrăznea să se așeze. Rămase în ușa cabinei, rezemată de toc. Văzând-o indecisă, japonezul ridică telefonul galben și i se adresă calm:

-Apropie-te.

Ea șovăia să facă ce i se cerea.

-Stai jos, Ana, o invită el patetic.

Auzindu-și numele, roșcata făcu prudentă un pas înainte. Trase de scaun și se așeză.

-Dacă asculți atentă întrebările mele, îmi vei putea răspunde, explică bărbatul.

Femeia era ochi și urechi.

-Bine ai venit. Sunt *Dominoul viselor,* spuse Akiro. Nu am mult timp la dispoziție, va trebui să începem.

Ana își trecu mâna prin părul roșcat.

-Ce număr ai la pantofi? începu interogatoriul.

-Patruzeci, intră ea în joc.

-Suferi de vreo boală cronică?

-Da.

-Ce boală?

-Diabet.

-Aha, constată el. Ai ajuns să-ți injectezi insulină?

-Nu. Am un regim alimentar, îl respect cu strictețe.

Bărbatul rămase o clipă pe gânduri.

-Despre regimul alimentar o să mai discutăm. Să văd ce pot face. Altă întrebare: Ești alergică la unele alimente?

-Nu despre alimente vorbeam?

-Așa e. Continuăm. Ai actualmente probleme cu dantura?

-Nimic urgent.

-Te rog, pune palma stângă pe sticlă.

Ana nu părea dispusă să facă asta. Îl întrebă direct:

-Tu ești șeful?

-Șeful tău? glumi Akiro.

-Nu, șeful rețelei.

-Despre ce rețea vorbești?

-Despre *Dominoul viselor*, îl lămuri ea.

-Ce fel de rețea crezi tu că e *Dominoul viselor*?

-N-am idee.

-Știi bine, *Dominoul viselor* e un joc video. Mai mult decât atât, îți place, adăugă Akiro.

-Nici vorbă, mărturisi ea. Am fost obligată să joc.

-Obligată? De către cine?

-De soțul meu.

-Pune palma stângă pe sticlă, te rog.

-Mă tem... că... n-o voi face.

-De ce?

-N-ai dreptul să-mi ceri să fac lucruri pe care mi le poate cere doar soțul meu.

-Am dreptul... să aflu cine ești, Ana. Îmi voi exercita acest drept.

-Te vor prinde. Sigur te vor prinde. Crezi că jocul tău va continua așa, la nesfârșit? întrebă roșcata scrutându-l cu îndrăzneală.

-*Dominoul viselor?*

-Nu. Jocul tău cu mine și cu altele pe care le-ai răpit la fel.

-Tu nu-nțelegi nimic. N-ai idee despre ce vorbești, se impacientă Akiro.

-Atunci, fă-mă să pricep.

-În pofida așteptărilor tale, nu mă vor prinde. Niciodată. Sunt într-o continuă mișcare, mă mișc fără încetare. Nu vor descoperi niciodată locația din rețea de unde

provine *Dominoul viselor*. Nu-s capabili, nu-s în stare. Secretul meu, programul meu sunt... absolut insondabile. Indescifrabile.

-Nu există lucru făcut de om care să nu poată fi desfăcut de alt om.

-Ba da. Există, Ana.

-Pe ce te bazezi când spui asta?

-N-am întâlnit încă un om la fel de inteligent ca mine. Și n-are sens să vorbim despre cineva *mai inteligent* decât mine, declară japonezul cu deplină seriozitate.

După clipe de tăcere încordată, Ana, care începea să înțeleagă cu cine avea de-a face, șopti:

-Eu... eu am întâlnit pe cineva *mai inteligent* decât tine.

-Și cine este, mă rog, persoana? zâmbi zeflemitor Akiro.

- ...Soțul meu.

-Ha, ha, se amuză copios bărbatul dincolo de sticlă. Dacă soțul tău ar fi fost mai inteligent decât mine, nu te-ai afla acum aici. Ha, ha...

Ana își mușca buzele.

-Soțul tău... ? întrebă Akiro disprețuitor.

-Exact. Soțul meu.

-Ce te face să crezi că soțul tău este mai inteligent decât mine?

-Multe. Dar pentru tine, un singur lucru. Faptul că te va prinde. Fiindcă te va prinde. Dar nu te va prinde pentru că te urăște pe tine. Nu. Te va prinde pentru că mă iubește pe mine.

-Hai, Ana. Fii serioasă. Ce-a studiat soțul tău? vru să se informeze Akiro făcând în mod ironic ochii mari.

-Răspunsul o să te surprindă. Nu știu dacă ești pregătit să-l auzi.

-Mă subestimezi. Sunt întotdeauna pregătit. Hai, dă-i drumul. Ce-a studiat soțul tău?... Hai, Ana, sunt pregătit pentru orice răspuns. Spune...

Femeia se gândea dacă merita sau nu să vorbească, își învârtea pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă o șuviță de un roșu sclipitor.

-Hai, spune-mi odată, Ana. Zici că soțul tău mă va prinde, pentru că... a studiat...

- ...mulți oameni ca tine.

4.20

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Profil psihologic al creatorilor jocului video „Dominoul viselor”, realizat de Raúl Tierraseca Guerrero, psiholog criminalist, la solicitarea colonelului Manolo González Pérez.

Deschid prezentul raport cu o mențiune necesară: în pofida faptului că mi s-a cerut să redactez un profil psihologic al (la plural) CREATORILOR jocului video „Dominoul viselor”, analiza acestui joc a condus spre concluzia indubitabilă că produsul „Dominoul viselor” se bazează pe rezultatul introspecției efectuate de O SINGURĂ PERSOANĂ, motiv pentru care am întocmit profilul psihologic al (la singular) CREATORULUI jocului video „Dominoul viselor”. Examinarea jocului video și a substraturilor psihologice pe care le conține dezvăluie existența unui autor unic, deși este posibil ca el să fi fost susținut la construcție și de alte persoane al căror rol a fost secundar și nesemnificativ.

Din start, deținem informația că „Dominoul viselor” nu s-a născut pentru a satisface o necesitate comercială, cum este cazul majorității jocurilor video. Prin deducție, devine evident că apariția jocului video se subordonează unei necesități acute de defulare, în plan virtual, a unor deziderate nerealizabile în domeniul material. Creatorul nu găsește satisfacție în mediul ambiental, iar mediul ambiental nu se adaptează pentru a răspunde necesităților sale. Prin urmare, soluția pentru creator este construirea unui univers virtual la care el este perfect adaptat, deoarece respectivul univers virtual nu este altceva decât produsul activității creatoare a psihicului său.

Până în acest punct al analizei, construirea jocului video nu reprezintă o acțiune delictivă. Din nefericire, încălcarea legii se produce în momentul în care utilizatorii de sex feminin dispar, prin intervenția sau la dorința creatorului jocului.

Utilizatorii care dispar sunt de sex feminin, ceea ce îndreaptă atenția spre un creator de sex masculin (în compoziția jocului nu se regăsesc elemente de lesbianism). De aceea, ne vom referi în continuare la creator considerându-l bărbat. Trecând prin filtrul comprehensiunii pilonii personalității acestui creator, e primordial să identificăm dorința sau dorințele inhibate de mediul său ambiental și defulate la nivelul jocului video. Deși platforma de bază a jocului video o reprezintă relația bărbat-femeie, scopul final al acestei relații nu pare să fie întreținerea relației sexuale. Mai degrabă, lingvistica și limbajul comportamental induse de jocul video reflectă necesitatea de a interacționa cu o persoană de sex opus (în cazul nostru, cu o femeie) pe plan afectiv, și atât. Faptul că, așa cum menționam anterior, creatorul nu descoperă persoana de sex opus în plan material poate indica, speculativ, că este total izolat sau că aparține unui grup social alcătuit exclusiv din bărbați. Ambele variante sunt improbabile și le recuzăm de la început. A treia variantă, posibilă, dar și probabilă, conduce spre identificarea unui bărbat cu o percepție senzorială și afectivă singulară, căruia realitatea îi refuză confluența cu o parteneră având un nivel de percepție compatibil.

Mergând mai departe pe firul raționamentului nostru, ajungem inevitabil la conceptul de obsesie. Întrucât realitatea îi refuză personajului nostru confluența cu satisfacția, el creează un limbaj propriu prin intermediul căruia își defulează obsesiile. Acest limbaj este însăși jocul video „Dominoul viselor", ca întreg. Utilizatorii nu înțeleg pe deplin menționatul limbaj, deși îi sesizează valoarea, de aici rezultând atracția colosală creată de joc. Singura capabilă să descifreze acest limbaj ar fi o persoană cu o percepție senzorială și afectivă egală cu a creatorului. Cu alte cuvinte, jocul video este o sticlă ce conține un mesaj codat, aruncată în ocean, în speranța că va fi găsită de cineva apt să descifreze mesajul. Creatorul jocului CAUTĂ. O trecere succintă în revistă a partidelor salvate de diferiți utilizatori, puse la dispoziția noastră, arată că espectativele creatorului sunt evident dirijate spre realitatea imediată, el într-adevăr așteaptă să descopere acel utilizator de sex feminin care să răspundă obsesiilor sale. Dispariițiile, care nu sunt altceva decât răpiri, au un unic scop: a privi de aproape. Creatorul analizează de aproape, ca să spunem așa, limbajul acestor femei, pentru a înțelege dacă este compatibil cu al său, în caz contrar le eliberează. Acțiunile

subordonate procesului de căutare trec dincolo de frontierele legalității (privarea de libertate reprezintă o încălcare a legii), ceea ce înseamnă că avem de-a face nu doar cu o personalitate singulară, ci și cu o tulburare de personalitate.

Jocul conține, printre altele, două opțiuni, Vis și Jurnal, unde utilizatorii au din plin posibilitatea să exprime opinii și valori proprii, astfel că încă din această fază creatorul face o preselecție a femeilor care ar putea răspunde așteptărilor sale. Ca adminstrator al jocului, creatorul urmărește în rețea acțiunile și limbajul utilizatorilor de sex feminin, selectând potențialele candidate la atingerea exigențelor sale. Dar aceasta nu este selecția finală. Creatorul se folosește de instrumente, în cazul nostru un fel de mercenari, care execută răpirea și sechestrarea. De aici încolo, totul depinde de ceea ce se petrece între creator și persoana sechestrată. Dacă persoana corespunde exigențelor creatorului, realitatea umple golul existent, iar căutarea încetează. Din păcate, acest lucru nu a avut loc. Dispariițiile continuă, ceea ce înseamnă un singur lucru: creatorul jocului video continuă să caute. Teoretic, dispariițiile ar putea continua pe o perioadă indefinită, chiar până la decesul creatorului.

Un punct de referință în cercetarea noastră este ziua primei dispariții înregistrate oficial: 8 decembrie 2009, în Rusia. Adică aproximativ acum doi ani. Ce semnifică asta: activitatea infracțională a creatorului jocului este de dată relativ recentă. El se află abia la început și, în cazul în care nu va fi descoperit, va deveni nu un criminal în serie, ci un răpitor în serie.

Dacă aproximăm că realizarea jocului a necesitat 4 sau 5 ani de muncă, iar prima dispariție s-a produs acum 2 ani, deducem că autorul a început să construiască jocul acum 6 sau 7 ani. Înregistrând statistic mobilitatea, aspectul exterior și limbajul personajelor din joc, creatorul avea la momentul proiectării jocului vârsta de 24 sau 25 de ani. Coroborând aceste cifre cu datele primelor dispariții, se ajunge la următoarea concluzie: creatorul are în prezent vârsta între 30 și 32 de ani. Evident, este vorba de un bărbat celibatar, probabil locuiește singur, circumstanțe ce i-ar permite să administreze fără opreliști un astfel de joc.

Pe de altă parte, resursele informatice necesare realizării jocului video spun că pentru personajul nostru banii nu sunt o problemă. Creatorul este o persoană prosperă material, cu un cont de milioane de euro, sau chiar mai mult. Creatorul posedă un nivel

de cunoștințe informatice suficient de înalt pentru realizarea unui produs cum este „Dominoul viselor”, probabil studii superioare.

Cărui grup rasial și național aparține creatorul? Dificil de afirmat. Dacă ținem cont de observațiile Interpolului, conform căruia cele mai multe servere gazdă virtuale folosite până la ora actuală de „Dominoul viselor” se află pe teritoriul Japoniei, suntem înclinați să optăm pentru un bărbat japonez. Luptătorii de sumo ce despart utilizatorii la finalul unor partide sunt japonezi. Suspecții relaționați cu răpirile din Madrid sunt tot japonezi. Jocul, de asemenea, este presărat pe alocuri cu elemente grafice aflate sub influența culturii nipone. Ne aflăm în fața a două opțiuni: sau creatorul este japonez, sau a infiltrat în mod conștient aceste detalii pentru a ne direcționa pe o pistă falsă. Marea dilemă apare în momentul în care descoperim că meniul jocului funcționează impecabil în 8 limbi, japoneza fiind doar una dintre ele. Desigur, acuratețea limbajului folosit în fiecare dintre cele 8 limbi poate fi supusă atenției unui lingvist.

Avem de-a face cu un individ al cărui nivel de responsabilitate este intact. El este perfect conștient de acțiunile sale și de consecințele implicate, fiind dispus să continue cu avalanșa de sechestrări aflată în plină desfășurare.

Din punct de vedere profesional, consider psihicul acestui delincvent un captivant obiect de studiu pentru psihologia criminalistică.

Raúl Tierraseca Guerrero, psiholog criminalist/semnătură indescifrabilă

Colonelul Manolo González Pérez lăsă pe masă foaia cu raportul psihologului criminalist și se întoarse spre căpitanul Barea:

-Interesant raport, Santi.

-Logic. Puțin abstract, dar... îmi place, răspunse căpitanul. Bun specialist, Tierraseca ăsta.

-E bun dacă ne ajută cu ceva. Crezi că profilul psihologic oferă piste concrete?

-Bine, eu zic că tipul e japonez, sau din Japonia. Treizeci și ceva de ani, celibatar. Plin de bani, locuiește singur. Excepțional de inteligent.

-Totuși, îi lipsește o doagă, interveni colonelul.

-Eu aș zice... că are una în plus.

-Sigur am afla mai multe dacă ne concentrăm pe cazul japonezei de la locutorio. Mă înțelegi. Japonez, japoneză.

-Știți că soțul femeii ne sfidează? Minte în față. Fumuri de ziarist. Pardon, *fost* ziarist.

-Oricum, nu cred că răspunsurile lui ne-ar putea ajuta.

Colonelul merse la fereastră, rămase o clipă să privească ploaia măruntă de afară și continuă:

-Sunt convins de un lucru: cheia se găsește în trecutul acestei femei.

-Femeia n-are trecut.

-Tocmai asta e. Dacă am reușit să descoperim mai multe despre ea, cred că l-am apuca deja de haină pe acest sechestrator.

-Dacă omul se ascunde în Japonia, nu va fi ușor.

-Și ce, s-a închis aeroportul Barajas? Mergem în Japonia.

-Mergem?

-Nu. Nu mergem. *Tu* mergi în Japonia.

-Dar nu știu o boabă de japoneză, se eschivă Santiago Barea.

-Omul nostru știe opt limbi, iar tu te plângi că nu știi japoneză. Te-am înscris la Centrul de limbi IQRA.

-Poftim?

-Începi mâine dimineață la opt. Să iei cu tine un caiet. Manualele le primești acolo.

-Dar, domnule colonel... , încercă să protesteze căpitanul.

-Încă ceva. Poliția din Tokyo ne-a trimis șase seturi cu *„Dominoul viselor”*. Trei le-am plasat în magazinul de antichități, iar trei au rămas în sala de ședințe rezervată pentru echipa noastră.

-Și?

-Nu mai găsesc niciunul. Sertarul e gol.

-Probabil că băieții fac cercetări. Știți, în interesul anchetei.

-Lăsați prostiile. Dacă aveți chef de distracție, cumpărați-vă jocuri video. Vorbește cu membrii echipei. Mâine vreau să găsesc toate cele trei seturi înapoi în sertar.

4.21

Hiroko Eto, la cei șaizeci de ani ai săi, era considerat un om bun. La poliția din Tokyo, toți îl știau ca pe unul dintre agenții care nu apăsaseră niciodată trăgaciul unui pistol. Deși prin mâini îi trecuseră mii de arme. Întreaga lui viață era legată de magazia de materiale aflată la subsolul clădirii poliției metropolitane. Acolo, în uriașa încăpere subterană, se aflau depozitate obiectele confiscate de agenții din Tokyo: arme de foc, droguri, mărfuri de contrabandă. Multe dintre acestea erau vândute prin intermediul unor magazine colaboratoare, altele erau distruse, iar altele erau folosite în interes de protocol, în special alcoolul și țigările. Nimeni nu cunoștea exact ce se afla în gigantica magazie, în afară de Hiroko Eto. Comandantul poliției metropolitane, știind că bătrânul își dovedise loialitatea zeci de ani, avea încredere absolută în el. Registrele cu evidența intrărilor și ieșirilor din magazie erau ținute la zi cu o rigurozitate ireproșabilă. Din depozitul de la subsol nu dispăruse niciodată nimic. Când comandantul avea nevoie de ceva, pentru el însuși sau pentru subalternii din vreun departament, era suficient să-l sune pe magazioner și să-i spună. În maximum cincisprezece minute, obiectele cerute erau pregătite pentru a fi ridicate.

Hiroko Eto nu fusese căsătorit niciodată, era un om solitar. Singurul său frate, un frate vitreg, agent la poliția rutieră, decedase în urmă cu câțiva ani, lăsând în urmă doi copii orfani, Akiro și Nanako. Băiatul era inteligent, dar din cauza efortului intelectual depus în facultate se scrântise puțin la minte și trăia, introvertit și blazat, într-o lume imaginară ce exista doar în capul lui. Fata, Nanako, se măritase de tânără cu un afacerist putred de bogat care, din milă, îl angajase pe cumnatul lui ca informatician la firma sa. Ulterior, căsătoria fetei a început să meargă prost și după câțiva ani s-a terminat prin divorț. La scurt timp după aceea, Nanako a dispărut, mulți au bănuit că fusese la mijloc mâna fostului soț. Nimeni nu a putut dovedi nimic, așa că afaceristul a rămas liber și și-a văzut în continuare de viață. Deși divorțat de Nanako, magnatul l-a păstrat pe Akiro, fostul cumnat, să lucreze în continuare pentru el. Tragedia familiei a continuat cu un nou episod când omul de afaceri a murit într-un accident de avion. Gigantica firmă a fost preluată de fratele decedatului, care l-a concediat pe Akiro, iar băiatul a rămas fără slujbă, continuând să locuiască în apartamentul unde copilărise. Stresul îi afectase vederea, era nevoit să poarte ochelari cu lentile foarte groase. Cam atât știa Hiroko Eto

și asta povestea oricui îl întreba despre familia sa. Neputându-se obișnui cu gândul că nepotul trăia în lipsuri, magazionerul își luă într-o zi inima în dinți și vorbi cu comandantul poliției spunându-i că are nevoie de un ajutor în depozit, la curățenie și la aranjarea materialelor, cam opt ore pe zi. Nu uită să adauge că se gândise la cineva și că persoana ideală pentru un astfel de post era chiar nepotul său. După trei zile, comandantul îi dădu răspunsul. Conducerea poliției metropolitane aprobase solicitarea, însă numai pentru patru ore. Bătrânul își exprimă recunoștința și îl sună de îndată pe nepot să-i comunice vestea cea bună. Îi explică ce trebuia să facă și îl asigură că salariul, deși mic, îi va fi suficient pentru a-și acoperi cheltuielile personale. Pe lângă asta, Akiro putea beneficia zilnic de o masă la cantina poliției, unde avea să dea o mână de ajutor la curățenie. Nepotul, ciudat cum era, îi ceru două ore timp de gândire pentru a decide dacă accepta sau nu oferta. După intervalul solicitat, Akiro îl sună pe bătrânul unchi ca să primească slujba și să-i mulțumească fierbinte pentru binele făcut.

Începând din ziua următoare, tânărul primi o legitimație de intrare în sediul poliției metropolitane și începu munca în magazia subterană. Era harnic și ordonat, calități pe gustul lui Hiroko Eto, încântat că depozitul strălucea de curățenie și că nepotul nu era niciodată deranjat să rămână peste program pentru a-și termina treaba. Cu timpul, polițiștii se obișnuiră să-l întâlnească pe coridoare pe acest tânăr palid purtând ochelari cu dioptrii mari, îl vedeau mereu împingând un cărucior cu recipiente și accesorii pentru curățenie. Zilnic, Akiro mânca la cantină împreună cu agenții, la sfârșit se ocupa de curățenia bucătăriei. Toți ajunseseră să vadă în el un exemplu de seriozitate.

Ce nu știau angajații poliției metropolitane și nici Hiroko Eto era că Akiro deținea un secret teribil, un secret pe care i-l transmisese tatăl acestuia înainte să moară. În seara respectivă, întins în pat după o criză gravă de inimă, tatăl își rugă cu disperare fiul să sune la poliția metropolitană și să-l ceară la telefon pe comandant. Când de la celălalt capăt al firului i se spusese că la ora aceea comandantul nu putea fi deranjat, bătrânul îi chemă lângă el pe Akiro și pe Nanako. Le povesti că, în 1977, fusese ales în componența unui grup de patru persoane care au avut un rol special la construirea noului sediu al poliției metropolitane din Tokyo. În 1975, după demolarea vechiului sediu, s-a început pe același teren construirea unei clădiri noi sub îndrumarea arhitecților Takashi Yoshioka și Shigeru Abe. La baza edificiului se prevăzuse construirea unui adăpost antiatomic, cel puțin asta fusese varianta oficială. Ce-i drept,

adăpostul s-a construit, însă pe lângă acesta, în mare secret, se amenajase un fel de închisoare subterană cu scopul de a fi folosită în viitor în cazuri deosebite, pentru arestări și detenții *neoficiale*. Celulele și alte câteva incinte s-au zidit pe structura subterană de beton armat a fostului sediu, structură ce nu fusese înlăturată complet. Tatăl muribund dorea neapărat să le spună copiilor că toți cei ce avuseseră legătură cu construirea închisorii secrete decedaseră. El era ultimul care purta povara tainei ascunzătorii niciodată folosită și a cărui existență n-o bănuia nimeni dintre locatarii actualului sediu. Nanako, impresionată de durerile bolnavului, plânsese încontinuu, nefăcând probabil diferență între această relatare și celelalte povești din trecut pe care tatăl lor le depăna adesea cu neprefăcută mândrie patriotică. Însă memoria remarcabilă a fiului înregistră totul. Distanțe, locuri, cifre. Tânărul înțelese exact unde se afla închisoarea și cum se putea ajunge acolo. Tatăl celor doi muri în noaptea aceea. Akiro nu spusese nimănui despre spațiul ascuns de la subsol, nici măcar comandantului cu care decedatul dorise atât de mult să vorbească.

Teribilul secret era unicul motiv pentru care tânărul cel palid acceptase slujba oferită de unchiul său. Deși ura munca fizică, se chinuia să frece podelele magaziei subterane numai pentru a avea acces la închisoarea uitată. Unchiul nu știa că el făcuse copii ale cheilor de la depozit și că în spatele cămăruței pe care nepotul o alesese pentru așezarea măturilor și găleților se afla gura unui tunel ce ducea spre *sticlărie*, numele dat de Akiro acelui loc întunecat. Prima dată când pătrunse în *sticlărie* cu o lanternă, auzi metroul trecând prin apropiere și înțelese că exista posibilitatea de a intra și pe altă cale. Nu-i trebui să sape decât trei metri într-un perete pentru a ieși într-un tunel de metrou. Noaptea, târziu, la ora la care trenurile subterane nu circulau, acoperi spărtura cu un capac, făcând-o practic invizibilă din exterior. Pe acolo se puteau strecura oricând Makoto și Masataro, angajați între timp la firma însărcinată cu paza stațiilor din transportul subteran. Împreună cu ei, reușise să deschidă vechile robinete ce conectau *sticlăria* la rețeaua de apă a edificiului. Extrăgea din conducte puțină apă, doar la anumite ore, pentru a nu atrage atenția. În mod asemănător procedă cu energia electrică și cu sistemul de ventilație. Nu știa Hiroko Eto nici că Akiro, în loc să arunce mâncarea rămasă după prânz la cantină, o aducea cu căruciorul la subsol și hrănea prizonierele aflate în *sticlărie*. Pe deasupra, din depozitul unchiului, fără ca bătrânul să observe, începură să iasă afară un anumit gen de obiecte, mai concret câteva păpuși gonflabile provenite din transportul de 1400 de bucăți confiscate în 2008 de poliție într-un avion

de mare tonaj sosit din China. Erau păpușile pe care Makoto și Masataro le lăsau în urmă atunci când răpeau utilizatoarele *Dominoului viselor*. Proveniența lor nu putea fi stabilită, întrucât păpușile, fiind marfă de contrabandă, nu aveau marca fabricantului.

Akiro știa că risca luând din păpușile gonflabile, dar chiar dacă unchiul ar fi descoperit lipsurile, probabil n-ar fi făcut mare caz. La asta se gândea palidul tânăr în acea dimineață de decembrie, în timp ce freca podeaua cu mopul chiar lângă stiva enormă cu cutiile în care se aflau păpușile gonflabile. Auzi soneria telefonului din depozit și pe unchiul său răspunzând:

-Da, domnule comandant... Imediat, domnule comandant.

Bătrânul închise și îl strigă:

-Akiro!

-Ce trebuie să fac, unchiule? se prezentă el.

-Comandantul are vizitatori de la poliția din Spania. Vezi tu, sunt în biroul de protocol. Din greșeală, s-a spart o sticlă de saki și nimeni nu știe unde au dispărut femeile de serviciu. Du-te în biroul comandantului, strânge cioburile. Stai, să nu uit. Du o sticlă de saki din caseta roșie, din colț.

-Sigur că da, unchiule.

Tânărul luă în grabă o pungă, mătura și fărașul, plus sticla de saki, merse la cel mai apropiat lift. Urcă la etajul opt. Bătu în ușa biroului de protocol, îi deschise cu amabilitate însuși comandantul.

-Aici, Akiro, aici.

-Să trăiți, domnule comandant.

-Vino, uite unde s-a spart sticla. Exact, acolo, sub masă. Vezi că sunt cioburi și sub fotolii. Ai grijă...

Akiro observă că încăperea era plină. Polițiștii din Spania continuau să converseze cu ofițerii japonezi în limba engleză fără să se sinchisească de prezența lui. Se aplecă sub masă și mătură cu atenție cioburile de pe mocheta verde pătată cu saki.

-Caută atent, băiete, nu cumva să rămână vreun ciob.

-Da, domnule comandant.

Se lăsă în genunchi, începu să caute sub masă cioburile rătăcite. Se descurca dificil, fiindcă venea la slujbă purtând ochelari cu dioptrii mari, al căror efect optic îl corecta parțial cu lentile de contact, pentru a vedea cât de cât bine. Lângă el, un delegat spaniol se adresa unuia dintre ofițerii japonezi:

-Ne interesează dacă a mai dispărut vreo femeie, aici, în Japonia.

-Anul acesta, nu.

-Înseamnă că n-ați intrat în posesia altor CD-uri cu *Dominoul viselor*.

-Noi nu. Totuși, Interpolul ne-a contactat ieri în legătură cu o dispariție în Berlin. După primele indicii, la mijloc e tot *Dominoul viselor*.

Nici vorbă, gândi Akiro sub masă, așezat în patru labe, știind că în actualitate nu avea în atenție nicio femeie din Germania.

-Bine, răspunse ofițerul spaniol. O să contactăm și noi Interpolul să vedem dacă putem stabili vreo legătură cu cazurile noastre.

-Dar nu-nțeleg. V-am trimis șase seturi. Mai doriți discuri cu *Dominoul viselor*? întrebă alt oficial japonez.

-Nu, n-avem nevoie. Ce ne interesează este să știm dacă ați descoperit un cât de mic indiciu despre fabricantul jocului și despre locul unde își duce prizonierele.

-Sincer să vă spun, oftă comandantul poliției metropolitane, nu avem nici cea mai mică idee unde se află acum ticălosul care controlează *Dominoul viselor*.

4.22

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0019/2011

Rezumatul operațiunii Păpușa, desfășurată de Poliția Madrid în colaborare cu Garda Civilă în data de 30 septembrie 2011

În data de 26 septembrie 2011, la ora 10,17, postul de filaj situat pe strada La Palma nr.90 a sesizat prezența în zonă a unei furgonete de închiriat aparținând companiei Todostrada. Din furgonetă au coborât doi bărbați de rasă asiatică, supraponderali, de înălțimi vizibil diferite, ambii îmbrăcați la costum și cravată de culoare verde. Cei doi au intrat în coaforul París, de unde au ieșit după o jumătate de oră, au revenit la furgonetă și au plecat.

La cinci minute după plecarea suspecților, coafeza Raquel Vásquez Neiro, unul dintre informatorii racolați de echipa noastră pe strada La Palma, a telefonat căpitanului Santiago Barea, anunțându-l despre vizita celor doi la coaforul París, unde au pus întrebări despre vecinii din zonă, fiind interesați în special de perechea Marta Roca Ortega și Pablo Martínez Valdés.

În seara aceleiași zile, echipa noastră s-a reunit de urgență pentru a analiza fotografiile făcute de agenții de filaj celor doi suspecți și deplasările efectuate de aceștia pe strada La Palma. Colonelul Manolo González Pérez a rezumat gândurile tuturor în cuvintele: „Sunt oamenii noștri, cei care vor încerca să răpească femeile”. Fotografiile au fost transmise imediat Interpolului, și mai departe, prin intermediul Interpolului, Poliției metropolitane Tokyo, pentru identificarea de urgență a suspecților. Echipa a decis în unanimitate să suplimenteze efectivele pentru supravegherea celor

două femei despre care se știa că se aflau în posesia „Dominoului viselor”, Lucia Mendoza Campano și Marta Roca Ortega, potențialele victime.

În data de 27 septembrie 2011, la ora 10,21, furgoneta de la Todostrada a parcat din nou pe strada La Palma. Din vehicul nu a coborât nimeni. La ora 18,14, furgoneta s-a pus în mișcare și a părăsit zona. O mașină a echipei noastre, avându-l pe căpitanul Santiago Barea la volan, a urmărit furgoneta până ce aceasta a intrat în parcarea hotelului Westin Palace. Cercetările desfășurate în aceeași zi au dezvăluit că suspecții se numesc Takeshi Nishimura și Jiro Tamura. Am expediat datele Interpolului și Poliției metropolitane Tokyo spre verificare.

În data de 28 septembrie, la ora 11,42, furgoneta a revenit pe strada La Palma. Cei doi suspecți au coborât din vehicul și s-au deplasat pe trotuar până la intersecția cu strada San Andrés, după care s-au întors la furgonetă și au plecat.

În data de 29 septembrie, Poliția metropolitană Tokyo ne-a comunicat că identitățile celor doi sunt false, în registrele de evidența populației din Japonia nu există nicio persoană cu aceste date personale. Poliția metropolitană Tokyo s-a oferit să trimită urgent, într-un avion privat, unsprezece agenți de elită care să colaboreze cu echipa noastră la supravegherea suspecților. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemență.

Ca măsură suplimentare de securitate, a fost dublat numărul agenților aflați permanent în posturile de filaj de pe strada La Palma nr. 86 și nr. 90, și au fost puse la dispoziția echipei, în garajul Comisariei de Poliție Centru, trei mașini Audi A6, fără însemnele poliției, cu girofar detașabil.

În data de 30 septembrie, la ora 10,25, furgoneta a revenit pe strada La Palma și a parcat pe trotuar, între coaforul París și magazinul de produse informatice Top Computer. Cei doi suspecți au coborât din furgonetă, cel mai scund cu o servietă în mâini, au servit cafea pe terasa berăriei Mustața Galbenă. La ora 11,09, aceștia s-au deplasat la ușa imobilului nr. 99 și, după ce au apăsat diferite taste ale interfonului, au reușit să intre în edificiu. La ora 11,32, a pătruns în imobil Lucia Mendoza Campano. După circa 4 minute, au ieșit din edificiu cei doi suspecți. Cel mai înalt ducea în spate un sac mare, ce părea greu, din pânză neagră. Suspecții au introdus sacul în partea din spate a furgonetei. Agenții de filaj au presupus că înăuntrul sacului se afla Lucia

Mendoza Campano și că sub ochii lor avea loc răpirea femeii. Căpitanul Santiago Barea, aflat deasupra orașului într-un elicopter pus la dispoziție de Garda Civilă, l-a contactat telefonic pe colonelul Manolo González Pérez, care coordona acțiunile echipei de la cartierul nostru general aflat la Comisaria de Poliție Centru, cu propunerea de a-i prinde în flagrant pe cei doi și a-i aresta. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemență.

La ora 12,03, din coaforul París a ieșit Marta Roca Ortega și s-a îndreptat spre locuința de la numărul 91, aflată deasupra magazinului de antichități Colțul Clasic. În drumul ei a fost nevoită să se strecoare printre zid și furgoneta suspecților, parcată strategic pe trotuarul îngust. În momentul în care trecea pe lângă furgonetă, suspectul înalt a coborât din vehicul și a imobilizat femeia punându-i pe față un fel de prosop, probabil îmbibat cu un soporifer puternic. Suspectul a tras femeia în interiorul vehiculului și a închis ușa glisantă, fără ca cineva din stradă să observe cele întâmplate. Căpitanul Santiago Barea i-a propus telefonic colonelului Manolo González Pérez arestarea celor doi și eliberarea femeilor captive. Colonelul Manolo González Pérez s-a opus cu vehemență, afirmând că obiectivul operațiunii nu este capturarea suspecților ci continuarea urmăririi pentru a se identifica persoana care i-a trimis și locul unde intenționau să își transporte victimele.

La ora 13,30, a ieșit din Mustața Galbenă numita Veronica Toma, angajată ca bucătăreasă la acest local. Suspectul înalt a coborât din furgonetă și a urmărit-o până în zona gurii de metro Bilbao, supravegheat discret de doi dintre agenții de filaj. Suspectul a abordat-o pe bucătăreasă sub un pretext necunoscut, i-a reținut portofelul și s-a întors în grabă la furgonetă.

Între timp, suspectul cel scund a ieșit din furgonetă cu o sacoșă voluminoasă de nailon alb și a lăsat discret în fața magazinului Colțul Clasic o păpușă gonflabilă, după care a revenit la furgonetă.

La ora 14,01, a ieșit din Mustața Galbenă numitul Antonio Muñoz Romero, administratorul berăriei, și a cotit pe strada San Andrés. La un minut după plecarea acestuia, cei doi suspecți au coborât din furgonetă și au bătut la ușa berăriei Mustața Galbenă, închisă în acel moment. Le-a deschis soția administratorului, Maria Dickens, care i-a poftit înăuntru. După circa 3 minute, suspecții au ieșit din berărie. Cel înalt ducea în spate un alt sac mare de pânză neagră, plin. Căpitanul Santiago Barea a

presupus că în sac se afla Maria Dickens și l-a sunat din nou pe colonelul Manolo González Pérez. Acesta nu a răspuns la telefon.

(Echipa a dedus că setul 3 din jocul video „Dominoul viselor" plasat în Colțul Clasic a ajuns la perechea Antonio Muñoz Romero-Maria Dickens. Perechea se afla pe lista cu cele 48 perechi considerate potențiale deținătoare ale setului 3.)

Suspecții au dus sacul la furgonetă și au pus în mișcare vehiculul în direcția străzii San Vicente Ferrer. Cele trei vehicule Audi A6 puse la dispoziția echipei părăsiseră garajul cu o jumătate de oră înainte și se aflau în așteptare pe strada Apodaca, de unde au început să urmărească furgoneta, de la distanță. Furgoneta a intrat, de asemenea, în supravegherea elicopterului trimis de Garda Civilă.

În momentul în care furgoneta a intrat pe Avenida de Portugal, acesteia i s-au alăturat, venind de pe străzi laterale, alte 3 furgonete albe ale companiei Todostrada, identice ca model și având același număr de înmatriculare. Cele 4 furgonete identice au făcut între ele repetate manevre de depășire, astfel că după scurt timp a fost imposibil să se spună precis în care dintre ele se aflau suspecții cu femeile răpite. Două furgonete au continuat să circule pe Avenida de Portugal, alte două s-au încadrat pe strada M-30. Printr-o decizie luată sub presiunea evenimentelor, două dintre vehiculele echipei au continuat urmărirea furgonetelor pe Avenida de Portugal, iar un vehicul și elicopterul au rămas să urmărească furgonetele deviate pe M-30.

În acest moment critic al operațiunii, colonelul Manolo González Pérez a decis să renunțe la urmărirea sub acoperire și a ordonat vehiculelor echipei să pună la vedere girofarurile și să activeze sirenele. În urmărirea celor 4 furgonete au fost angrenate ad-hoc și alte mașini ale poliției și ale Gărzii Civile aflate în zonă.

Dintre furgonetele de pe Avenida de Portugal, una a virat la stânga pe Avenida Principal și a fost oprită forțat în fața Teatrului Auditoriu Casa de Campo, după ce a avariat prin frecare mai multe autovehicule parcate regulamentar. La volan se afla Manuel Martín Rosado, cetățean spaniol, care a declarat că fusese angajat de doi oameni de afaceri japonezi să conducă furgoneta pe un traseu comunicat cu anticipație, la acea oră, cu precizarea că nu trebuia să oprească sub niciun pretext și că urma să i se spună ulterior prin telefon adresa unui depozit de unde urma să încarce niște cutii cu marfă.

A doua furgonetă a fost oprită forțat pe Avenida de Portugal, după ce agenții echipei noastre au folosit armele din dotare și au spart cauciucul roții din stânga spate. La volan se afla un alt cetățean spaniol, Saturnino Oliva Fernández, angajat în circumstanțe asemănătoare cu primul.

O a treia furgonetă a fost urmărită de vehiculul nostru prin pasajul subteran de pe ieșirea 15B în direcția intersecției Pirámides. S-a reușit oprirea ei în apropierea stadionului Vicente Calderón. La volan se afla un cetățean ecuadorian, Ramón Santos, angajat în aceleași circumstanțe ca primii doi.

A patra furgonetă, urmărită din elicopter, a intrat de asemenea în pasajul subteran și a fost văzută încadrându-se pe ieșirea 15A. Elicopterul a așteptat ca furgoneta să iasă la suprafață pe la celălalt capăt al pasajului, dar furgoneta nu a apărut. Ulterior s-a observat blocarea circulației și formarea unui ambuteiaj pe ieșirea 15A. Agenții noștri, sosiți cu dificultate la fața locului, au găsit furgoneta abandonată în pasajul subteran, cu ușile deschise. Înăuntrul vehiculului nu se afla nimeni. Conform presupunerilor, suspecții au făcut un schimb de mașină și au ieșit din pasaj cu un alt autovehicul fără să fie remarcați de personalul din elicopter. Presupunerea nu a fost confirmată, deoarece cablurile ce alimentează cu curent electric camerele video din pasajul subteran fuseseră tăiate cu o oră înainte de persoane rămase necunoscute.

În aceeași zi, 30 septembrie 2011, soții femeilor răpite au reclamat dispariția acestora. Celor trei bărbați nu li s-au comunicat niciun fel de informații despre urmărirea furgonetelor și despre eșecul operațiunii Păpușa.

Notă realizată de căpitan Santiago Barea Sánchez / semnătură indescifrabilă

*

MINISTERUL DE INTERNE

DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE

BRIGADA DISPARIȚII ȘI SECHESTRĂRI

Dosar 2963/2011. Dominoul viselor.

Raport 0045/2011

Datorită insuccesului operațiunii Păpușa, echipa constituită special pentru soluționarea dosarului 2963/2011 „Dominoul viselor" a fost invitată în 28 octombrie 2001 de conducerea Poliției Madrid să întocmească un raport detaliat al activităților desfășurate de la deschiderea dosarului până în prezent. Raportul urmează să fie înaintat spre analiză Ministrului de Interne.

În data de 27 octombrie 2011, căpitanul Santiago Barea Sánchez a solicitat de urgență acordarea unui concediu fără plată pentru rezolvarea unor probleme personale. Motivul invocat de căpitan este următorul: soția acestuia, Ana Rodas Puñal, a dispărut de la domiciliu.

Notă realizată de colonel Manolo González Pérez / semnătură indescifrabilă

EPILOG

Strada La Palma devenise cu timpul cea mai tristă stradă din Madrid. Privindu-i pe trecători, aveai impresia că toți mergeau cu capul plecat și cu sufletul plin de amintiri dureroase. Singurele care zâmbeau aici erau Lucia, Marta și Nanako, din fotografiile de pe sutele de afișe anunțând dispariția lor. În rest, pretutindeni liniște, frunze, hârtii, câte un camion trecând cu zgomot și ridicând praful ce se așternea atotstăpânitor peste suferința cartierului.

Colțul Clasic, magazinul de antichități de la intersecția cu strada San Andrés, făcea ca întregul peisaj să pară din alte vremuri, vetust, cenușiu, demodat. În interior, Pablo, redevenit administratorul stabilimentului, îmbătrânise brusc. Părul lui, înainte cărunt, căpătase în totalitate culoarea argintului din vitrină. Cei care îi treceau pragul se mirau să observe lângă măsuța sa, așezată într-un fotoliu medieval, o păpușă gonflabilă îmbrăcată într-un costum cu dantele după modelul purtat la curtea renumitei Isabel a II-a. Pablo relansase raftul destinat cărților vechi, ceea ce făcu să sporească numărul zilnic de clienți. Uneori venea să cumpere cărți Alex, desenatorul de la numărul 99, pe care vecinii îl vedeau adesea pe terasa locuinței conversând cu o femeie gonflabilă întinsă într-un șezlong de plajă. Polițiștii înapoiaseră păpușile la scurt timp după interogatorii, convinși că nu erau de niciun folos în încercarea de a le găsi pe soțiile dispărute. Când primea salariul, Alex îl invita pe Pablo la o bere în Mustața Galbenă, unde Toni încasa numai costul primelor sticle, după care făcea cinste și stătea cu ei la taclale ore în șir, lăsând-o pe Veronica să servească dincolo de tejghea. Ușile de la locutorio, demult închise, își așteptau în zadar stăpâna. Toni nu predase poliției păpușa gonflabilă, o ținea în patul din camera unde Nanako locuise când încă nu erau căsătoriți. Barmanul trăia de la o zi la alta supărat pe viață, pe poliție, pe toată lumea, pe el însuși. Veronica îl găsea în fiecare dimineață neras, cu ochii încercănați, se întreba dacă șeful ei dormea într-adevăr noaptea sau veghea cu gândul la Nanako. Într-o luni, bucătăreasa îl văzuse nu departe de local, lângă stația de metro Bilbao, plângând în hohote surde pe trotuar. Din jenă, ezită să-l abordeze și trecu mai departe fără să fie observată. Pe fondul depresiei cu care lupta patronul ei, Veronica conducea întreaga afacere, comanda marfă, plătea taxe, făcea orice era necesar pentru ca berăria să meargă înainte. Pe Toni îl măcina gândul că Nanako se afla undeva pe pământul ăsta, vie, și că el nu făcea nimic ca s-o caute. De

aceea, începu să scrie. La început, pentru a-și defula furia. Treptat, în mintea lui căpătă contur un plan. Putea s-o găsească pe Nanako. Își propuse să scrie o carte. O carte în care să trateze ce i se întâmplase de când o întâlnise prima dată pe japoneză. După redactarea paginilor de introducere, fu sigur că romanul avea să fie un succes. Îl vedea deja publicat în numeroase limbi, apărând în librăriile de pe tot pământul. Astfel, gândea Toni, într-un fel sau altul cartea va ajunge până la ea, până la Nanako. Sau până la o persoană care știa unde se afla soția lui și, în final, urma s-o reîntâlnească. Ideea proiectului îl umplu de o energie fantastică. Scria nebunește, scria ziua și noaptea, păstrând în minte chipul lui Nanako și visând la momentul revederii. Îl obseda alegerea unui titlu potrivit, un titlu care să spună multe, chiar înainte ca romanul să fie citit. Optă pe rând pentru diferite variante, își dădu seama că ceea ce încerca să facă era inutil. Pentru a o găsi pe Nanako, romanul putea să aibă un singur titlu. *Dominoul viselor*.

Următoarea parte, a doua, din saga DOMINOUL VISELOR de Albert Mure, este romanul FEMEIA DE STICLĂ.